14-3-1933.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ Σ.ΣΤ.
ΑΡΙΘ. 289.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15,—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 24—947

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ: ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΟΥΣ
Ἐσωτερικοῦ Δρ.
Ἐξωτερικοῦ Σελλίνι
Ἀμερικῆς Δολλάρια

INSTITUT DE
williams
37, RUE PANEPISTIMIO

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Κ. WILLIAM'S
ἐγκατεστάθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Πανεπιστημίου* 37 καὶ δέχεται τὴν ἀξιότιμον πελατείαν του.
Συμβουλαὶ καὶ ὁδηγίαι δωρεάν.
Αἱ νέαι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης.
Προσελήφη Καθηγήτρια εἰδικῶς διὰ τὴν αἰσθητικὴν Γυμναστικήν.

Χαίρω πολύ..

ποὺ βρίσκομαι στὸ περιβάλλον ἑνὸς περιοδικοῦ σὰν τὴν «Ἑβδομάδα», καὶ ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ γνωριστῶ μὲ τοὺς ἀναγνώστας του. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς ὁ περιοδικὸς τύπος στὴν Ἑλλάδα, δὲν βρίσκεται ἀκόμα στὴ θέση ποὺ φιλοδοξοῦμε. Δὲν εἶναι, ὅμως, καὶ τόσο χαμηλά, ποὺ θέλουν μερικοὶ νὰ τὸν τοποθετήσουν, κρίνοντας τελείως ἐπιπόλαια καὶ ἐξεχνώντας τὶς συνθῆκες μὲ τὶς ὁποῖες ἐκδίδεται ἕνα περιοδικὸ στὴν Ἑλλάδα. Ἂν ἐξετάσωμε τὸ ζήτημα λεπτομερέστερα θὰ δοῦμε πὼς ἕνα περιοδικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία κυρίως στοιχεῖα: Τὴν ἐμφάνιση, τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν κατεύθυνση.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτο δὲν μποροῦν βέβαια τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ πολυτελῆ Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικάνικα, γιατὶ πρῶτα-πρῶτα, τὸ χαρτὶ ποὺ αὐτὰ τὸ μεταχειρίζονται ἀφορολόγητο ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε φορολογημένο, κι' ἂν βρεθῆ θὰ κοστίζη αὐτὸ μονάχο του, δέκα φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πουλιέται σήμερα ἕνα περιοδικό.... ὁλόκληρο! Ἔπειτα, τὰ μηχανήματα ποὺ μεταχειρίζονται ἐκεῖνοι εἶνε εἰδικὰ καὶ πανάκριβα (ἕνα βοηθητικὸ μηχάνημα γιὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεση τῶν κλισὲ τῶν φωτογραφιῶν κοστίζει μόλις..... ἐνάμιση ἑκατομμύριο).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ βλέπετε τὰ ξένα περιοδικὰ νὰ παρουσιάζονται πολυτελέστατα, μὲ περίφημο χαρτὶ καὶ μὲ εἰκόνες τόσο καλὰ ἐκτελεσμένες καὶ τόσο τεχνικά, ποὺ μπορεῖ κανεὶς ἀξιολογότατα νὰ τὶς καδράρη. Π. χ. τὸ γνωστὸ γαλλικὸ περιοδικὸ ἡ «Ἰλλουστρασιόν», βγάζει κάθε Χριστούγεννα μιὰ παηγυρικὴν ἔκδοση, ποὺ ἀποτελεῖ ἕναν ἐκδοτικὸ θρίαμβο. Τέσσερα πέντε εἴδη ἐκτυπώσεως, ἔργα ζωγράφων ἐπάνω σὲ πασ—παρ—τοῦ, πολύχρωμες εἰκόνες μέσα στὸ κείμενο, Βέβαια, τέτοια πράγματα δὲν μποροῦν νὰ γίνουν στὴν Ἑλλάδα. Ὡς τόσο, ὅμως, καὶ τὰ καϋμένα τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ κατορθώνουν, τὰ τελευταῖα μάλιστα χρόνια περισσότερο, νὰ βγαίνουν εὐπρόσωπα καὶ περιποιημένα.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερο στοιχεῖο, ὅμως, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Περιεχόμενο ὑπάρχει. Περισσότερο, πολὺ περισσότερο καὶ πολὺ πιὸ ποικίλλον ἀπὸ κάθε ξένο περιοδικὸ ἴδιου ἢ καὶ διπλασίου μεγέθους. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ξεφυλλίσετε ὁποιοδήποτε, ἀξίας μέχρι εἰκοσιπέντε δραχμῶν, γιὰ νὰ πεισθῆτε.

Σὲ κανένα ξένο περιοδικὸ δὲν θὰ βρῆτε αὐτὴ τὴν ἀφθονία καὶ τὴν πυκνότητα τῆς ὕλης. Τὸ πολὺ-πολὺ ἕνα, βία δυὸ διηγήματα, μιὰ μελέτη, μερικὰ ἀστεῖα, συνεντεύξεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς ἐνδιαφέρον, περιγραφὲς χωρὶς κανένα ἰδιαίτερο θέλγητρο καὶ φωτογραφίες, φωτογραφίες, φωτογραφίες! Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὡρισμένως ὑπερτεροῦν, ὄχι γιατὶ ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τὸ ἴδιο, ἀλλὰ γιατὶ τὸ δικό μας κοινὸ, ἡ δική μας ἡ μανταλιτέ, δὲν ἀρέσκεται στὶς ὑπερβολικὰ πολλὲς φωτογραφίες ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὕλης.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε καὶ στὸ τρίτο στοιχεῖο ἑνὸς περιοδικοῦ: Τὴν κατεύθυνση.

Ἡ κατεύθυνση εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν ποιότητα τοῦ περιεχομένου.

Γιατὶ δὲν φθάνει νὰ ὑπάρχη ἕνα περιεχόμενο, γιὰ τὸ ὁποῖον νὰ συνεισφέρουν ὅλα τὰ ξένα περιοδικά. Πρέπει κάθε περιοδικὸ νὰ ἐκπληρώνη κι' ἕνα σκοπό. Νὰ προσφέρη κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ παραγέμισμα σελίδων. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ καλὴ ποιότητα τῆς ὕλης, πιὸ φιλολογικῆς γενικά, ἡ δημιουργία ἑνὸς Ἑλληνικοῦ καὶ σὲ περιεχόμενο περιοδικοῦ, κι' ἡ ἀνάδειξη τῶν νέων λογοτεχνῶν, ποὺ θὰ ξεπεταχθοῦν μέσα ἀπὸ τὶς στῆλες του, γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὴν καινούργια φιλολογικὴ φουρνιά.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν εἶνε ὄνειρα, οὔτε λόγια. Τουλάχιστον ὁ ὑποφαινόμενος, καὶ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, μὲ τὸ «Χαμόγελο», τὸ πρῶτο πολυσέλιδο περιοδικό, ποὺ εἶχε κάποιο φιλολογικὸ χαρακτῆρα, καὶ τὸ 1927 μὲ τὸ «Φαντάζιο», προσπάθησε νὰ τὰ ἐφαρμέση. Καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ πρωτοφάνηκαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ στὸ διήγημα καὶ στὴν ποίηση.

Τὸ «Φαντάζιο», μάλιστα, ἔδωσε πρῶτο καὶ τὴν ὤθηση πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἐξώφυλλα καὶ τὴν πρωτότυπη εἰκονογράφηση τῶν διηγημάτων, ποὺ ὡς τότε γινότανε μὲ μοναδικὴ εἰσφορὰ τὶς εἰκόνες τῶν ξένων περιοδικῶν.

Ὑπάρχει ἡ γνώμη πὼς ἂν ἕνα περιοδικὸ κρατήση αὐτὴν τὴν τακτικὴ ἔχει κάποια ζημία στὴν κυκλοφορία του, γιατὶ ἡ σοβαρώτερη σχετικὰ ὕλη του δὲν ἐνθουσιάζει τὸ πολὺ κοινόν, μὲ τὰ διεφθαρμένα ἀπὸ τὰ διάφορα κακῆς ποιότητος ἀναγνώσματα γοῦστα.

Ἐδῶ, ὅμως, ἀκριβῶς εἶνε μεγάλο τὸ λάθος. Γιατὶ ἀφ' ἑνὸς, δὲν πρέπει τὸ πολὺ κοινὸν νὰ κανονίζη τὸ γοῦστο ἑνὸς περιοδικοῦ, πρέπει τὸ περιοδικὸ νὰ προσπαθήση νὰ διορθώση τὰ γοῦστα τοῦ κοινοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ «Ἑβδομάς», κρατώντας αὐτὴ τὴν τακτική, ἀπέδειξε μὲ τὴν κυκλοφορία της, τὼς τὸ κοινὸν δὲν βρίσκεται καὶ τόσο χαμηλά, καὶ ὅτι μπορεῖ ἀξιολογώτατα νὰ ἐκτιμήση καὶ νὰ ὑποστηρίξη μιὰ καλὴ προσπάθεια...

Σὲ προηγούμενα φύλλα δημοσιεύθηκαν ἀγγελίες γιὰ βασικώτερες ἀλλαγές. Στὴν «Ἑβδομάδα» κάθε Ὀκτώβριο καὶ κάθε Πάσχα, ὑπάρχει ἡ συνήθεια μιᾶς τέτοιας ἀνανεώσεως. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν περισσότερο ἐσωτερικὴ κι' ἴσως γι' αὐτὸ λιγώτερο ἐμφανὴς ἐκ πρώτης ὄψεως, βοηθούσης καὶ τῆς δεκαήμερης καθυστερήσεως τοῦ νέου στοιχειοθετικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Σιγὰ—σιγά, ὅμως, θὰ γίνη αἰσθητὴ. Φυσικά, αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ κρυμμένη ἀλλαγὴ δὲν ἐμποδίζει καὶ σὲ μιὰ γενικώτερη.... φανερή. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ θὰ γίνη σιγὰ-σιγά. Φύλλο μὲ φύλλο. Κάθε φορὰ καὶ κάτι.

Ἔτσι, μὲ τὴν τυπογραφικὴ ἀνακαίνιση, τὴν καλλιτέρευση τῆς ὕλης, τὴν τόνωση τῆς Ἑλληνικῆς συνεργασίας, θὰ μπορέση ἡ «Ἑβδομάς» νὰ παρουσιάση κάτι καλλίτερο ἀκόμα, σύμφωνα μὲ τοὺς παλαιούς της πόθους καὶ ὑποσχέσεις.

Ἐξακολουθήστε λοιπὸν νὰ ὑποστηρίζετε τὸ περιοδικό σας, γράφετε πάντα τὶς ὑποδείξεις καὶ τὶς συμβουλές σας καὶ λέτε καθαρὰ τὰ παράπονά σας... ἂν ἔχετε.

Χρειάζεται ἕνα Ἑλληνικὸ περιοδικὸ στὴν Ἑλλάδα καὶ πρέπει νὰ γίνη.

Βέβαια μιὰ καὶ περισσότερες λογοτεχνικὲς μεταφράσεις ξένων ἀριστουργημάτων καὶ ἄλλων ἐνδιαφερόντων πραγμάτων εἶναι ἀπαραίτητες. Ὑπάρχουν βλέπετε πράγματα, ποὺ ἐνῶ εἶναι τόσο εὐχάριστα καὶ διαβάζονται δὲ γράφονται ἀπὸ δικούς μας συγγραφεῖς. Ἡ βάσις, ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ παραγωγή, τά... Ἑλληνικὸ προϊόντα. Διηγήματα, εἰκόνες, ποίηση μελέτες. Ἡ συμπλήρωση τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς πρέπει νὰ τίθεται σὲ δεύτερη μοῖρα. Ἔτσι, σ' ὅλον τὸν κόσμο. Τὰ γαλλικὰ ἔχουν κυρίως γαλλικὴν ὕλη, τὰ γερμανικὰ γερμανική. Γιατὶ νὰ μὴν γίνεται τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ἑλληνικά;

Βασιζόμενος στὴ βοήθειά σας σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλι καὶ σᾶς εὔχομαι

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΝΟΗ Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΕ ΤΟΥΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

—Όχι, κύριε, δὲν ἔκανα κανένα μεγάλο κακό. Λίγα λουλούδια ἔκοψα...

Ἦταν ἕνα δειλινὸ πλημμυρισμένο ἡσυχία.

Οἱ φουντωμένες πασχαλιὲς ὑψωναν ὁλανθισμένους κλώνους κ' ἔπτιγαν τὰ πάντα σ' ἕνα βαρύ, μεθυστικὸ ἄρωμα. Κ' ὕστερα τ' ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, οἱ μπαξάνες, τὰ γιούλια, τὰ ζουμπούλια καὶ τόσα, τόσα ἄλλα...

Ἦταν ἕνα δειλινὸ πλημμυρισμένο ἡσυχία κ' ἀρώματα!

Ὁ Τέλλος ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ φύλλωμα στὸ μεγάλο ὁλανθισμένο περιβόλι χάϊδευε τὴν ράχη τοῦ κοιμισμένου του λυκόσκυλου μὲ γνῶριες ἀφηρημένες κινήσεις.

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ γευσιασμένη φωνὴ τάραξε τὴν ὁλοκληρωμένη ἡσυχία:

—Καϋμένη καὶ σύ! πῆγε, νὰ μοῦ βγάλῃς τὸ μάτι μ' αὐτὸ τὸ κλωνάρι....

Ὁ νέος τινάχτηκε ἐκπληκτος. Ἡ φωνὴ ἔρχονταν ἀπὸ τόσο κοντά. Κ' ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια βρίσκονταν μέσα στὸ περιβόλι, γιατὶ ὁ δρόμος ἦταν ἀρκετὰ μακρυὰ ὥστε γ' ἀκουστῇ τόσο καθαρὰ μιὰν ὁμιλία. Ἐξ ἄλλου ἦταν καὶ μόνος στὸ σπίτι. Ὁ κηπουρὸς εἶχε φύγει ἀπὸ νωρὶς γ' ἀγοράσῃ ρίζες γιὰ φράουλα—φυτώριο. Κ' ἡ φωνὴ φαίνονταν ἄγνωστη. Τί γύρευε λοιπὸν μιὰ ξένη μέσα στὸ περιβόλι;...

Ἄφησε τὸ λυκόσκυλο νὰ κοιμᾶται δίπλα του καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ψιθυνο ἀγάκλιντρο, προχωρώντας πρὸς στὸ μέρος ποὺ ἄκουστῇ ἡ φωνή.

Εἶχε μόλις στρίψει ἕναν δρομάκο πνιγμένο σ' ὁλανθισμένες ἄσπρες πασχαλιὲς, ὅταν ἄκουσε ἕνα σούσουρο ἀπὸ κλαδιὰ ποὺ σπάζουν. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα ξεχώρισε τὴ σκαγραφία μιᾶς σκυμμένης κοπέλλας.

—Κανένα παλιοκόριτσο, σκέφτηκε, θὰ κλέβῃ λουλούδια. καὶ μὲ μιὰ περίεργη ὄρεξη νὰ τὴ συλλάβῃ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, πήδηξε δεξιὰ ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι ἄγριες τριανταφυλλιὲς νὰ τὴν προφτάσῃ... Κάτι ἀγκάθια τοῦ ξέσασαν τὴ δεξιὰ παλάμη. τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ κοντὸ φουστάνι μιὰ μικρὴ κοπέλλα ποὺ προσπαθοῦσε τρομαγμένη νὰ φύγῃ...

—Σ' ἔπασα, κλέφτικο!.. φώναξε χαρούμενος, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ μιὰν αὐστηρὴ ἔκφραση. Τώρα νὰ δῆς τί θὰ σοῦ κάνω...

Ἡ μικροῦλα παρ' ὀλίγο νὰ βάλῃ τὰ κλάματα. Θάταν δέκα—δώδεκα ἐτῶν κοριτσάκι.

—Ὄχι, κύριε.. ψιθύριστε τρέμοντας, δὲν ἔκανα κανένα μεγάλο κακό. Λίγα λουλούδια ἔκοψα...

Τὰ μάτια τοῦ Τέλλου ἔπεσαν σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ κοιμιὲς πασχαλιὲς κ' ἀθέλητα ἔβαλε τὰ γέλια.

—Λίγα τὰ λὲς αὐτά; Δὲν νοιάζεσαι;... Κι' ὕστερα τί θὰ τῇ ἔκοψες;.. ζήτησες τὴν ἄδεια ἀπὸ κανέναν;...

Τὸ κοριτσάκι κατέβασε ντροπαλὰ τὸ ἀχτένιστο κεφάλι.

—Ὄχι, κύριε... Ἔχετε δίκηο! δὲν μᾶς ἔδωσε κανένας τὴν ἄδεια γιὰ νά....

—Πῶς σὲ λένε;..τὴ διέκοψε ὁ Τέλλος Δὲν εἶμαι τόσο κακὸς ὅσο μὲ φαντάζεσαι. Ἔλα! μὴ φοβᾶσαι... Πῶς μου, πῶς σὲ λένε;...

—Θάλεια.. ἀπάντησε ἡ μικρὴ καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα της μάτια μ' ὅλη τὴν παιδικὴ δυστυχία, ἂν πραγματικὰ ὁ κύριος ποὺ τὴν κρατοῦσε ἀκόμα δὲν ἦταν τόσο κακὸς ὅσο ἤθελε νὰ δείξῃ.

—Θάλεια!... Ἔχεις ὡραῖο ὄνομα καὶ φαίνεσαι καλὴ κοπέλλα... Λοιπόν! πάρε αὐτὰ τὰ λουλούδια, ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς ὅταν σοῦ ἔρθῃ ἡ ὄρεξη νὰ ξαναοιψῇς. θὰ ζητᾶς πρῶτα τὴν ἄδεια... Ἔτσι;...

—Μάλιστα, κύριε! Ἀλλά... μὴ νομίζετε πὼς ἐγὼ μονάχα μπῆκα νὰ σᾶς κόψω λουλούδια.. Ἤταν κι' ἡ ἀδελφή μου!..

Ὁ Τέλλος χαμογέλασε μὲ τὴν παιδική της δικιολογία.

—Ναί! τὸ ξέρω, πὼς εἶχε καὶ παρέα.....

Καὶ καλά, ποῦ εἶναι;...

Ἡ Θάλεια κύτταξε ἐρευνητικὰ τριγύρω.

—Ἐδῶ ἦταν! θὰ κρύφτηκε... ψιθύρισε.

—Ἔτσι!... θάναι, φαίνεται, πὼ μικρὴ ἀπὸ σένα καὶ φοβήθηκε περισσότερο..

—Ὄχι... ἡ Ἀνθὴ εἶναι μεγαλύτερή μου.. διαμαρτυρήθηκε ἡ παιδοῦλα—καὶ δὲ φοβᾶται τίποτα!..

—Δὲ φοβᾶται;... τὴ ρώτησε χαμογελώντας. Ὡραῖα! Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... πρόσθεσε μ' ἕνα περίεργο ὕφος. Ἀλλόο!.... Γκράφ! Ἔλα δῶ!..

—Ποιὸν λένε ἔτσι;... ρώτησε περίεργα ἡ Θάλεια.

—Γκράφφ!.... ξαναφώναξε ὁ Τέλλος δίχω.. νὰ τῆς δώσῃ σημασία. Ἕνα δυνατὸ ἀλύχτισμα ἀκούστηκε νὰ πλησιάζῃ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ κήπου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ψηλὴ κοπέλλα πετάχτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα ὁλανθισμένο φύλλωμα κοντά τους.

—Ἐδῶ εἶμαι!.... πρόφερε ταραγμένη. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ φωνάζετε τὸ σκύλο σας...

Ὁ Τέλλος τὴν κύτταξε κατάπληκτος. Μπροστά του ἔστεκε μιὰ ψηλὴ νέα, ἴσαμε εἴκοσι χρονῶν, μὲ χυτὸ ἁρμονικὸ σῶμα! Κι' χύτεος—ποὺ περίμενε νὰ φοβίσῃ καμμιὰ παιδοῦλα σὰν τὴ μικρὴ Θάλεια.. Κι' ἦταν τόσο ὄμορφη—τόσο πολύ.

Τάχασε ὁλότελα καὶ τἄβαλε μὲ τὸ μεγάλο του μαυριδερὸ λυκόσκυλο ποὺ ἔφτανε γαυγίζοντας ἄγρια. Ἀγκάλιασε μάλιστα νὰ βάλῃ τὰ φωνὲς γιὰ νὰ τὸ ἀναστατώσῃ κουρνιάσῃ ἡσυχο στὰ πόδια του....

—Ὡραῖο ἀστεῖο!.. τόλμησε ξεφωνίζοντας μορφη νέα, ἀφίνοντας τὴ μικρὴ Θάλεια λεύθερη, ποὺ ἔκανε σφιχτὴ κοντὰ στὸ φύλλωμα ἀπὸ τὴν ἀγκάλιάζα τοῦ Γκράφ. Πολὺ ὁ τρόπος τρόπος, νὰ κόβετε τὸ ἀθῶο λουλούδιαν μὲ τ' ἀγριόσκυλά σας...

Ὁ Τέλλος τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

—Βρίσκετε;... τὴν εἰρωνεύτηκε ἡ τοῦ.

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται! Τοῦ ἀπάντησε ταχόκκινη ἀπὸ ἕναν ἀπότομο θυμό. Δὲν κάνατε πρὸ ὀλίγου ἤταν πάρα πολὺ ἀλλιώς. Νὰ σοβίζετε ἕνα κοριτσάκι...

—Πρόκειται γιὰ σᾶς, δεσποινίς;... διέκοψε.

—Εἶσθε πολὺ κουτὸς νὰ φανταζεσθῆς φοβήθηκα τὸ σκύλο σας... Πρόσεξε τὴν ἀδελφή μου!...

—Τὴν Θάλεια;...

—Ἔτσι φαίνεται!

—Ἄ! Καὶ βγήκατε ἀπὸ τὴν κρυψώνα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὴ δελφούλα σας;... τὴν εἰρώτησε ἐξακολουθώντας νὰ τὴν κυττάζῃ ἐρευνητικά.

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει! Τέλος πάντων σηκώνοντας τὸ κεφάλι της μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση.

—Καλά.. χαμογέλασε ὁ Τέλλος. Βρίσκεσθε ὅμως ἐσεῖς ἐδῶ μέσα;... πρόσθεσε, αὐτὸ νομίζω πὼς μ' ἐνδιαφέρει λίγο... εἶν' ἔτσι;... εἰρωνεύτηκε καὶ πάλι.

Ἡ νέα κατέβασε τὰ μάτια καὶ κοκκίνισε ἀπὸ τὴν ἀσυηκανία της.

—Μπῆρα... ψιθύρισε χαμένα.

—Μπῆραστε μαζῦ μὲ τὴν ἀδελφούλα σας δὲ»κολούθησε ὁ Τέλλος. Εἴσαστε δηλαδὴ ἄλλο μικρὸ κοριτσάκι ποὺ νόμιζα γ' ἀπλίψω... ἤ... Ἀνθή!.. Κι' ἀγὰ μιὰ δούλας δλέπω μάν.. ὄμορφη νέα, κοπέλλα σὰν τὶς νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν... Ἀ... δέβεια. δὲν εἶναι λάθος δικό μου...

—Δὲν ξέρω ποὺ θέλετε νὰ κατεβῆτε κόρια... τὸν διέκοψε ἡ νέα σηκώνοντας τὸ ρήφανα τὰ μάτια.

—Αὐτό, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει!.. ἀπάντησε ὁ Τέλος τὴ φωνή της. Βλέπετε τὸν κόσμο καὶ πράγματα ποὺ ἀφοροῦν μονάχα ἐμένα πρόσθεσε γελώντας. Καὶ τὰ μάτια τοῦ κυττοῦσαν τόσο φλιπκὰ καὶ χαρούμενα τὸ 'Ανθὴ ἔδαλε καὶ κείνη τὰ γέλια.

—Τί περίεργος ἄνθρωπος; πὼ ἀδελφούλα πόρησε ἡ νέα. Μᾶς βρίσκετε νὰ κόβουμε λουλούδια κ' ἔχετε ὅλη τὴν ὄρεξη... τὴν ἐπότομα, κοκκινίζοντας.

Ὁ Τέλλος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττᾶ μὲ μιὰ ἀφηρημένη ἔκφραση ποὺ τὴν ἔκανε ὁλόψυχα.

—Ἔχετε δίκηο... ἄρχισε ἐκείνος πολὺ περίεργος.. πὼ περίεργος ὅμως ὁ σκύλος μου... ἔβαλε τὴν κουβέντα τομα, βλέποντας νέα μὲ τὰ μάτια μηλιομένα, κοκκινισμένη. Γκράφ!.. γύρισε σιμὸς τὴ νέδα.. γαυγίστε.

Τὸ λυκόσκυλο κούνησε τὴ κοῦτσουρα κ' ἔπεσε βασε τὸ δεξὶ πόδι. παίζοντας τὴ φορές στὸν ἀέρα.

—Πῆγ' ἀ τὸ κοντά... πρόσταξε τὴ ρέγης. πρόσταξε δεσποινίδα..

Ὁ Γκράφ ἔπιασε τὸ χαρούμενο τὴ δυὸ—τρία ὀυρλιαχτὰ.

Ἡ Ἀνθὴ βλέπε γέλια. Ἡ μικρὴ λια χτύπησε μενη τὴ χέρι Κι' ὁ Γκράφ σκύ

χαρὰς κανένα λόγο, ξαναγαλρέτησε, ἱκανοποιημένος ἴσως ἀπὸ τὰ ἐλλκρινῆ χειροκροτήματα τῆς παιδούλας.

. . . . . .

Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀποχωρίζονταν—παλιὰ φίλοι πιά, στὴ μεγάλη καγκελλόθυρα τοῦ περιβολιοῦ. Ἡ Ἀνθὴ, μὲ τὴ μικρή της ἀδελφούλα ἔφευγαν φορτωμένες λουλούδια κ' ὁ Τέλλο, ξαναγύρίζε σ' ἀνθισμένα δρομάκια ἀπὸ τὶς φουντωμένες πασχαλιές, μαζὺ μὲ τὸν χαρούμενο Γκράφ ποὺ χοροπήδαγε παιγνιζίζοντας τριγύρω του.

= □ =

—Καλησπέρα σας... τοῦ φώναξε δυνατὰ βλέποντάς τον ἀπροσφημένο στὸ διάβασμα.

Ὁ Τέλλος πέταξε τὸ βιβλίο καὶ σηκώθηκε μ' ἕνα χαρούμενο ξάφνιασμα. Ἡ Ἀνθὴ βρίσκονταν μπροστά του γελαστὴ, κυττώντας τον μὲ τὰ μεγάλα γαλαγὰ μάτια της!

—Ἐσεῖς;... ψιθύρισε μὲ μιὰ παράξενη συγκίνησι. Καλησπέρα σας..

Πᾶτε χαμένα! Ἀπροσφημένος μὲ τὴν ὁμορφιά της, δὲν εὕρισκε οὔτ' ἕνα λόγο νὰ τῇ. Ἤταν τόσο ἐλκυστικὴ, τόσο πολὺ ὄμορφη μὲ τὰ μαλλιὰ λεύτερα, σχεδὸν ἀχτίνεστα νὰ πλαισιώνουν ἕνα ζωηρὸ γελαστὸ νεανικὸ πρόσωπο, γεμᾶτο ζωή.

—Ναί—ἐγώ!.. τοῦ γέλασε κουνώντας καταφατικὰ τ' ὀλόξανθο κεφάλι της. Γιατί; δὲ μὲ περμένατε;...

—Καθόλου!.. πιστέψτε με... τῆς ἀπάντησε ξεναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία του. Δὲν πίστευα πὼς θ' ἀρχόσαστε σήμερα.. Ἀνθὴ!..

Τὸν κύτταξε ἔκπληκτη ἀκούοντας τ' ὄνομά της.

—Ὄχι! Μὴν σᾶς πειράζει αὐτό... διαμαρτυρήθηκε ὁ Τέλλος—ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς λέω μὲ τ' ὄνομά σας!.... τὴν περασμένη Κυριακὴ, μτήκατε σὰν ἕνα μικρὸ παληοκόριτσο, νὰ μοῦ κλέψετε λουλούδια...

—Καί... τὰ παληοκόριτσα, τὰ φωνάζουν μὲ τ' ὄνομά τους πάντα; τὸν ρώτησε χαρούμενη.

—Πάντα! Ἀφοῦ, εἶναι.. παληοκόριτσα;... ἀστειεύτηκε..

—Καλά! "Οπως θέλετε κύριε, ὅπω.. θέλετε! Τοῦ φώναξε μ' ἕνα κουστᾶλλινο γέλιο.

—Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα! Τοῦ.. φίλακες τὸς φωνάζουν κ' αὐτοὺς μὲ τ' ὄνομά τους..

—Κ' ὅταν δὲν τὸ ξέρουν;

—Τὸ ρωτοῦν καὶ τὸ μαθαίνουν!... θὰ μὲ λέτε λοιπὸν Τέλλο... ὄχι ὅμως κύριο—Τέλλο! Τὸν φωνάζουν τοὺς γεροδραγάτες, κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμα κεινούργιο. στὸ ἐπάγγελμα...

—Ὡραῖα. λοιπὸν. κὺρ δραγάτη.. Τέλλο!.. πρόσταξε σὲ μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας του. Ἠθρὰ νοῦ, κόψετε λουλούδια γιὰ τὸν Ἐπιτάφιο..

—Καλὰ κ' ἀπὸ τώρα;...

—Καλὲ τί λέτε;... ἀπόγευμα μεγάλης Πέμπτης ἔχουμε!..

—Καὶ δὲν πήγατε στὴν ἐκκλησία;... τὴν πόρτε χαμογελώντας.

—Ἐλάτε. ἀφῆστε τ' ἀστεῖα!.. σοβαρεύτηκε ἡ Ἀνθή. Μοῦτατε νἄρθω σήμερα νὰ μοῦ κόψετε λουλούδια γιὰ τὸν ἐπιτάφιο... ἀπ' ὅπου Κυριακὴ ἀσθάνομαι τὸν ἐχιτό μου ἔνοχο νὰ πηδήξω τὴ μάντρα καὶ νὰ σᾶς κλέψω ἀνθῆ. Ἀφοῦ φανήκατε ἄλλως τε καὶ τόσο καλὸς. σκέφτηκα νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ νὰ πάω λίγα λουλούδια αὔριο τὸ πρωΐ στὴν ἐκκλησία γιὰ τὸν ἐπιτάφιο. Κι' ὕστερα ἀκόμα σᾶς ἔβρισκα καὶ τὸ λόγο μου. Ὡραῖα ἤ ἄσκημα, σᾶς τὸν ἔδωκα...

—Τὰ λουλούδια ὅμω. θὰ μαραθοῦν σήμερα τὸ ὀρᾶυ σπίτι σας. Καὶ στὸ νερὸ νὰ τὰ βάλετε. μέχρι αὔριο τ' ἀπόγεμα, θὰ εἶναι μαγκαλασμένα.. παρατήρησε ὁ Τέλλος.

—Τότε γιατὶ μοῦτατε νἄρθω σήμερα κ' ἐγὼ. ἄθρω;... τὸν ρώτησε κυττάζοντάς τον ἐπιμόνη.

—Γιὰ νὰ σᾶς ξαναδῶ! Εἶχα μεγάλη ὄρεξη νὰ σᾶς ξαναπουναντήσω—ἄν... καὶ δὲν πίστευα πὼς θἀρθῆτε.. τῆ. μίλησε εἰλικρινά.

Ἡ ἀπόχριση αὐτὴ ἐξομολόγησι τὴν ἐτάραξε δὲν τὴν περίμενε καθόλου. Κατέβασε κοκκινίζοντας τὸ ξανθό της κεφάλι.

—Πρέπει νὰ πηγαίνω... ψιθύρισε χαμένα. Θὰ σκεῦω ἄθρω τὸ πρωΐ τῆ.. Θάλεια γιὰ τὰ λουλούδια!...

—Τὰ λουλούδια! Τὸν νοῦ σας. ὅλο σὰ λουλούδια τὸν ἔχετε... ὅλο. τὰ λουλούδια!.. ἀπορρυθήκε ὁ Τέλλος.

—Ὄχι! Ὄχι... μὴ μιλᾶτε ἔτσι! Ἀφῆστε με καλλίτερα νὰ φύγω... τὸν παρακάλεσε χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ ξέρῃ τί λέει. Καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἴδια της ταραχὴ ἔκανε ἕνα βῆμα νὰ φύγῃ.

—Μά, δὲ θὰ φύγετε, ἀπὸ τώρα.. ἀντιστάθηκε ὁ νέος. Δὲν θέλω νὰ φύγετε ἀκόμα.. Ἀνθή!!... τὰ χέρια του ἔτρεμαν στοὺς ὤμους της κ' ἡ ψυχική του κατάστασι τὴν πλημμύρισε ὁλόκληση.

Σήκωσε ἀργὰ τὰ μάτια της γεμάτα ἀπορία καὶ συγκίνησι. Τὰ χείλη της προσπάθησαν ν' ἀρθρώσουν ἔστω καὶ μιὰ μόνο, μικρὴ διαμαρτυρία. Τὴν ἴδιαν ὅμω. στιγμὴ. τὰ δικά του τῆς σφράγιζαν τὸ μικρὸ πορφυρὸ στόμα σ' ἕνα τρελλὸ φίλημα...

Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο ξάφνιασμα, προσπάθησε ν' ἀποτραβηχτῇ μ' ἕνα συναίσθημα ντροπῆς καὶ θυμοῦ ἀπὸ κοντά του.

—Ἀφῆστε με νὰ φύγω!... τοῦ φώναξε ἐκνευρισμένη—Ἀφῆστε με! Δὲν τὸ περμένα αὐτὸ ἀπὸ σᾶς...Ὄχι! ὄχι... Εἶσθε πρόστυχος!

Συναντήθηκαν ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία.

... ἀπότομος!... ἄγριος!...

Ὁ Τέλλο. ὅμως τὴν κρατοῦσε σφιγμένη ἀπάνω του φιλώντας τὴν τρελλὰ καὶ ψιθυρίζοντας ἀδιάκοπα λόγια ἀγάπης.

—Ἀφῆστε με νὰ φύγω, σᾶς λέω.. Ἐπὶ τέλους! δὲ θέλω... Τέλλο!.. μά—ἀφησέ με λοιπόν!... Τέλλο!.. Τέλλο!!...

Ἡ φωνή της πνίγηκε σ' ἕνα λυγμὸ κ' ἀποκοιμισμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἔγειρε τὸ ξανθό της κεφάλι στὴν ἀγκαλιά του, ξεσπώντας σὲ κλάμματα....

Τ' ἄλλο πρωΐ ἡ Ἀνθὴ ἔφτασε κατὰ τὶς ἑνιέρκα μὲ τὴν ἀδελφοῦλα της τὴ Θάλεια στὴ βίλλα τοῦ Τέλλου. Ἡ μικρὴ παιδοῦλα ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ τῆς δόθηκε ἡ ἄδεια, νὰ κόψῃ ὅ,τι λουλούδι θὰ τῆς ἄρεσε, ἔτρεχε μὲ ξεφωνητὰ ἐδῶ καὶ κεῖ μὴ ξέροντας τί νὰ πρωτοδιαλέξῃ. Κ' ἦταν τόσο πολλὰ τὰ ὄμορφα λουλούδια. Ἔφταγε ἀκόμα κ' ὁ Γκράφ ποὺ χοροπηδώντας χαρούμενα κοντὰ στὴν κανούργια του φίλη τὴν ἀνάγκαζε, τὴν περισσότερη ὥρα, νὰ γελοπαίζῃ μαζί του.

Ἔτσι ἡ Ἀνθὴ κ' ὁ Τέλλος ἔμειναν πάλι μονάχοι. Ἀσχιὰ ἡ ξαγθειὰ κοπέλλα θέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀδελφούλα της. ἀλλὰ ὁ σύντροφός της κατόρθωσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ καθήσουν στὸν ἴσκιο μιᾶς πικνόφυλλης φτελιᾶς.

—Σέρεις... τοῦλεγε σὲ λίγο ἡ Ἀνθὴ καθισμένη κοντά του, χτὲς τὸ βράδυ ἄρνησα νὰ πάω σπίτι κ' ἡ μαμά ἔδαλε τὰ φωνές... ἄλλη φορὰ δὲν ξενάρχομαι ἐδῶ.. νὰ τὸ ξέρῃς!...

—Ἔ, νὰ ποὺ ἦρθες σήμερα.. τὴν πείραξε γελώντας ὁ Τέλλος.

—Ἤρθα... γιὰ τὰ λουλούδια! Τἄχα τἄξει ἀπ' τὴ μεγάλη Δευτέρα στὸν παπᾶ—Δευτέρη... προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ κατεβάζοντας τὰ μάτια.

—Πάλι, τὰ λουλούδια!... ἀναστέναξε ψεύτικα ἐκεῖνος. Ὥστε μονάχα γιὰ τὰ λουλούδια ἦρθες!... τὴν πείραξε.

—Ναί μονάχα!.... φουχάστηκε ἡ Ἀνθή.

—Νά—λοιπόν!.. Μὲ μιὰ γλήγορη κίνησι τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα. Τὴν εἶδε νὰ κατεβάζῃ τὸ κεφάλι της, καταισχυμένη.

Ὅταν κατὰ τὶς δωδεκάμισυ ἔφυγε ἡ Ἀνθὴ κ' ἡ μικρὴ Θάλεια, ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος στὸν κόσμο.

Πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὴ θύμησί της! Τοῦχε δώσει ραντεβοῦ γιὰ τὴν Κυριακή, ἀνήμερα τὸ Πάσχα. Θὰ πήγαινε στὶς 2 τὸ μεσημέρι στὴν «Ἀγάπη» στὴν ἐκκλησία, μονάχη της μὲ τὴ Θάλεια. Μετὰ τὴ λειτουργία τῆς Ἀγάπης θὰ μποροῦσαν νὰ πηγαίναν περίπατο μαζύ. Τἄχε κανονίσει νὰ πῇ, πὼς θὰ πάῃ σὲ μιᾶς φίλης της, τὸ σπίτι. Κι' ὅσο γιὰ τὴ Θάλεια ποὺ θὰ τοὺς συνόδευε—ἄς ἦταν καλὰ ὁ Γκράφ! Εἶχαν γίνει οἱ δυὸ τους οἱ καλλίτεροι φίλοι...

= □ =

Ἐπτέλους! Πάσχα, δυὸ ὧρες τ' ἀπόγεμμα..

Συναντήθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία...

"Ολο τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας ὁ Τέλλος τὴν κυττοῦσε ἀδιάκοπα. ἐγωϊστικὰ χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ καθόλου γιὰ τοὺς ἄλλους. Κι' ὅταν ὁ παπᾶ—Λευτέρης σταματοῦσε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃ ἀνάσα, νομίζοντας πὼς ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσει τὴν ἐσπρωγνὲ νὰ φύγουν.

Ἔτσι πέρασε σχεδὸν μιὰ ὥρα..

Ξαφνικὰ εἶδε τοὺς ἐκκλησιαζόμενους νὰ φιλιῶνται. Αὐτὸ τοῦ φάντηκε παράξενο. Δὲν εἶχε πάει ποτέ του στὴν «Ἀγάπη» καὶ οὔτε κὰν εἶχε ἀκούσει γ' αὐτὸ τὸ παληὸ θρησκευτικὸ ἔθιμο....

Ἡ Ἀνθὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα τὴν μικρὴ Θάλεια καὶ στράφηκε κατόπα στὸ μέρος του.

—Χριστὸς Ἀνέστη. Τέλλο.. Τέλλο μου!.... τοῦ ψιθύρισε μὲ συγκίνησι κυττώντας τον μὲ τὰ μεγάλα γαλαγὰ μάτια της—Τέλλο, γιὰ σκῦψε λίγο... Εἶσαι τόσο ψηλὸς κεῦψένε!...

Ὁ νέος ἔσκυψε λίγο, μὲ μιὰ παράξενη τρεμοῦλα. Κι' ἐκεῖ, ἀμέσως, ἡ Ἀνθὴ, ἡ κοπέλλα ποὺκλεβε λουλούδια, τὸν ἀγκάλιασε—γιὰ πρώτη φορὰ δίχως ντροπὴ, μονάχη τῆς καὶ ἔσμιξε τὰ σμιχτὰ κάκκινα χείλη της στὰ δικά του!....

= □ =

Ἡ πασχαλινὴ αὐτὴ ἱστορία. τὸ δίστημα ἡ ἄλλα λόγια κλείνει ἐδῶ. Ἡ ἐρωτικὴ δηλαδὴ ἱστορία τοῦ Τέλλου καὶ τῆς Ἀνθῆς δὲν τελειώνει... Ὄχι! Μονάχα ὅσα ἀφηγήθηκα πάρα πάνω. Αὐτοὶ οἱ δυὸ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ βλέπονται—πὼς καὶ ποὺ δὲ θέλω δὲν ξέρω—ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσουν! Καὶ μιὰ μέρα ἴσως ὁ Τέλλος ζητήσει τὴν Ἀνθὴ ἀπὸ τοὺς δικούς της κ' ἴσως ἀκόμα παντρευτοῦν...

Ἀλλὰ γιατὶ ἴσως;

Εἶναι σίγουρο πὼς θὰ παντρευτοῦν! Εἶναι κ' οἱ δυὸ τόσο ἀγαπημένοι, τόσο ἀξιοῦν καὶ μποροῦν νὰ γίνουν πολὺ εὐτυχισμένοι.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔτσι φαντάζομαι...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα

Δυὸ στόματα ποὺ ἑνώνονται. δυὸ γέρια ποὺ συμπλέκουν τὰ δάχτυλά των. ἕνα ἄρωμα ποὺ χύνεται στὸν ἀέρα ἀπὸ θυμιάσια μετάξινα μαλλιά. πόσο λίγο πράγμα εἶνε καὶ πῶς εἶνε τὸ πᾶν!...

(Μασσὲλ Πρεβὸ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ἀνρὺ Λένορμαν

Ἕνας ἀνακαινιστὴς συγγραφεύς—Τὸ φλογερὸ ταμπεραμέντο του.—Ἡ σοβαρὴ προσπάθεια τ

Τὸ σύγχρονο θέατρο ἔχει πάρει μιὰ πορείογη διαμόρφωση, ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει ἀποκρυσταλλωθῆ ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ σταθμίσουμε μὲ ἀκρίβεια τὴν πραγματική του σημασία. Ἡ παλιὰ γαλλικὴ παράδοση τοῦ δεκατου ἑνάτου αἰῶνος ἔσβυσε ὁλοκληρωτικὰ κι' ὁ Δουμᾶς υἱός, ὁ Σαρντοῦ, ὁ Παγιερὸν πέρασαν ὁριστικὰ στὴν ἀφάνεια. Οἱ διάδοχοί των, ὁσοδήποτε κι' ἂν ἦσαν προκισμένοι μὲ ταλέντο, ὅπως ὁ Πόστο—Ρίς, ὁ Κυρὲλ κι' ὁ Μπερνστάϊν, εἶδαν τὴν δόξα τους ν' ἀκολουθῆ τὸν δρόμο τῶν βουλεβάρτων.

Στὴν Ἀγγλία ἀνάμεσα σὲ μιὰ σωρεία μετοίων θεατρικῶν συγγραφέων ξεχώρισε ὁ Μπέρναρ Σῶ. Ὁ πονηρός, ὅμως κι' ἀκατανόητος αὐτὸς Ἰρλανδός, ὁ πραγματικὰ δαιμονισμένος, ἀναδείχθηκε σὰ μιὰ προσωπικότης πολὺ ἔντονη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εὐδοκιμήση καὶ νὰ διαπρέψη σὲ ὁποιοδήποτε στάδιο κι' ἂν διάλεγε. Ἐξαιρετικὸ ταμπεραμέντο δραματικοῦ συγγραφέως, ὁ Σῶ περνᾶ στὴν ἐποχή μας σὰν ἕνα φωτεινὸ μετέωρο. Δὲν θ' ἀφίση πίσω του καμμιὰ παράδοση, γιατὶ ἁπλούστατα ἡ τέχνη του δὲν εἶναι ζήτημα παραδόσεως.

Ἀληθινὰ πραγική εἶναι ἡ κατάρρευσις τῶν Σκανδιναυῶν θεατρικῶν συγγραφέων, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνομίσθη ὅτι εἶχαν κατοροθώσει, ν' ἀνανεώσουν τὴ δραματικὴ τέχνη. Ὁ Στρίντμπεργκ, ἂν δὲν ἔγη ὁλότελα ξεχαστῆ, σπανίως παίζεται. Ὁ Ἴψεν πάλι τὸ ἰνδάλμα τοῦ 1900, ὁ συνεχιστὴς τῆς σειρᾶς Σαίξπηρ— Γκαίτε, τὸ μόνο ποὺ κατάφερε εἶναι νὰ συμπεριληφθῆ τὸ ὄνομά του στὶς παγκόσμιες γραμματολογίες. Τὸ ἔργο του, λιγώτερο ἀνθρώπινο καὶ περισσότερο δογματικό, δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήση τὸν σύγχρονο θεατὴ μὲ τὶς παληωμένες του διδασκαλίες καὶ τὰ λυμένα πιὰ σήμερα προβλήματα.

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος σημείωσε μιὰν ἀντίδαση ἐναντίον τῶν καθιερωμένων μορφῶν. Οἱ νέοι συγγραφεῖς, βλέποντας νὰ διαμορφώνεται ἕνας καινούργιος κόσμος, προσπάθησαν νὰ βροῦν τὴ φόρμα ἐκείνη, ποὺ στὸ πεδίο τῆς δραματικῆς τέχνης, θὰ μποροῦσε ν' ἀποδώση τοὺς νέους παλμοὺς ποὺ δονοῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ τόσο δίκαιος κι' εὐγενικὸς αὐτὸς πόθος εἶχε τὰ πιὸ περίεργα ἀποτελέσματα: κοντὰ σὲ προσπάθειες σοβαρὲς, μετημένες, μὲ μιὰ λέξη καλλιτεχνικές, ἀνθισαν τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ δημιουργήματα. Οἱ ἐξημμένες διάνοιες ἔγασαν κάθε ἔννοια μέτρου, κάθε στοιχεῖο πειθαρχίας. Σχολὲς πολλὲς ἰδούθηκαν ποὺ πῆραν τὰ πιὸ παράδοξα ὀνόματα σχολὴ τοῦ «ἐξωφρενισμοῦ», σχολὴ τῆς «ἀπαθείας», σχολὴ τῆς «σωπῆς»...

Ἡ πιὸ σοβαὴ ἐργασία γι' αὐτὴ τὴν ἀνανέωση τῆς δραματικῆς τέχνης ὀφείλεται γωσὶς ἀμφιβολία στὸ Γάλλο Ἀνρὺ Λένορμαν, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς στὴν Ἑλλάδα θεατρικοὺς συγγραφεῖς. Τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ἔδειξε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια στὸν Λένορμαν, κι' ὅλοι θυμοῦνται τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔγινε ὅταν μᾶς ἐπισκέφθη πρὸ μερικῶν ἐτῶν.

Εἶναι γνωστὴ ἡ τερατσία ἐπίδρασις τοῦ Φρόϊντ τοῦ ἰδυτοῦ τῆς ψυγαναλύσεως καὶ τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, στὸν μεταπολεμικὸν κόσμο. Ἡ ἐπίδραση αὐτὴ δὲν ἄρισε ἀνέπαφη τὴ λογοτεγνία, καὶ στὴ δεκαετία 1920—1930 παρουσιάσθηκαν πάρα πολλὰ ἔργα —ποὺ μερικὰ εἶγαν πραγματικὴ ἀξία—πηγάζοντα κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τοῦ Βιεννέζου ἰατροῦ. Δυὸ ὅμως εἶναι οἱ συγγραφεῖς ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν ὀρθόδοξοι μαθητες τοῦ Φρόϊντ: ὁ Στέφαν Τσβάϊγκ κι' ὁ Ἀνρὺ Λένορμαν.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Λένορμαν ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Τσβάϊγκ. Ὁ τελευταῖος αὐτός, ποιητής, διηγηματογράφος, μυθιστορηματογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς μποροῦσε μὲ περισσότερη ἄνεση νὰ ἐξωτερικεύση τὶς πεποιθήσεις του, ἐνῷ ὁ Λένορμαν, θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ μόνο, δεσμευόταν ἀναγκαστικὰ ἀπὸ ὡρισμένες βασικὲς προϋποθέσεις τοῦ θεατρικοῦ εἴδους.

Μὲ ἀξιοθαύμαστη πραγματικὰ τόλμη, καὶ ἀψηφώντας τοὺς σαρκασμοὺς τῆς κριτικῆς στοιῶθηκε στὴ δουλειά. Ἄρχισε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια νὰ ἀνεβάζη ἔργα του ποὺ ὅλα ἔζγαιναν ἀπὸ τὴν ἴδια βάση: τὸν παγκοσμιοποιὸ σεξουαλισμό. Τὸ πείραμα ἦταν φοβερὰ ἐπικίνδυνο κι' ὁποιοδήποτε ἄλλος, ποὺ δὲν θὰ διέθετε παρὰ πίστη καὶ δογματισμούς, θὰ

Ἀνρὺ Λένορμαν.

ἀπετύγχανε οἰκτρῶς. Ὁ Λένορμαν ὅμως εἶγε μέσα του τὸ ἱερὸν πῦρ, κι' ἀκόμα ἕνα φλογερὸ ταμπεραμέντο ποιητοῦ καὶ θεατροκοῦ συγγραφέως. Ἔτσι κατώθωσε νὰ κατηθῆ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἔργα του εἶγαν κάποιον ἀέρα μαθηματικοῦ θεωρήματος, ποὺ φεύγοντας ἀπὸ ὡρισμένες γνωστὲς βάσεις, προσπαθεῖ νὰ ἐξαγάγη συμπεράσματα ποὺ νὰ πιστοποιοῦν τὴν ἀκρίβεια τῶν βάσεων.

Πρῶτο σημαντικὸ ἔργο τοῦ Λένορμαν πρέπει νὰ θεωρηθῆ τὸ «Ζεστὲς Γαῖες», ποὺ παίχθηκε ἀγγότερα μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ καιρὸς εἶναι ὄνειρο». Στὸ δρᾶμα αὐτὸ (ποὺ ἀνέβηκε ἐδῶ ἀπὸ τὸ θέατρο Τέγχης) ὁ Λένορμαν, μὲ τὸ ζῆλο τοῦ νεοφώτιστου, δὲν κρατᾶ οὔτε κὰν τὰ προσχήματα μιᾶς κάποιας σχηνικῆς οἰκονομίας. Ἀπὸ τὸ πρῶτο του μέρος καμπλῶ (πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Λένορμαν ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους εἰσγηγητὲς τῆς καινούργιας διαδόσεως τοῦ θεατρικοῦ ἔργου σὲ «εἰκόνες») οἴγνει μιὰν ἰδέα τῆς ὁποίας θὰ ἐπιδιώξη τὴν ἀπόδειξη στὶς ὑπόλοιπες σχηνές. Κι' ὅμως προκαταλαμβάνονταις τὸν ἀκροατή, καὶ μὴ γοησιμοποιώντας κανένα «τράκ», κατορθώνει νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ προκαλέση τὴν ἐντύπωση τοῦ δέους, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὶς ἀγαῖες τραγωδίες.

Ἀκολούθησε ὁ «Ἴσκιος τοῦ κακοῦ» (στὴν Ἑλλάδα τὸ ἀνέβασε ἡ κ. Κ... λη, στὰ 1929) ὅπου ὁ φοίνιτσμος τῶνεται μὲ τὶς ἀγγαιότατες διδασκαλίες τοῦ δαιμονισμοῦ. Ὁ Λένορμαν στὸ ἔργο αὐτὸ παρουσιάζει τὴν παντοδυναμία τοῦ κακοῦ ποὺ παίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὴ ζωὴ καὶ στὴ ζωή. Τὸ κακὸ εἶναι τὸ ἀνθρωπινο γαμικὸ στοιχεῖο, κι' ἀπ' αὐτὸ πηγάζει ἡ ἔννοια δυνάμεως, εὐτυχίας, ἀκόμη καὶ ἀλήθειας. Ἀληθινὰ θετικὴ κατάσταση, κι' ἔτσι ἀκόμη ὅπως παραδέχονται συνήθως, τὰ ὁλοκληρώνεται μὲ τὴν ἔντονη τάση ὁποία προσφέρει, τὴν ἡδονὴ τῆς κατοχῆς γιὰ χάρη τῆς κατατροφῆς. Ὁ Λένορμαν, γιὰ νὰ μετράση τὴν κατάλληλη ἐντύπωση ποὺ προκαλοῦσε θεωρία ὁλο νὰ τοποθετήση τὴ δράση τοῦ ἔργου του στὴν Ἀφρικὴ ὅπου τὸ περιβάλλον ... ρεῖ κάπως νὰ δικαιολογήση τὴν ... φρίκη τῆς «ἡδονῆς τοῦ κακοῦ». Δυστυχῶς δὲν θὰ πῆ ὅτι δὲν παραβλέφτηκε ... φιλοσοφική, τὴν ἐκτὸς χώρου καὶ χρόνου ἐπιβολή τῆς ἀπόψεώς του.

Στὸν «Δειλὸ» ὁ Λένορμαν, μὲ ἀποφεύγοντας τὴν φροϊντικὴ κοσμοθεωρία τοῦ πιθεῖ νὰ δώση ἕνα ἔργο κάθαρα ψυχολογικό. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως ἀλλιῶς κά, γιατὶ τὸ θέμα, εἶναι τέτοιο ποὺ ὁ ... μαστροφικὰ δουλεμένο, ἡ δογματική σου θεσις φανερώνεται ἀμέσως.

Ὁ «Ἴσκιος τοῦ κακοῦ» μποροῦσε ... ωρηθῆ σὰν αὐτοτελὲς μέρος μιᾶς τριλογίας ποὺ τὰ ἄλλα της μέρη θὰ ... κλήρωναν τὸ βαθύτερο καὶ γενικότερο ... στεῦο» τοῦ συγγραφέως. Σήμερα ... νομαν ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ τὸ ... τό, ἡ ὑποθετικὴ αὐτὴ κυκλικὴ ... δὲν περιλαμβάνει παρὰ τὸν «Ἵππο ... κακοῦ» καὶ τὸ «Σιωὼν» (μιὰ ἀπὸ τὶς ... γαλειτερες ἐπιτυγίες τῆς «Ἐλευθερίας ... νῆς»).

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἡ ἴδια. Μόνο ... ἀντὶ τῆς «Ἡδονῆς τοῦ κακοῦ» ... τὸ «Πάθος» ὑπὸ ὅλες του τὶς μορφές.

Ἐαφνικὰ ὅμως, ὁ Λένορμαν ... γουσεῦη ἄλλοῦ πηγῆς γιὰ τὴν ἐπίνοια ... Κατάλαβε ἄραγε ὅτι θὰ ἔπρεπε ... ρα νὰ τοποθετήση τὰ ἔργα του σὲ ... λον ὀγι πιὰ ἐξωτικό, ὁπότε ἡ ἀτμ ... τοῦ κοινοῦ θὰ ἦταν ζωηροτάτη; Ἴσως ...

Πάντως τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ ... ἡ ἐς γῶρον ἀπόστασις δὲν θὰ μπορ ... δικαιολογῆ ἐπ' ἄπειρον τὴν γοησιμοποίη ... τῆς ἐξωτικῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ Λένορμαν ... προτίμησε νὰ γοησιμοποιηση τὴν τὴ ... ἀπόσταση, δηλαδὴ νὰ ζητήση τὴ δράσ ... του ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὁπότε δέβαια ... δασις τοῦ κοινοῦ θὰ ἐξαφανιζόταν ... θὰ ἐποδκειτο γιὰ γεγονότα ποὺ συνέβ ... σὲ ἄλλες ἐποχές.

Ἡ ἐξυπνη αὐτὴ μετατήβηση ... σθηκε μὲ μιὰ τραγωδία ποὺ εἶγε τὰ ... τὴ ζωὴ τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας ... σάβετ, κι' ὅπου ἀναπτύσσονται πάλι ... τύτατα οἱ γνωστὲς ἀπόψεις τοῦ συγγρ ... φέως.

Ὁ Λένορμαν συνδυάζει δυὸ ὑπόθεσ ... ποὺ σπανιώτατα μποροῦν νὰ συνυπ ... τὸν δημιουργὸ καὶ τὸν μύστη. Ὁ δημι ... γὸς φαινομενικὰ ὑποτάσσεται στὶς ... σεις τοῦ μύστη, ποὺ μὲ φανατικὴ ... λωση προσπαθεῖ νὰ μεταδώση τὶς ... τοι. Ὁ μύστης ὅμως ἀρνεῖ τὸν ... τὴ ἀδιάφορο. Ὅταν ὅμως ἀργίση ... νὰ συγκινήται ὅταν κάποιο ἔργο ... πλημμυρίση, τότε ἀναγνωρίζομε ... νία ἀνωτεροτήτα τοῦ δημιουργοῦ...

Δ. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

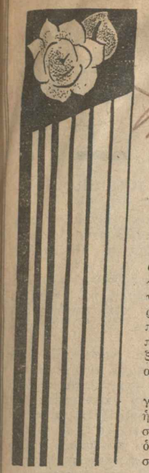

Μικρὰ ἀριστουργήματα — **Μαξὶμ ντὲ Κάμπ**

Ἡ ἱστορία τριῶν μικρῶν ὑπάρξεων

Μιὰ δυστυχισμένη μυγία, ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ συζύγου της, ἀφιέρωσε τὴ ζωή της στὴν ἀνατροφὴ τῶν τριῶν της παιδιῶν.

Δὲν ἦταν χήρα, ὁ ἄντρας της ὅμως ποὺ τοῦ ἄφεσαν τὰ μακουνὰ ταξεῖδια κ' οἱ περιπέτειες, ἔφυγε κάποιο πρωὶ γιὰ τὴν Μυτγοὺπολη καὶ ἀπὸ τότε ξέχασε ὁλότελα τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν τὰ τρία μυγάκια μεγάλωσαν κι' ἡ καλή τους μητέρα σκέφθηκε πὼς ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ φροντίσουν μόνα τους γιὰ τὴν ζωή τους, τὰ φτωχὰ παιδιὰ μου, ἀγαπημένα μου μικράσα, εἶναι κακὸς πιὰ νὰ τὴν γνωρίσετε τὴν ζωή, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀθάνατη καὶ μπορεῖ νὰ μὲ χάσετε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός σας. Ὅλη ἡ πλάση ἀνήκει στὶς μυῖγες. Γιὰ μᾶς καὶ μόνο γιὰ μᾶς ὁ Θεὸς ἔστειλε στὴ Γῆ ὅλα τὰ ἀγαθά. Τὰ φρούτα, τὰ χόρτα, τὰ ζῶα, ὅλα μᾶς ἀνήκουν. Μὴ φοβηθῆτε, λοιπόν, νὰ τὰ δοκιμάσετε ὅλα, καὶ νὰ χαρῆτε τὴ ζωή σας. Προσέξτε μόνο τὸν ἄνθρωπο! Μὴν ἀγγίσετε τὸ πράγμα ποὺ νὰ τᾶγγιξε τὸ δικό του γέρι. Εἶναι τὸ θηρίο τὸ πιὸ τρομερό. Δὲν ἔχει τὴν ἀγρυπνικὴ ἀρετή, δὲν αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ λύπη. Ὁ,τι πάσγη μὲ τὸ χέρι του δηλητηριάζεται. Εἶναι ξυμωμένος μέσα στὸ δίδιο. Λόγια του καὶ ἔργα του εἶναι ὅλα ψεύματα. Ὀρκισθῆτε μου, λοιπόν, καλὰ μου παιδάκια τῶν θ' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές μου, γιὰ νὰ πεθάνω ἥσυχη ἂν πεθάνω πρὶν σᾶς ξαναδῶ.

Τίναξε στὴν ἀγκαλιά της, τὰ εὐλόγησε καὶ τὰ ἔστειλε στὴν εὐτὴ τοῦ θεοῦ.

Τὰ τρία μυγάκια οἰκτίρκανε ἀγόσταγα στὶς ἀπολαύσεις τῆς ἐλευθερίας. Μόλις βράδυασε ἐμπῆκανε ἄσυλο κάτω ἀπὸ τὸ φύλλο μιᾶς μουκμᾶς, ἀποκοιμήθηκαν μὲ τὶς δυοροῦτσερες γνοῦσιες κ' ὀνειρεύτηκαν χίλια ὄνειρα γλυκὰ γιὰ τὴν μελλοντικὴ ζωή τους.

Μόλις ξημέρωσε ἔπασε μιὰ σιγανὴ βροχὴ κι' οἱ τρεῖς μυγίτσες τρέξαγε νὰ κουφθοῦν σ' ἕνα παλάτι. Ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο φτάσανε στὴν τραπεζαρία, ὅπου βρήκαν τὸ τραπέζι στρωμένο. Τί πολυ-ἔβεια! Τί πλούτος! Τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ κρύσταλλο ἀγγίζαν. Ἔτσι λοιὰς γέμισε ἕνα ποτῆρι κρασί, ἤπιε καὶ ἔπιε εὐχαριστημένος.

—Τί γένεται! Τί εὐτυχισμένα ποὺ εἶναι τ' ἀγγελικά μου, ποὺ μποροῦν καὶ πίνουν ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασί, ὅσο γοαβάει ἡ ὄρεξίς τους!

Καὶ λέγοντας, ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του ἐλὰ τὸ ἔκρυψε διαστιὰ πίσω ἀπὸ ἕνα μπιμπελὸ γιατὶ ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπῆκε τὸ ἀγεν...

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μυγάκια ἄρχισε νὰ οἰχνη λιμαγνες μυῖες πρὸς τὸ ποτῆρι καὶ στὸ τέλος δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμό.

—Θὰ τὸ δοκιμάσω, λέει σ' ἀδέφια του.

—Ἐγγὰς τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας:

—Μὰ τὸ κρασὶ εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ θεοῦ.

Κι' ἀκόμτηο, πέταξε ὡς τὸ ποτῆρι καὶ ἤπιε ὅσο μποροῦσε. Δὲν πέρασαν, ὅμως, πολλὲς στιγμὲς κ' ἄρχισε νὰ τρέμη. Μὲ φω ἡ ... ἀδυναμία πολύτισε μόνο νὰ προφέρη τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του, ἀνασέναξε βαθειά... καὶ πέθανε γιατὶ τὸ κρασὶ ἦταν νοθευμένο.

Ἀπελπισμένα τὰ δυὸ ἄλλα μυγάκια σηκώσανε τὸ πτῶμα του, τὸ πήγανε στὸ πάρκο καὶ τὸ θάψανε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο γιὰ νὰ μὴ τὸ καταδοχθίσῃ κανμιὰ ἀράχνη, κανμιὰ σφῆκα ἢ κανένα ἄλλο ἄγριο θηρίο.

Τὰ δυὸ μυγάκια περάσανε μαύρη νύγτα καὶ μόλις ξημέρωσε ἔφυγαν ἀπὸ τὸ κατραμένο παλάτι. Φτάσανε ὕστερα ἀπὸ ὧρες σ' ἕνα δουστάσιο. Μέσα στὴν αὐλὴ κοῖτσια μὲ ὁλοκάθαρες ἄσπρες ποδιὲς γεμίζανε μεγάλα δοχεῖα μὲ γάλα κι' ὕστερα τὰ φόρτωναν οἱ ἄνδρες στ' ἀμάξια γιὰ νὰ τὰ πᾶν στὴν πολιτεία.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι κρασί, σκέφθηκε τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ μυγάκια. Εἶναι γάλα! Εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ στέλνει ὁ θεὸς γιὰ νὰ θρέψη τὰ πλάσματά του. Πάω νὰ πιῶ λίγο γιατὶ εἶμαι ἀποκαμωμένο ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὸ ξενύχτι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια πέταξε σ' ἕνα δοχεῖο καὶ ἤπιε. Σὲ λίγο ἄρχισε κ' αὐτὸ νὰ σπαρταρᾶη ἀπὸ τοὺς πόνους... καὶ πέθανε γιατὶ καὶ τὸ γάλα ἦταν νοθευμένο.

Τὸ τρίτο μυγάκι ἔ-θασε στὸ κατακόρυφο τῆς ἀπελπισίας! Τί θ' ἔλεγε γιὰ τ' ἀδέλφια του στὴ μητέρα του ἂν ποτὲ τὴν συνγαντοῦσε; Αὐτή, λοιπόν, εἶναι ἡ ζωή; Νὰ κινδυνεύη κανεὶς στὸ κάθε του βῆμα; Χίλιες φορὲς καλλίτερος ὁ θάνατος!

Καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ μυγάκι ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήση.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπῆκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δουστασίου ἔξω φρενῶν γιατὶ τὰ ποντίκια τοῦ τσώγανε τὰ τυριά του καὶ εἶπε στὴ γυναίκα του.

—Πήγαινε ἀμέσως στὸ φαρμακεῖο ν' ἀγοράσης ποντικοφάρμακο.

Ἡ γυναίκα βγῆκε διαστιχή, ὁ ἄντρας ἐξακολουθοῦσε νὰ τρίζη τὰ δόντια του ἐναντίον τῶν ποντικῶν καὶ τὸ μυγάκι ἐπαναλάμβανε ἐξακολουθητικά: «Θέλω νὰ πεθάνω! Θέλω νὰ πεθάνω!».

Σὲ λίγο, ἐπέστρεψε ἡ γυναίκα μ' ἕνα πακέτο.

—Νά, λέγει στὸν ἄντρα της. Ὁ φαρμακοποιὸς μοῦ εἶπε πὼς εἶναι κεραυνοβόλο! Ἔχει ἀσσενικό, στρυχνίνη, πρωσσικὸ δξὺ καὶ γίλια ἄλλα φαρμάκια. Ὅτι ποντικό, ἀλλὰ καὶ ἐλέφαντα μπορεῖ νὰ σκοτώση.

Τὸ μυγάκι, ἀκούγοντάς την ἀναστέναξε μ' ἀναχούφιση.

—Τέλος πάντων, σκέφθηκε. Θὰ πεθάνω χωρὶς νὰ ὑποφέρω πολύ.

Ἔστειλε ἕνα νοεοὺ γαιρετισμὸ πρὸς τὴν μητέρα του, πλησίασε τὸ ποντικοφάρμακο ἀποφασιστικά, ἔφαγε ὅσο μπόρεσε καὶ περίμενε μ' ἀνυπομονησία τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ δὲν πέθανε... νάλασε μόνο τὸ στομάχι του... γιατὶ καὶ τὸ δηλητήριο ἦταν κι' αὐτὸ νοθευμένο.

ΜΑΞΙΜ ΝΤΕ ΚΑΜΠ

ΣΚΛΗΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ὁ φουτουριστὴς ζωγράφος.

—Εἶναι τρομερό! Δὲν θυμᾶται ἂν αὐτὸς ὁ πίνακας ποιστᾶ τὴν δίδα Λιλὴ ἢ τὴν δύση τοῦ ἡλίου στὸ Φάληρο!...

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

—Ἔγετε ἀκόμη τὴν δακτυλογράφο στὴν ὁποία ὑπαγορεύετε τὰ γράμματά σας;

—Βεβαιότατα. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἐκείνη ὡσοῦ ὑπαγορεύει τώρα...

—Δηλαδή;

—Τὴν παντρεύθηκα.

= □ =

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

—Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω. Λέτε πὼς μισεῖτε φοβερὰ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐν τούτοις ἐπιμένετε νὰ τὸν δώσετε στὴν κόρη σας.

—Δὲν τὸ καταλαβαίνετε; Μὰ ἀκοιβῶς γι' αὐτὸ θέλω νὰ γίνω πεθερά του...

= □ =

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἕνας (διηγεῖται). Φαντασθῆτε κύριε πὼς ὁ διαβάτη- ἐκείνος γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἡ σφαῖρα βρῆκε ἀντίσταση σ' ἕνα δίφραγκο ποὺ εἶγε μέσα στὴν τσέπη του.

Κύριος (ἄψυλος). Ἂν ἤμουνα ἐγὼ θὰ εἶγα σκοτωθῆ.

= □ =

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δάσκαλος: Διαφανὲς σημαίνει κάτι μέσα ἀπ' τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ. Πές μου, ἕνα παράδειγμα Γιωγάκη.

Γιωργάκης: Τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου μας.

= □ =

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ

Ὁ ἀοραβωνιαστικὸς στὴν μνηστή του:

—Ὁ πατέρας σου μὲ παίρνει γιὰ κανέναν βλάκα. Αὐτὸ δὲν τὸ ὑποφέρω.

—Μὰ τί λές, γουσύ μου· Ἀκόμη δὲν σὲ ξέρει καλὰ—καλά. Πῶς θέλεις νὰ ἐκφέρη καὶ γνώμη...

=□=

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ καταστηματάρχης στὴν ὑπάλληλό του:

—Λίζ Ἐλένη, τί γόρευε ὁ κύριος ποὺ μπῆκε πρὸ ὀλίγου; Τὸν εἶδα πολὺ χαρούμενο.

Ὑπάλληλος: Ἐλένη!

=□=

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

—Τί λαμπρὸς ἠθοποιός.

—Ναί! εἶδες. Καὶ ξέρεις ἡ γυναίκα ποὺ βλέπεις εἶνε ἡ πραγματικὴ γυναίκα τοῦ.

—Μὰ τότε εἶναι ἀκόμη καλλίτερος ἠθοποιός ἀφ' ὅ,τι φανταζόμουν.

= □ =

ΔΙΚΑΙΑ ΑΠΑΙΤΗΣΗ

Ἕνας σύζυγος πιάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ γυναίκα του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐρασιτοῦ της.

"Ἐξω φρενῶν τοῦ φωνάζει:

—Ἀ! παλιάνθρωπε, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό.

—Αὐτὸ εἶνε δίκηο, ἀγαπητὲ κύριε! Πόσα θέλετε;

= □ = =

Ο ΛΟΓΟΣ

—Δεσποινίς Ὀβανία, ἀπὸ σήμερα θεωρεῖσθε ἀπολυμένη τῆς ὑπηρεσίας μου.

—Ἀλλά, γιὰ ποιο λόγο, κύριε προϊστάμενε; Ἀκοῦ δὲν ἔκανα τίποτε;

—Ἀκριβῶς γι' αὐτό.

= □ =

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Διστάζω ἀνάμεσα σὲ δύο κλίσεις: τὴν ζωγραφικὴ καὶ τὴν ποίηση.

—Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαλέξετε τὴν ζωγραφική.

—Εἴδατε κανένα ταμπλό μου;

—Ὄχι... δάκδασα ὅμως τοὺς στίχους σας!...

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ..

Μιὰ μέρα ἔλεγαν στὸν Ντελύν, τὸν περίφημο γιατρό:

—Ξέρετε, ὁ κύριος Μ. ντὲ Β.. πέθανε παρὰ τὴν ὑπόσχεσή σας ὅτι θὰ τὸν κάνετε καλά.

Ἐκεῖνος σκέφθηκε λίγο καὶ ἀπήντησε:

—Δυστυχῶς, κύριε, δὲν παρακολουθήσατε τὴν πορεία τῆς νόσου καὶ τὴν πρόοδο τῆς θεραπείας: ὁ ἄσθενὴς ἀπέθανε θεραπευθείς.

=□=

Ο ΛΟΓΟΣ

Τὴ μέρα ποὺ ὁ πρόεδρος ντὲ Μαῖζὸν παύθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του ὡς ὑποπραμίας τοῦ κράτους, εἶπε γαιέντως σ' ἐκείνους ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὸν συλλυπηθοῦν.

—Ἔγουν ἄδικο ποὺ μὲ παύουν ἀπὸ τὴ θέση μου αὐτή. Εἶχα κάνει τὶ δουλειές μου καὶ εἶχα ἀογίσει νὰ κάνω καὶ τὶς δικές των.

=□=

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μιὰ μέρα κάποιος πῆγε στὸν Δουμᾶ μιὰ ποιητικὴ συλλογή, τὴν ὁποία εἶχε γράψει ὁ ποίγκηψ Β... «γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του» καθὼς ἔλεγε.

—Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ νέος μας ποιητής; ρώτησε ὁ φίλος του.

—Ὅπως θὰ σοῦ φαινόμουν ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Δουμᾶς ἂν ἀποφάσιζα καμμιὰ μέρα «γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου», νὰ γίνω.. ποίγκηψ.

=□=

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἐτιὲν Μπεκέ, ὁ διάσημος γάλλος σύθυμογράφος, ἤθελε νὰ τὰ γαλάσῃ μὲ καμμιὰ σῆλη του ποὺ τὴν βαρυύταν, παρουσιαζόταν μπροστὰ της καὶ τῆς ἔλεγε:

—Τὰ ξέρω ὅλα, κυρία.

Ἡ γυναίκα ἔμενε ἔκπληκτη, τἄγανε καὶ τὴν ἐπομένη τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη..

=□=

ΜΟΝΟΝ ΤΟΤΕ

Ὁ Μέγας Ναπολέων λέει κάποτε στὴ δούκισσα ντὲ Φλουρύ γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ:

—Δὲν σοῦ λέτε, δούκισσα, ἀγαπᾶτε πάντοτε τοὺς ἄνδρες;

—Ναί, μεγαλειότατε, ὅταν εἶναι εὐγενεῖς!

=□=

ΗΤΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Ὁ Λέων Γκόζλαν ἦταν πρόεδρος τῶν διανοουμένων, διοικοῦσε δὲ πολὺ δραστηρίως τὰ πράγματα τοῦ συλλόγου του καὶ δὲν δεχόταν συμβουλὲς κι' ἀντιρρήσεις ἀπὸ κανένα.

Ὅσες δὲ φορὲς συνέπιπτε νὰ τοῦ φέρουν ἀντίρρηση, ἀμέσως ὑπέβαλλε τὴν παραίτησή του. Οἱ συνάδελφοί του ὅμως, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὴν ἀποσύρῃ κι' ἐκεῖνος ποὺ ἐπίσης τοὺς ἀγαποῦσε πολύ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς δυσαρεστήσῃ δεχόταν τὴν πρόταση κι' ἔτσι εἶχε κατακτήσει ἰσόβιος πρόεδρος.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔδωκε ἀφορμὴ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του νὰ γίνῃ ἕνα λογοπαίγνιο εἰς βάρος του:

—Δὲν πέθανε, εἶπε κάποιος, ἀλλὰ ἔδωσε τὴν παραίτησή του ἀπ' τὴ ζωή.

—Εἶναι κρίμα ὅμως, εἶπε ἕνας ἄλλος γιατὶ αὐτὴ τὴν παραίτησή του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποσύρῃ ποτέ!

Οἱ ὡραιότεροι θρύλοι.

Τὰ κόκκινα αὐγὰ

Ὑπάρχει μιὰ ὄμορφη παράδοση γιὰ τ' αὐγὰ τοῦ Πάσχα ποὺ ἐξηγεῖ γιατὶ τὰ βάφουμε κόκκινα. Εἶνε γνωστὸ πὼς τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως, τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ, ἡ Σαλώμη καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἡ Μαγδαληνὴ πῆγαν στὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖ εἶδαν ἔκπληκτες σηκωμένη τὴν πλάκα τοῦ τάφου κι' ἀπὸ τὸ φύλακα ἄγγελο πληροφορήθηκαν τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Γεμᾶτες χαρὰ γύρισαν κι' οἱ τρεῖς τους στὴν πόλη γιὰ ν' ἀναγγείλουν σ' ὅλους τὴ χαρωπὴ εἴδηση. Σὲ δρόμο ἀντάμωσαν μιὰ γρηούλα ποὺ περπάταγε σιγὰ—σιγὰ, ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν τὰ κουρασμένα της πόδια καὶ βάσταγε στὸ χέρι ἕνα καλάθι γεμᾶτο φρέσκα αὐγά. Ἦταν ὁ πρῶτο, ἄνθρωπος ποὺ βρίσκαν γιὰ τοῦ ποῦν τὸ χαρωπὸ νέο.

—Ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε, τῆς εἶπαν κ' οἱ τρεῖς μαζὶ γεμᾶτες χαρά.

Ἡ ἀγαθὴ γρηούλα τὶς κύτταξε παραξενεμένη γιὰ ὅτι ἄκουγαν τ' αὐτιά της καὶ κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι. Αὐτὴ, εἶχε δεῖ τὸ Χριστὸ ζωντανό, τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ διδάσκῃ, ἤξερε πὼς εἶχε πεθάνει πολὺ τρεῖς ἡμέρες ἐπάνω στὸ σταυρό. Πῶς μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἕνας ἄνθρωπος, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἦταν δυνατὸ ν' ἀναστηθῇ;

—Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου αὐτὸ ποὺ λέτε, εἶπε στὶς τρεῖς γυναῖκες. Τότε μονάχα θὰ τὸ πιστέψω σὰν ἰδῶ τοῦτα τ' αὐνὰ πούχω στὸ καλάθι μου νὰ γενοῦν ἀπὸ ἄσπρα κόκκινα.

Κι' ἄξαφνα πολὺ καλὰ—καλὰ τελειώσῃ τὸ λόγο της ἡ γρηούλα εἶδε τὰ αὐγὰ τοῦ καλαθιοῦ νἄγουνε γίνει κατακόκκινα.

Ἀπὸ τότε οἱ Χριστιανοὶ βάφουν τ' αὐγὰ τοῦ Πάσχα.

Κάτω τὰ παράθυρα!

Ἕνα πολὺ περίεργο ἐγνοστάσι... τα νὰ κτισθῇ ποσεγῶς στὴν Ἀμερικὴ. Θὰ εἶνε ἴσως, μετὰ τὸ Πύθιον τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ Τεκτονικὸ Μέγαρον, ποὺ δὲν ἔχει καθόλου ... μόνο κτίριο στὸν κόσμο, ποὺ ἔχει ... τεράστιο εἰς ὄγκον καὶ πανύψηλο... πατώματα—ἐν τούτοις δὲν θὰ ἔχῃ κ... νὰ παράθυρον!

Πῶς θὰ ἀερίζεται ὅμως καὶ πῶς φωτίζεται τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ἐγνοστάσι;

Καὶ ἀπαντοῦν οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ ... γανικοὶ ποὺ ἀνέλαβαν νὰ τὸ κτίσουν.

Ἀκριβῶς γιὰ νὰ φωτίζεται καὶ ἀερίζεται κ α λ ὰ καὶ ἐπιστημονικ' αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ παράθυρα. Διαπιστωθῆκε ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν, στὰ ἐργοστάσια γίνονται στοὺς κακὸ φωτισμὸ ποὺ ... τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὶς αὐθοντικὲς ἐργοστασίων. Ποτὲ καμμιὰ ὥρα τῆς ... δὲν παρέχει τὸν ἴδιον ἀκριβὸς φωτισμὸ μιὰ ἄλλη ὥρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ἔπειτα, τὶς βοογοτὲς ἡ συνεχεῖς μέρες, κουράζονται, μαζὶ μὲ τὰ μάτια τὰ νεῦρα τῶν ἐργατῶν, ποὺ κατεβάζουν μεγαλείτερη προσπάθεια στὴν ἐργασία. Ἐξ ἀντιθέτου μὲ τὸ τεγνητὸ ... φῶς ἐξασφαλίζεται φωτισμὸς τῆς ... ἐντάσεως καὶ τῆς αὐτῆς φυσικῆς ... μακῆς συστάσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτ...

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸν ἀερισμό, ἡ ... καὶ ἀναφέρουν ἐπίσημες στατιστικὲς ... νολόγων, ποὺ καταδικάζουν τὸν ἄνθρ... στὰ ἐργοστάσια ὡς μολυσμένον ... καθωμιάσεις διαφόρων ἀερίων, ἀτμῶν κλπ. Ἀπὸ τὸ τεγνητὸ ἀερισμὸ ... στημα, ποὺ θ' ἀντικαταστήσῃ τοὺς ... γους καὶ τοὺς φεγγίτες, θὰ διοχετ... στὶς αἴθουσες ἄφθονος καὶ τῆς ... πάντοτε θεμιοκρασίας ἀέρας, ὁ ὁποῖος ... γουμένος σὲ εἰδικὰ μηχανήματα, θὰ καθαισθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ βλαβερὰ ἀέρια καὶ μικρόβια τοῦ ἀέρος τῆς ἀθμοσφαίρας.

"Ὥστε.. κάτω τὰ παράθυρα! Μόνο δοῦμε τί θὰ εἶναι εἰς εὐφάνειαν τὸ ... ρο. Πάντως οἱ εἰδικοὶ βεβαιοῦν, ὅτι εἶναι τὸ ἀπολαυστικώτερο κτίριο τοῦ σμου γιά.. ὅσους θὰ εἶνε μέσα. Δὲν ἔχουν ἄνοιξη. Ὅταν ἔξω θὰ μαίνεται ... μῶνας, θὰ ἔγουν δροσιὰ ὅταν ἔξω θὰ ... ζεται ὁ ἄλλος κόσμος καὶ θὰ ἔγουν ... τινή... λιακάδα καὶ ὅταν θὰ ἔχῃ ... γιονίζῃ..

=□=

Πάσχα

Κάνε με Χριστέ μου πάλι νὰ σὲ γοιώσω,
ὅπως σ' εἶχα νοιώσει κάποτε παιδί
κ' ἄγλες φτερούγες στὴν ψυχὴ νὰ δώσω
νὰ σὲ ξαναϊδῇ.

=□=

Μὲ τὴν φαντασία τότε εἶχ' ἀνέβει
καὶ κοντά σου ζοῦσα τὶς σαγμὲς αὐτὲς,
ἴσως τέτοιες μέρες, εἴχες σὺ κατέβει
τὰς ξεχωριστές.

=□=

Τώρα ποὺ ἡ σκέψις ὅλα τὰ ζυγίζει
κ' ὅσα δὲν γνωρίζει, παιδικὰ θαρρεῖ
ἡ καρδιὰ στὴν πίστη τὴν παλιὰ, γυρίζει,
νὰ τὴν ξαναβρῇ.

—□—

Γιατὶ κυνηγώντας πάντα τὴν ἀλήθεια
ἡ ἀχθεινὴ σπουδή μας πιὸ πολὺ πλανᾷ,
ἐνῷ ἴσως εἶναι κάποια παραμύθια
πιὸ ἀληθινά.

Κ. Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Πασχαλιάτικες παροιμίες

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διατηρεῖ διάφορες ἐκκτηριστικὲς παροιμίες σχετικὲς μὲ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, πολὺ χαρακτηριστικὲς καὶ συγχρόνως πολὺ ἀντιπροσωπευτικὲς τοῦ ρωμαϊκοῦ πνεύματος ποὺ τὶς ἐδημιούργησε. Παραθέτοιμε παρακάτω τὶς σπουδαιότερες:

Στὴ Θήρα λ.χ. ἔχουν τὴν ἑξῆς παροιμία:

Ἂν τὰ Φῶτα φωτεινὰ
Καὶ τὰ Λάμπρα σκοτεινὰ
Χαρὰ σ' τὸ Βοῦ καὶ σ' τὸ Βοῦ

Ποὺ σημαίνει ὅτι ὅταν στὴ γιορτὴ τῶν Φώτων εἶναι ὁ καιρὸς φωτεινὸς, τὸ ἀδὴ αἴθριος, τὸ Πάσχα πάει σκοτεινὸ καὶ βροχερὸς, ἡ συγκομιδὴ τῆς χρονιᾶς θὰ εἶναι πλουσιοτάτη.

Ὅμοια μὲ τὴν παραπάνω παροιμία ἡ Θήρας εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθη παροιμία τῆς Ἠπείρου.

Νὰ ἦναν τὰ Φῶτα φωτεινὰ καὶ ἡ Λαμπρὴ σκοτεινὴ.

Καὶ ἡ Λευκαδίτικη:

Σὰν πᾶν Χριστούγεννα στεγνὰ καὶ Φῶτα φωτεινὰ

Καὶ τὴ Λαμπρὴ βρεχούμενη, τ' ἀμπέλια γεμάτα κρασὶ.

Ἡ μεγαλείτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνη, τὸ Πάσχα, γιορτάζεται σ' ὅλες τὶ χῶρες τοῦ κόσμου λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς θρησκευτικῆς σημασίας της, μὲ τὴν δυνατότερη μεγαλοπρέπεια.

Γιὰ τοὺς Ἕλληνα.. ὅμως, τὸ Πάσχα ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανήγυρεων.

Τόσο κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὅσο καὶ κατὰ τοὺς μέσους χρόνους τὸ Πάσχα ἐγιορτάζοταν στὴν Πόλη μὲ ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα καὶ χαρά.

Μάλιστα τὴν ἀρχαία ἐποχὴ γινόταν καὶ τὸ θάπτισμα τῶν κατηχουμένων κατὰ τὴν νύχτα τοῦ Πάσχα, ὕστερα δὲ καὶ τῶν παιδιῶν ὀμαδεῶν.

Τὸ Πάσχα δὲν ἔχασε τὴν αἴγλη καὶ τὴν ζωηρότητά του οὔτε καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκικῆς δουλείας.

Οἱ Τοῦρκοι τότε εἶχαν ἀπαγορεύσει κάθε δημοσία γιορτὴ καὶ κάθε πανηγυρικὴ ἐμφάνιση τῶν δούλων Ἑλλήνων. Ὡστόσο οἱ ὑπόδουλοι συνήχχονεο ἀθορύβως στὶς ἐκκλησίες των καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως, ἔφεραν δέ.. πένθιμα ἐνδύματα γιὰ οἱ Τοῦρκοι τοὺς ἀπηγόρευαν νὰ ἐμφανίζονται στοὺς δρόμους μὲ χρωματιστὰ φορέματα.

Ἐξαιρετικῶς τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα παρεῖχε πλήρη ἐλευθερία στοὺς ὑποδούλους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ βγαίνουν ἐλεύθερα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους, νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ χορεύουν δημοσίᾳ.

Ἔτσι ἡ μεγάλη γιορτὴ τοῦ Πάσχα σιγὰ—σιγὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ της ἔννοια προσέλαβε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τὴν συμβολικὴ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας.

Ἔτσι περιττὸ νὰ περιγράψοιμε ἐδῶ πῶς γιορτάζεται τὸ Πάσχα στὴν... Ἑλλάδα, ἀφοῦ ὅλοι μας γιοστόξερε τὴν Λαμπρὴ σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου καὶ τῆς ἀλογενείας μας, ποὺ δὲν διαφέρουν μεταξύ τους παρὰ στὶς λεπτομέρειες.

Ὅλοι μας θὰ παρακολουθήσοιμε τὸν ἑσπερινὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὅλοι μας θὰ φέρομε νὲ τὶς λαμπάδες μας τὸ ἅγιο φῶς ἀπὸ σπίτι μας, θὰ φᾶμε τὴν μαγειρίτσα μας καὶ θὰ σσυγχαρίσοιμε τ' αὐτά μας.

Ἴσως οἱ πιὸ θερμοὶ ἀπὸ τὴν παρέα νὰ τοποθήξουν μεσοὲς κοκκινουριὲς στὸν ἀέρα γιὰ τὸ καλό.

Ἀλλὰ, ὅλοι μαζὶ θὰ παρακολουθήσοιμε ἐνεργοῦνος γύρω ἀπ' τὴ ἀνθρακιὰ τὸ σιγουήσιμο τοῦ ἀμνοῦ ὁ ε λ ι α, μὲ μυστικὴ κατάνοηση καὶ.. λαμπαρίνα καὶ ὅλοι θὰ μᾶς πάλεν λίγο ἀγοῦτερα τὴ ἀγνὸ γιομ-ἀρι ποὺ θὰ ἔχοιμε ἐγκαίρως προμηθευθῆ.

Τὰ παρακάτω ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ κέφι ποὺ θὰ μᾶς ἔρθῃ...

=□=

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ πῶς γιορτάζεται τὸ Πάσχα σήμερα στὶς διάφορες ξένες χῶρες.

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον οἱ Μεσόγειοι λαοὶ γιορτάζουν τὸ Πάσχα μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπαλληλικότητα. Σ' αὐτοὺς σώζεται βαθύτερα ἡ ἀνάμνηση τοῦ ὑπερφυσικοῦ κ' ἀσύλληπτου γεγονότος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Στὶς διάφορες πολιτεῖες τῆς Ἰταλίας, ὅπω, στὴ Φλωρεντία ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα παίρνει... ἀποκρηάτικον χαρακτῆρα.

Γλέντια τρελλά, ἀνάμικτα μὲ τοὺς χρότους τῶν βαξελότων, μὲ τὰ κρυστάλλινα γέλια καὶ τὴν ἀχράτητη εὐθυμία, θυμίζουν τὶς ἀρχαῖες βακχικὲ διασκεδάσεις.

Ὀργανώνονται ἀτέλειωτε, πομπὲς μὲ τὶς πιὸ ἐνθουσιώδεις λαϊκὲς ἐκδηλώσεις.

Στὶς πομπὲς αὐτὲς προηγεῖται τὸ λάβαρο τῆς Ἀναστάσεως κ' ἀκολουθοῦν χοροὶ κοριτσιῶν, ντυμένων μὲ φανταχτερὰ φορέματα καὶ ἔφιπποι νέοι μὲ στολὲς μεσαιωνικῶν πολεμιστῶν.

Στὴν Ρώμη, τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς ὁ Πάπας εἰσέρχεται μεγαλοπρεπῶς στὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ ἀναγγέλει τὴν εὐχὴ «Urbi et orbi» ποὺ ἀπευθύνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ κατ' ἐξαίρεσιν ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες μετὰ τὸν ψαλμὸ τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», ὁ γορὸς δὲν ἀκ-τᾶ, ὡς συνήθως, μὲ τὴν λέξη «Ἀμήν».

Κι' αὐτό, γιατὶ κάποια μέρα τοῦ Πάσχα ἐνῶ ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Μέγας ἐτελεστουργοῦσε στὸν Ἅγιο—Ἰωάννη τοῦ Λατράν, οἱ ἄγγελοι,—ὅπως θρυλεῖται—τοῦ ἀπήντησαν μὲ τὴν λέξη «Ἀμήν».

=□=

Στὴν Ἰσπανία γίνονται μεγαλοπρεπεῖς τελετὲς καὶ πομπές. Τὴν νύκτα τῆς Μ. Παρασκευῆς πόδς τὸ Μ. Σάββατο κανεὶς δὲν κλείνει μάτι σ' ὁλόκληρη τὴν Σεβίλλη. Ἡ πόλις ἀπ' ἄκου σ' ἄκουο ἀγρυπνεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν θρησκολήπτου ὀργασμοῦ. Οἱ λαϊκὲς τάξεις ποὺ μετέχουν στὶς γιορτὲς εἴτε ὡς μέλη τῆς λιτανείας εἴτε ὡ- θεαταί, ἐπιδίδονται σὲ δογιώδη γλέντια καί... κρασοκατάνυξη.

Ὁ καθεὶς φαντάζεται τώρα τί γίνεται ὁλόκληρη τὴν νύχτα στοὺ- δρόμους τῆς Σεβίλλης, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὴν ὄψιν ἀληθινοῦ πανηγυριοῦ μὲ τὸ γενικὸ ξεγίχτι.

Ὁ κόσμος καὶ κυρίως ὁ λαϊκὸς τρώει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του σπᾶ διάφορα μαγειριὰ καὶ κατηλειὰ καὶ πίνει.

Κορίτσια τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, ντυμένα κατάμαυρα μὲ τὶ. χαρακτηριστικὲς «μαντήλιες» ραίνουν ἀπὸ τὰ μπαλκόνια μὲ ἄνθη τὴν πομπήν.

Τὸ Μ. Σάββατο, κατὰ τὴν 7ην πρωϊνήν, ἀνάβουν σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τὸ πασχαλινὸ κερί, μήκους ὀκτὼ μέτρων καὶ βάρους ἑκατὸν καλῶν! Τὴν 9 1)2 π. μ. ἀρχοκαλύπτεται ὁ κύριος βωμός. Κατεβάζουν τὸ μαῦρο παραπέτασμα ποὺ τὸν σκεπάζει καὶ σημαίνουν οἱ καμπάνες ἐκεῖνες ποὺ ἀπὸ τὴν Μ. Πέμπτη σιωποῦν.

Μπροστὰ στὸν βωμὸ ἐκτελεῖται καὶ ὁ «ἱερὸς χορὸς» ἀπὸ δέκα ὡραίους ἐφήβους, ντυμένους πολυτελῶς. Αὐτὴ ἡ συνήθεια δὲν ἀπαντᾶται σὲ κανένα ἄλλο μέρος καὶ ἀποτελεῖ παθανῶς ἀπομίμηση τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων Ἑβραίων μπροστὰ στὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Τὸ Πάσχα γιορτάζεται μὲ τὴν ἔναρξη τῆς «Ἐθνικῆς Ἑορτῆς» ὅπως ὀνομάζουν οἱ Ἱσπανοὶ τὶς ταυρομαχίες, μὲ ἱπποδρομίες κι' ἄλλες πανηγύρεις ποὺ φέρουν ζωηρότατο τὸ τοπικὸ χρῶμα τῆς Σεβίλλης.

=□=

Στὴν Ρωσσία ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τῶν Λευκῶν Ρώσσων—καὶ συνηθίζεται ὡς σήμερα ἀκόμη—ἕνα πολὺ ὡραῖο πασχαλινὸ ἔθιμο:

Κάθε νέος ἢ νέα ἐλευθεροῦναν μέσα ἀπὸ τὰ κλουβιά του, ὅσα πουλιὰ εἶχαν σπίτι τους. Ἂν τὰ ἐλευθερωνόμενα πουλιὰ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, μόλις ἔβγαναν ἀπὸ τὸ κλουβὶ ἔπαιρναν τὴν ἴδια κατεύθυνση, αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς οἱ δύο νέοι θὰ παντρευόντανε.

Ἀλλὰ ἐκτὸ- αὐτοῦ ὁ καθένας τὸ εἶχε γιὰ καλὸ νὰ ἀφίνῃ ἐλεύθερο ἕνα πουλάκα. Μόλις ὅμως τὸ ἀοαῖο αὐτὸ ἔθιμο εἶχε διαδοθῆ τόσο ἐκτὸς ὥστε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἐγύριζαν πλανόδιοι... ἐπαγγελματίες στὰ χωριὰ καὶ στὶ. κωμοπόλεις φορτωμένοι κλουβιὰ γεμᾶτα πουλιά, τὰ ὁποῖα ἐλευθέρωναν ἔναντι ὡρισμένης τιμῆς!

=□=

Στὴν Γαλλία καὶ ἰδίως στὶς νότιες ἐπαρχίες τὸ Πάσχα γιοστάζεται μὲ μεγάλη ἐυλάβεια κι' ἐνθουσιασμό. Στὴν Προβηγκία ὑπάρχει ἡ συνήθεια νὰ βάφουν πολύχρωμα αὐγά, νὰ φιλιοῦνται ἀνήμερα τὸ Πάσχα καὶ ν' ἀνταλλάξουν δῶρα μετ-ξύ των οἱ φίλοι.

=□=

Ἡ Γερμανία καὶ ἰδίως οἱ ἀγροτικὲς της περιφέρειες εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ πασχαλινὲς παραδόσεις καὶ ἔθιμα.

Ἔτσι, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τὰ παιδιὰ ἀνάβοινε φωτιὲς καὶ χορεύουν γύρω ἀπ' αὐτὲς, ρουγγοντας κόκκινα αὐγά.

Στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς ὅλοι οἱ χωρικοὶ μαζεύονται στὸ σπίτι τοῦ πλουσιωτέρου γειτονικοῦ μονος ὁ ὁποῖος τοὺς παρακθέτει ἀφθονώτατο καὶ πολυτελέστατο γεῦμα.

=□=

Στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ὁ λαὸς θέγνεται μὲ τὰ μοῦτρα στὴν... οἰκονοσκοπία. Κι' αὐτὸ γιατὶ πιστεύει πὼς ὅταν ἐκγνεωιόσῃ ἡ φύση μὲ τὴν ἀνοίξη κ' ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ μάθῃ κανεὶ, τί θὰ τοῦ συμβῇ σὲ μελλον.

'Απ' ὅλο τὸν κόσμο

Πῶς γιορτάζεται τὸ Πάσχα

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὁ περίφημος πίνακ- «Ὁ καλὸς ποιμὴν» τοῦ γερμανοῦ ζωγράφου Κοσνέλις Ἐγκέλμερτς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν σπίστων Κρόϋγερ ἀντὶ 100.000 κορωνῶν ἤτοι 4.000.000 δραχμῶν περίπου.

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Ἐκείνη ποὺ τὸν ἀγαποῦσε

Ἰωάννας Λεμπᾶ

Κι' ὅμως ἐμένα δὲν μὲ συλλογίστηκες διόλου! Ὤ! Θεέ μου... Ὥστε δὲν εἶμαι τίποτα γιὰ σένα;

Μέσα στὸ μισόσκοτο τοῦ δωματίου ὁ Ζουλιὲν Καντοροὶ παρέμενε ἀκίνητος. Τὸ δυμορφο, ἀδυνατισμένο πρόσωπό του ἐγύρεζε ἐνστίκτως ποὺς τὸ παράθυρο, ποὺς τὸ φῶς. Τὸ καλὸ προγνωσοῦσε ἀγγά: σὲ λίγου, μῆνες τὰ μάτια του θὰ ἔγαναν γιὰ πάντα πλέον τὸ φῶς τους.

Ἕνας σπαρακτικὸς οἶκτος μεγάλωνε τὴν ἀγάπη τῆς Ρενὲ, ποὺ βρισκόταν τώρα σωριασμένη μπρὸς στὰ πόδια του, καὶ τοῦ μιλοῦσε διακοπτομένη ὁλοένα ἀπ' τοὺς λυγμούς.

—Ἄκουσέ με ἀγάπη μου... Ἔγεις τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃς κοντά σου ὅποια θέλεις. Ἐκείνη ποὺ θὰ θελήσῃ νἀρθῆ νὰ μείνῃ κοντά σου δὲ θὰ μὲ δοῇ ἐμπόδιό της, γιατὶ ἐγὼ θὰ φύγω ἀμέσως. Ἂν πάλι δὲν βρεθῆ καμμιὰ γι' αὐτὴν τὴ θυσία, ὅπως λές, μὴν ἀπελπίζεσαι... Θὰ ἀφοσιωθῶ ἐγὼ σὲ σένα. Θὰ σοῦ δημιουργήσω μιὰ ζεστὴ φωλίτσα. Ἡ ζωή σου θὰ ἔχῃ ἀκόμη πολλὲς γαρὲς. Θὰ τὸ δῆς... Τὸ ταλέντο σου δὲν θὰ χαθῆ. Θὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃς τὰ ρωμάντζα σου, τὰ θεατρικά σου ἔργα... Θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, στὴ θάλασσα... Θὰ σὲ παίρνω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.. Μὴν ἀποθαρρύνεσαι!

Καὶ ἡ Ρενὲ φιλοῦσε μὲ παραφορὰ τὰ χέρια του. Ἂν καὶ δὲν εἶχε μεγάλη πεποίθηση πὼς πραγματικὰ ἦταν δυνατὸ νἀργοτάνε καμμιὰ ἄλλη, ὡς τόσο εἶχε στὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι της κάποια ἀόριστη ἀνησυχία. Ἤξευρε ἀκόμη πὼς θἄπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ πολὺ γιὰ νὰ τὸν πείσῃ γιὰ τὴς ἐπιτοέψῃ νἀργεται καθημερινῶς κοντά του, στὸ φοικτὸ ἐκείνο διάστημα ποὺ τὸ φῶς θὰ γαυότανε σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ τὰ ὑπέροχα μάτια του. Μὰ θἄβοισκε γίλιους τοὔπους νὰ τὸν διασκεδάζῃ, νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἐργαοθῆ... Καὶ πολλὲς φοοὲς ἐπέμενε στὴν ἰδέα της, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε τὸ ἀλάνθαστο γυναικεῖο της ἔνστικτο ἐυάντευσε τὴν κορυφὴ τοῦ ἐγνοια τὸν προέτρεπε νὰ γράψῃ στὶς φίλες του.

Κάποιο ἀπόβραδο ὁ Ζουλιὲν τ' ἀποφάσισε. Ἀναφήκωσε πεῖλο πος τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

—Ἔγεις δίκαιο Ρενέ. Ἂς δοκιμάσωμε... Μὰ ἂν στἀθήκανε ὅλες εἰλικρινεῖς μαζί μου, καὶ δεχθοῦν ὅλες;

—Τότε θὰ προσκαθήσωμε νὰ βροῦμε τὴν καλλίτεχνη, αὐτὴ ποὺ θἄχαι ἀξία τῆς ἀγάπης σου.

Μείναμε λοιπὸν σύμφωνοι νὰ γράψουν τοία ὅμοια γράμματα σὲ τρεῖς γυναῖκες ποὺ ἦσαν τοελλὰ ἐρωτευμένες μὲ τὸν συγγραφέα. Ἡ μία ἦταν μία νέα κοπέλλα, ἡ ἄλλη μιὰ κυρία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ τοίτη μιὰ ἠθοποιός. Καὶ τὰ τοία αὐτὰ γράμματα ἔλεγαν τὰ ἑξῆς:

«Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω καλή μου φίλη, τὴν τρομερὴ καταστροφὴ ποὺ μ' ἔγει συντοίψει: πτόκφστσκ γιὰ τυφλωθῶ. Ἀπὸ τὴν τελευταία φοορὰ ποὺ ἔγουμε νὰ συναντηθοῦμε, τὸ καὸ ἔγει πολὺ προγωσήσει. Ὅπως βλέπετε λοιπόν, δὲν γάθτκα ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ γοάψω ἄλλο ἔργο, μὰ γιὰ ν' ἀοίσω τὴν γύτα νὰ εἴξῃ παντοτεινὰ ἀπάνω μου τὰ μαῦοα πέπλα της.

Φίλη μου, εἶμαι καταμονος στὰ πόθοια ἑνὸς φοικτοῦ δυστυγήματος.. Αὔοιο θὰ παύσω πιὰ νὰ ἀγήκω στὶς τάξεις σας: θἆμαι ἕνας γεκρός! Ἀποτείνομαι λοιπὸν σὲ σᾶς. Σὲ σᾶς ποὺ μὲ ἀγαπᾶτε τόσο, πολὺ πὸὺ σᾶς ἐγὼ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, καὶ ποὺ ἄροβα ιποοῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ: «θέλω νὰ γίνετε γυναίκα μου»... Δὲν ἔγω νὰ σᾶς πουσοέρω τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν μόνωση καὶ τὴν βαθειὰ ἀφοσίωση ἑνὸς ἀνθοώπου ποὺ εἶναι πιὸ ἀνίσχυρος, καὶ πιὸ κουσαστικὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ παιδί. Μὰ ἔχω τόσα πολλὰ δείγματα τοῦ ἔρωτός σας, καὶ ιποοῶ νὰ σᾶς θεωοῶ πολὺ πιὸ ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες, γ' αὐτὸ λοιπὸν δὲν διστάζω νὰ παραδώσω στὰ γέοια σας, ποὺ ἀπὸ τώρα θἄναι σὰν γέοια μητέρας γιὰ μέναι, τὴν μοῖοα ἐκείνου ποὺ ἦσαν ἄλλοστε ὁ

Ζουλιὲν Καντοροὶ».

Ἡ Ρενὲ βρισκόταν σωριασμένη μπροστὰ στὰ πόδια του.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ρενὲ καὶ ὁ Ζουλιὲν περίμεναν ἐναγωνίως τὴν ἀοιξὴ τοῦ ταγυδοομεῖου. Αὐτὸς μὲ τὴν σκλοὴ ὠμότητα τοῦ ἄντοα, κι' αὐτὴ μὲ τὴν ψυχὴ σοιγμένη ἀπὸ πόνο:

Στὸν ἀπέναντο ἀντοίχειο ἐγωϊσμό τοῦ δὲν λογάριαζε τὴν ὑπέοογη θυσία της.

Ἡ πρώτη ἀπάντηση ἦταν τῆς καλλιτέγνιος:

«Ἀγαπημένε μου. Τοελλὴ ἀπὸ λύπη γιὰ τὴν εἴδηση ποὺ μοῦ γοάψατε, ἀφίνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τοέξω ἀμέσως κοντά σας. Δὲν μοῦ γοειάζονται πποὰ λίγες μέοες ωσνάγα ὥσπου νὰ ταγτοποιήσω τὶς βαλίτζες μου. Θὰ γτυπήσω τὴν πόρτα σας γιὰ νὰ μὴν σᾶς ἀπογωιοθῶ πιά...»

Τὴν νύγτα ἐκείνη ἡ Ρενὲ εἶχε κλάψει ὡς τὴν αὐνή. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὅλα ἐβούλαζαν ποογόοω της. Συλλογιζόταανε πὼς δὲν ὑπελόγισε στὴν δυνατὴ γοητεία ποὺ ἔξασκοῦσε ὁ Ζουλιὲν στὶς γυναῖκες.. Ὡς τόσο μιὰ ἑβδομάδα εἶχε περάσει, μὰ ἡ καλλιτέχνις δὲν ἤρθεν ἀκόμη. Τοῦ ἀνταποκοίθηκε αὐτὸ τὸ ταγυδοομεῖο, ἔφερε μιὰν ἄλλη ἀπόσολή. Τὴν φοορὰ αὐτὴ ἔγραφε ἡ κυρία: «Ἀγαπητὲ φίλε. Δυστυγῶς οἱ γυναῖκες δὲν θὰ στέξουν ποτὲ νὰ γίνω γυναίκα σου καὶ ἂν ἀντιταθῶ στὴ θέλησή τους θὰ ἀποκληοώσουν. Ἡ ἀπελπισία μου εἶναι μεγάλη, γιατὶ εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ.. Θἄμουνα τόσο περήφανη τὸν ὑπέοογο ρόλο ποὺ μὲ καλεῖτε νὰ παίξω κοντά σας! Μὴ γάνετε τὴ θοοὴ φίλε μου, καὶ πιστέψτε στὴν ἔκφοαση θεοιωστέων αἰσθημάτων μου..»

Ὁ Ζουλιὲν ἐτσαλάκωσε μὲ λύσσα τὸ γοάμμα αὐτὸ καὶ τὸ πέταξε σὲ κάποια γωνιὰ ἕνα ἀνασήκωμα τῶν ὤμων.

Κατόπιν εἶγαν πεοάσει ἄλλες ἑβδομάδες...

Ἡ καλλιτέγνις δὲν ἔδινε κανένα σημάδι ζωῆς! Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶγε σβήσει ἡ τελευταία ἀπάντηση. Πάνω σὲ ἕνα τραπεζέλες γιαποωνέζικο γαοτὶ μεγάλου σταυοῦ τῆς ιδόδας, ἡ κοσμικὴ κυοία εἶγε γράψει μὲ κοωμὰ γράμματα τὰ παρακάτω:

«Ζουλιέν! Τὸ ξέοετε ὅτι α' ἔγετε τὴν βόλει σὲ τοωπεὶ δοκιμασία; Σᾶς ποοσέχω. Καὶ τώρα, μόνον τώρα μὲ κλάψατε σᾶς! Μήπως δὲν ξεύοατε πόσο ποαθὶ σ' ἀγαπῶ; Ὅμως νοιώθω πὼς ἡ ψυχή μου ἀοχίζει νὰ κλονίζεται καὶ θέλτω τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ συνέλθω. Γι' αὐτὸ πεφάσισα νὰ κάνω ἕνα μεγάλο ταξίδι. Πάγω ἀπόψε γιὰ τὴν Ἱσπανία· τὰ ποαγματά μου εἶναι κιόλας ἀπὸ γθὲς στὸ δόμο μὲ τὴν καμαοιέρα μου. Σᾶς γοάφω σ' ἕνα σπίτι γυμνὸ καὶ πέρθυμο. Τὸ ἄκοη ἑνὸ- τραπεζιοῦ, περιμένοντας τὴν μηγτὲ Σεοισύ, ποὺ θὰ μὲ συνοδεύσῃ στὸ ταξίδι... Ἀγαπητέ μου Ζουλιέν. Σκέφτε τὴν κατάσταση ποὺ εἶναι ἡ ψυχή μου ποὺ ἔλαβα— τόσον ἀγαθὴ—τὴν κινητικὴ δυολογία σας! Ναί, πολὺ ἀγαθή. Τί ἀμείλικτη ποὺ εἶναι ἡ ζωή!.. Ἐγὼ θἄμουνα πρόθυμη νὰ...

—Φθάνει! Μὴ συνεγίζεις πιὰ τὴ γοάμμα αὐτῆς τῆς ἡλιθίας!... εἶπε ἀνασκιρτώντας ὁ Ζουλιέν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέοα ἐκείνη ἐπέοασαν μῆνες... Τὰ γοώματα ἐγαυνθάνανε στὰ σωπακὶ τῆς Ρενὲ. Δὲν ἔξουνε σταματήσει τὸν ἄροωστό της... καὶ ἐπειδὴ ἡ κατάσταση εἶγε κάποιαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ τῶν ματιῶν του, τὴν ἄκουαν νὰ σταυοώνεται μέσα στὸ περιδόλι κόβοντας λουλούδια τὸ δωμάτιο τοῦ ἀγαπημένου της. Μὲ ἀπόφαση ποὺ τὴν ἔκανε ἀχόμη πιὸ ὀμοφη, ἡ γοαφὰ της ἄταγ ὁ Ζουλιὲν ἔπεσε τὴν ἀγάπη της μέσα στὰ δικά του ἠθοποιοῦντα φοοά μὲ μεγαλύτεοη τουφεοότητα:

—Ἀγαπημένη μου!..

ΙΩΑΝΝΑ ΛΕΜΠΑ

Σκέψεις

γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

Ἔρως: ἔλξι τοῦ ἑνὸς σύλου πρὸς τὸ ἄλλο, συγκεντοωμένη σ' ἕνα μποοβάκι σωμα.

(Μασολ Πλάν)

= □ =

Τὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ τὰ καλὰ ἀγαθὰ τὸν ἀπολαμβάνουν οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἀγοι.

(Ἐντουὰρ Ἐντ

Ἱστορικὲς ἐπικαιρότητες

Τὸ Πάσχα τοῦ 1897

Ὁ πανικὸς τῆς Λαρισσης

Ἕνα Πάσχα ποὺ δὲν τὸ ἐώρτασεν ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ χαρὲς καὶ μὲ γλέντια, μὰ ποὺ τὸ πέρασε μὲ λύπη καὶ μὲ πένθος ἦταν τὸ Πάσχα τοῦ 1897. Δὲν ἀκούσθηκε κἀνεὶς τὴ γρονιὰ χαμόμσυνο τραγοῦδι, δὲν ἀγλιχήσαν λόγια χαρᾶς κι' εὐχὲς γεμάτες ἐλπίδα. Σκορπίστηκε παντοῦ ἡ θλίψη κ' ἡ πὸ ἀπαισια δουθαμάρα.

Ἡ ἀναγγελία τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς γαοῶς ἐγέμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τὸ Μέγα Σάββατο εἶχε ἀναγγελθῆ τὸ ἀπαίσιον ἄγγελμα, ποὺ ἐφούντωσε σ' ὅλα τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα:

—Καταστροφή! Νικηθήκαμε! Ὑποχωήσαμε στὴν Λάρισσα! Πανικός!

Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος εἶχε τόσον ἄδοξο τέλος! Ὁ πόλεμος τοῦ 1897. Ἡ περιπέτεια, ποὺ κοντεύει νὰ ξεχασθῆ. Τὰ γεγονότα τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας τὸν ἔσβυσαν πιὰ ἀπὸ τὴ μνήμη καὶ τῶν παλαιοτέρων. Καὶ ὅμως εἶναι μιὰ σελίδα τῆς ἱστορίας μας. Σελίδα ντροπῆς ἴσως, μὰ γεμάτη διδάγματα. Διδάσκει πὼς ὁ ὑπολογισμὸς τῆς πραγματικότητος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἐνθουσασμό...

= □ =

Ἡ κυριώτερη αἰτία νὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ πόλεμος ἦταν ἡ «Ἐθνικὴ Ἑταιρία». Ἡ μυστικὴ αὐτὴ ὀργάνωση ἔχει τὴν ἀρχή της ἀπὸ τὸν Μαῆ τοῦ 1894. Μερικοὶ στρατιωτικοὶ στὴν ἀρχὴ μαζευθήκανε καὶ βάλανε τὶς βάσεις μιᾶς Ἑταιρίας μυστικῆς μὲ σκοπὸν ἐθνικό, δηλαδὴ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἑλλήνων τῆς Τουρκίας μὲ πολέμους καὶ μ' ἐπαναστάσεις... Στοὺς πρώτους ἑταίρους της, τοὺς στρατιωτικούς, σιγὰ—σιγὰ ποοσετέθησαν καὶ ἄλλοι στρατιωτικοί, μὰ καὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, πλούσιοι, παράγοντες κοινωνικοὶ κ.λπ. Ἔτσι τὸ 1896 ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία ἦταν πιὰ ἰσχυοότατη. Κατόρθωσε νὰ μαζεύσῃ ἀρκετὰ χρήματα καὶ νὰ κάμῃ μέλη τῆς τοὺς σημαντικωτέοους δημοσίους ὑπαλλήλους ὅλων τῶν κλάδων. Μὲ τὴ μέσα αὐτὰ κατὰ τὸν Γενάρη τοῦ 1897 ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία ἦταν ἕνα εἶδος παραλληλόγραμμο. Ὅλες οἱ ἀρχὲς τοῦ Κράτους ἀκουγαν τὶς διαταγὲς αὐτῆς καὶ ὄχι τῆς Κυβερνήσεως!

Κατόπιν ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τῆς 16 Ἀπριλίου 1895 εἶχε σχηματισθῆ Κυβέρνηση ὑπὸ τὸν Θεόδωοο Π. Δηληγιάννην, ποὺ ἦταν ἰσχυοότατη κοινοβουλευτικῶς, μὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ διοικῆσῃ ἐλεύθεοα, γιατὶ πραγματικὰ διηύθυνε τὰ πάντα ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία.

Ἔγινε τόγε κἀ' ἡ ἐπανάσταση τῆς Κρήτης. Ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία, ποὺ εἶχε ἐσφαλμένες ἀνπλήγρες γιὰ τὶς τότε δυνάμεις τοῦ Κράτους ἀποφάσισε νὰ τραβήξῃ τὰ πράγματα μέχοι πολέμου μὲ τὴν Τουρκία. Ἡ Κυβέρνησις, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ ἔως ἐκεῖ, γιατὶ ἡ κατάστασις καλλίτεοα τὰ πράγματα. Ὡστόσο ἡ Κυβέρνησις παοεσύρθη καί, χωοὶς νὰ κηουχθῆ πόλεμος, κατέλαβε τὴν 2 Φεβοουαοίου 1897 τὴν Κρήτη.

Ἐπενίθησαν τότε οἱ Μεγάλες Δυνάμεις καὶ γιὰ νὰ συμβιβάσουν τὰ πράγματα δοῆκαν τὴν λύση ν' ἀνακηουχθῆ ἡ Κρήτη σὲ ἡγεμονία μὲ τὴν ψυλὴ μόνο ἐπικυριαρχία τοῦ Σουλτάνου. Ἡ λύση ὅμως αὐτὴ δὲν ἔγινε δεκτή. Ἡ ἀντιπολίτευση τὴν ἔκρινε «προδοτικὴν» καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία, ποὺ ἦταν πιὰ ἰσχυοότατη, ἤθελε τὸν πόλεμο. Μάταια ὁ τότε Βασιλεὺς Γεώογιος Α' ἀντιστάθηκε γιατὶ εὔοισκε τὸν πόλεμο παοάτολμον. Μάταια ὁ πρωθυπουργὸς Θ. Δηληγιάννης ἐκοατοῦσε μιὰ διπλωματικὴν ἐπαφυλακτικότητα... Ὅλα ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρία κατόρθωσε νὰ τὰ ματαιώσῃ καὶ νὰ κεοαφέρῃ νὰ γίνῃ ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος πόλεμος! Ἐξεδίασε τὴν κατάσταση μ' ἕνα παοάτολμο κίνημα. Ἔστειλεν ἕνα ἄτακτο σῶμα ἀπὸ ὅγλον, ποὺ ἀτελεῖτο ἀπὸ 3 χιλιάδες περίπου ἄνδοες στὰ σύνοοα. Οἱ ἀντάρτες αὐτοὶ διέθησαν τὰ σύνοοα καὶ ἔτσι ἄρχισεν ὁ πόλεμος.... Ἡ Κυβέρνηση Θ. Δηληγιάννη ἀναγκάνθηκε τότε νὰ κηρύξῃ καὶ ἐπίσημα τὸν πόλεμο μὲ τὴν Τουρκία στὶς 5 Ἀπριλίου 1897.

= □ =

Τὴν 6 Ἀπριλίου ἄρχισαν οἱ ἐχθοοπραξίες στὰ σύνοοα τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείου μεταξὺ τῶν τακτικῶν στοατῶν, κ' ἐπὶ πέντε ἡμέρες ἐγίνοντο ἀψιμαχίες στὴ γοαμμὴ τῶν συνόοων. Τὴν ἕκτη ὅμως ἡμέοα ὁ Τουρκικὸς στοατὸς εἰσέβαλεν ἀπὸ τὰ ὑψώματα τῆς Μελούνας καὶ ἀνάγκασε τὸ κύοιο σῶμα τοῦ στοατοῦ μας νὰ ὑποχωοήσῃ... Ἔτσι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀρχίζει ἡ καταστοφή!

Μὰ τὴν νύχτα τῆς 11 Ἀπριλίου ἡ ὑποχώοηση ἔγινε πανικός! Ὁ στοατὸς ἔχασε τὸ ἠθικό του καὶ ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ἐτοομοκοατήθη! Ἔτσι ἐγκαταλελείφθη ἀνυπεράσπιστη ἡ Λάρισσα καὶ ὁ στοατὸς ἔσπευδε πρὸς τὰ Φάρσαλα.

Ὁ Θ. Δηληγιάννης, στὸν ὁποῖο ἐπεοοίφθησαν οἱ εὐθύνες τοῦ πολέμου τοῦ 1897.

Ὁ πανικὸς αὐτὸς ἦτο κάτι τοομεοό! Εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀταίσιους, μὰ καὶ πιὸ ἀδικαιολόγητους ποὺ ἀναφέοει ἡ ἱστοοία... Ὁ στοατὸς ὑποχωοοῦσε διαλυόμενος καὶ ὁ κόσμος ἔφευγε μαζί του... Στοατιῶτες, πολῖτες, γυναῖκες καὶ παιδιά, κάοοα καὶ ζῶα ἀγκαλιασμένα ἔφευγαν, ἔφευγαν μέσα στὸν Θεσσαλικὸ κάμπο..

= □ =

Ἦταν ἀληθινὰ θλιβεοὸ ἐκεῖνο τὸ Πάσχα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα !..

Τὶς ἐλπίδες τῆς νίκης, τὶς χαοὲς γιὰ ἕνα ὑποθετικὸ θοίαμβο διεδέχθησαν ἔκφνικὴ οἱ εἰδήσεις τῆς καταστοοφῆς, τοῦ πανικοῦ τῆς ντοοπῆς...

Ὁ διηγηματογοάφος μας κ. Δημοσθένης Βουτυοᾶς περιγράφει στὸ «Λαγκὰ» του τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες. Μᾶς δίνει σ' ἕνα σημεῖο τοῦ διηγήματός του τὴν εἰκόνα μιᾶς διαδηλώσεως ποὺ ἐγίνετο στὸν Πειραιὰ τὸ Μέγα Σάββατον 1897 χάοη μιᾶς φαντασιοῦς νίκης στὴ Λάρισσα, ὁπότε ἤλθε ἡ εἴδηση τοῦ πανικοῦ.. Καὶ ἰδοὺ ἡ σχετικὴ περιγραφή:

«Φανήκανε πάλι μεγάλες σημαῖες καὶ χιλιάδες κόσμος πίσω, «Ποῦ βοεθήκανε τόσες γιλιάδες ;» ρωτοῦσαν ὅλοι. Τὸ πλῆθος μὲ ὁῆμα στοατοῦ τοοπαλοφόρου κατέβαινε πρὸς τὴν θάλασσα. Ἀπὸ ἄλλους δοόμους, δοομίσκους, πολλοὶ τοέχανε, ἐρχόντουσαν νὰ ἑνωθοῦν. Μιὰ βοὴ ἐβγαινε ἀγρία, θριαμβευτική, καὶ μὲ μιᾶς πάλι, καθὼς ἔπεφτε, ἀρχίζε δυνατώτεοη. Ἐνθουσιαζόντουσαν ἀπ' τὴ φωνή τους. Ὅλοι φαντάζόντουσαν πὼς μπαίνουν στὴν Πόλη.

—Οὔτε στιγμὴ δὲ μένω!

—Μπά! Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος.

—Μωρὲ δὲ θὰ μείνῃ κανείς.

Καὶ σὰν κῦμα πλημμύρας, ποὺ παίρνει τὸν κατήφοοο ὅλο θόρυβο, τὰ νειάτα καὶ ἡ παληκαογιά, μὲ στοιμμένα μουσταοκιά, σὰν οὐρὰ σκύλου παληκαρά, ἔπαιρναν τὸν κατήφοοο πρὸς τὴ θάλασσα.

Πάλι φανήκανε οἱ βραχνὲς φωνὲς καὶ οἱ χοντοὲς κοιλιές, πάλι τὰ αγκωπὰ μούτοα καὶ τὰ αγκαλιάσματα τὰ παληκαοίστικα. Ἀλλὰ σὲ λίγο μιὰ εἴδηση κακιὰ σὰ γοῆ στοίγκλα, ἔτοεχε μέσα στὸ πλῆθος καὶ ἔλεγε τί συμβαίνει:

—Ὁ Ἑλληνικὸς στοατὸς νικήθηκε:

Ὅσο αὐτὸ γινόταανε γνωστό, τόσο ἡ διαδήλωση λιγόστευε. Οἱ ἄνθοωποι κανόντουσαν σὰ νὰ ἐξαπμιζόντουσαν. Ξαοινιὰ καὶ οἱ σημαῖες χαυθήκανε, σὰ νὰ τὶς κατάπε ἡ γῆ.

Καὶ οἱ ἄπιστοι πειοθήκανε τότε!

Μετὰ τὴν τόση ταοαχὴ ἦλθε μιὰ ἡσυχία γεμάτη θάνατο. Οἱ δοόμοι ρημώσανε. Ὁ Πειραιὰς ἔμοιαζε μὲ πόλη ποὺ στοὺς δοόμους της γύοιζε ὁ θάνατος.

Τὸ σκοτάδι ἔπεφτε. Νύχτα γιομάτη φόβο, λύπη, πένθος! Πενθοῦσανε καὶ τὸ θάνατο ἑνὸς ὀνείοου».

= □ =

Ἀρκετὲς μέρες ὁ κόσμος δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ θλίψη γιὰ τὴν καταστοφή, γιὰ τὴν ντοοπή... Κ' ὅταν κάτως συνῆλθε, μετὰ τέσσαοες μέρες, τὴν 16 Ἀπριλίου ἔγινε τόση ὀχλαγωγία, τέτοια ἀναστάτωση στὴν Ἀθήνα, ποὺ ἡ Κυβέρνηση Δηληγιάννη ἀναγκάσθηκε νὰ παοαιτηθῆ! Ἐσχηματίσθη τότε κυβέρνηση ἀπὸ τὸν Δημ. Ράλλη μὲ σκοπὸ νὰ κάμῃ ἀνακωχή. Μὰ δὲν τὸ κατάφεοε ἀμέσως κ' ὁ πόλεμος ἐξακολούθησε καταστοεπτικός..

Τὴν 17 καὶ 18 Ἀπριλίου ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Βελεστίνου. Ἡ τάξιοχία τοῦ Κ. Σμολένσκη ἔφεοε γεοὴ ἀντίσταση, μὰ στὸ τέλος ὑπεχώοησε μὲ πολλὴ καταστοοφή.

Ἔπειτα, τὴν 23 Ἀπριλίου ἔγινε γενικὴ ἐπίθεσις τοῦ Τουρκικοῦ στοατοῦ στὴ γοαμμὴ Βελεστίνου καὶ Φαρσάλων καὶ ὁ στοατός μας ὑποχώοησε στὴ γοαμμὴ Δομοκοῦ—Ἀλμυροῦ.

Μὰ καὶ πάλι νικήθηκε ὁ στοατός μας τὴν 5 Μαΐου καὶ ὑποχώοησε πὰ πρὸς τὸν κάμπο τῆς Λαμίας !...

Τότες ὅμως ὁ πόλεμος ἔπαυσε.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώογιος Α' εἶχε κάμῃ ἕνα παοακλητικὸ τηλεγοάφημα στὸν τότε Τσάοο τῆς Ρωσσίας Νικόλαον Β' νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ νὰ διακοπῆ ὁ πόλεμος. Καὶ ὁ Τσάοος ἐτηλεγοάφησε στὸν τότε Σουλτάνο τῆς Τουρκίας Ἀβδοὺλ Χαμίτ. Ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐνεογεια ἔφθασε διαταγὴ στὸν Τοοκικὸ στοατὸ ἀπὸ τὴν Πόλη νὰ διακοποῦν οἱ ἐχθοοπραξίες. Ἔτσι οἱ Τοοῦκοι ἐσταμάτησαν μιὰ στὴν ὥοα βοοειότεοα ἀπὸ τὴν Λαμία καὶ ἔγινεν ἐκεῖ ἡ ἀνακωχή.

Ἡ ὁριστικὴ εἰοήνη ὑπεγοάφη τὴν 22)4 Δεκεμβοίου 1897 στὴν Πόλη. Μὲ αὐτὴν ἀποφασίσθηκε μικοὴ μετοούθμιση τῶν συνόοων καὶ ἡ πληοωμὴ στὴν Τουρκία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 4 ἑκατομμυοίων Τουρκικῶν λιοῶν. Γιὰ νὰ πληοωθῆ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἔγινε δάνειο μὲ ἐγγύηση τῶν Δυνάμεων καὶ ἀπὸ τότε ἐγκατεστάθη καὶ στὴν Ἑλλάδα ὁ Διεθνὴς Οἰκονομικὸς Ἔλεγχος.

Αὐτὰ ἦταν τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἀνόητου ἐκείνου πολέμου.

= □ =

Ὀοθὲ λίγο ἀογότεοα στὴ Βουλὴ καὶ τὸ ζήτημα τῶν εὐθυνῶν γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1897. Ἡ ἀντιπολίτευσις τὰ ἔοοιχνεν ὅλα στὴν Κυβέρνηση Δηληγιάννη καὶ ὁ Θ. Δηληγιάννης ἀπεκαλύπτεν ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶχε διαφυγὴ τῶν χειοῶν του καὶ ὅτι τὸν πόλεμο τὸν ἔκαμε ἡ «Ἐθνικὴ Ἑταιρία».

Τότε ἐσηκώθη κάποιος βουλευτὴς καὶ εἶπεν ὅτι ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ ὅλοι ἔχουν τὴν εὐθύνη τῆς καταστοφῆς. Μὰ ὁ Θ. Δηληγιάννης εἶπε τότε τὸ τεοάστιο:

—Πᾶς ἄλλος εὐθύνεται, πλὴν ἐμοῦ!

Καὶ ἡ φράσις ἐκείνη ἔμεινεν ἱστοοικὴ.

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙ-

Το νεόκτιστο μέγαρο της όδοῦ Πατησίων με τὰ γονδρὰ σιδερένια κάγκελλα τοῦ κήπου του καὶ τὰ βαρειὰ μαρμάρινα μπαλκόνια φαίνεται σὰν ἀκατοίκητο.

Τὰ περισσότερα παράθυρα κλειστὰ στὴν εἴσοδο τὸ περιστύλιο ἔρημο καὶ ἡ πόρτα με τὰ γονδρὰ σκαλίσματα κλεισμένη πάντα. Τὸ θαμπὸ φανάρι, κρεμασμένο στὶς ἀλυσίδες ποὺ ἐγρύσιζαν, δὲν ἄναβε ποτέ. Καὶ στὸ κουδοῦνι τῆς καγκελλωτῆς ἐξώπορτας δὲν ἐφαινότανε συγνὰ νὰ ἀκουμπᾷ κανένα γέρι.

Μονάχα κάποιες στιγμὲς τῆς ἡμέρας μποροῦσε κανένας διαβάτης νὰ δῆ ἕνα βαλπόασινο αὐτοκίνητο νὰ στέκεται μπροστὰ στὸ μέγαρο. Κι' ἂν εἶχε λίγη περιέργεια θὰ ἔβλεπε σὲ λίγο νὰ κατεβαίνῃ ἀπ' τὴ μαρμαρένια σκάλα ἕνας κύριος, ἕως πενήντα χρόνων, με ροδαλὸ ξυρισμένο πρόσωπο καὶ νὰ μπαίνῃ διαστικὰ στὸ αὐτοκίνητο με μιὰ λιγόλογη παραγγελία στὸ σωφέρ.

Κάποτε μπορεῦσε νὰ δῆ τὸν ἴδιο κύριο νὰ συνοδεύῃ, με σοργὴ καὶ σεβασμὸ ποὺ ἔφθαναν στὴν περιποίεια, μιὰ κόρη ὡς δέκα ὁκτὼ ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος μάλλον μελαγχροινή, με ζωηρὰ μαῦρα μάτια, βαθειὰ καστανὰ μαλλιά, ἐλκυστικὸ σῶμα καὶ χαριτωμένο βάδισμα. Θὰ τὴν πεονοῦσε δεβαια γιὰ κόρη του.

Ἄλλοτε ὁ ἴδιος διαβάτης θὰ ἔβλεπε τὴν κόρη αὐτὴ νὰ συνοδεύῃ μιὰ κυρία μέσης ἡλικίας, ποὺ διατηροῦσε τὰ νεανικά της θέλγητρα ἀπείραντα σχεδὸν ἀπὸ τὸ χρόνο. Δύσκολο θὰ ἤταν νὰ τὴν νοιώσῃ γιὰ μητέρα της.

Μονάχα δὲ θὰ ἔβλεπε ποτὲ νὰ μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο μόνοι των ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία. Καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ γιατὶ μὲ ὅλες τὶς πιθανότητες θὰ ἐπίστευε πὼς ἤταν ἕνα ταιριαστὸ ἀντόφυυνο μὲ τὴ μοναχοκόρη τους.

Καὶ ὅμως δὲν ἤταν ἔτσι.

Ἡ κυρία Δώρα Κοίνου εἶχε γάσει τὸ σύζυγό της πρὸ ἐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη με τὴ Νέλλη της, τὸ μόνο παιδὶ ποὺ τῆς ἀφῆκε ὁ γάμος, ἐζοῦσε μαζὶ με τὸν ἀνύπαντρο ἐξάδελφό της, τὸ Μίλτο Ροδῆ, στὴ βίλλα αὐτὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ποὺ τὴν εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος.

=□=

Τὸ πρωὶ ἐκείνο τοῦ Δεκεμβρίου, ἔπειτα ἀπὸ τὴ θρυφὴ τῆς γλυκυτῆς ἡμέρας καὶ τὴ θύελλα ποὺ ἐξέσπασε τὴ νύχτα, ἤταν ἕνα πρωὶ ἀνοίξεως.

Ἡ Νέλλη ἐξύπνησε λίγο ἀργά, ἀλλὰ μόλις εἶδε νὰ φεγγοβολοῦν οἱ γρίλλες στὰ παράθυρα τοῦ δρόμου, ἔβγαλε τὸ γυμνό της γέρι ἀπὸ τὰ μαλακὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ κι' ἐπίεσε τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι.

Ἡ ψυχή της, θλιμμένη ἀπὸ τὶς πικρὲς σκηνὲς τῆς προηγουμένης ἡμέρας καὶ τὸν ἀνήσυχο ὕπνο τῆς νύχτας, ἐδυψοῦσε τὸν ἥλιο.

Ἡ μεγάλη ἄσπρη πόρτα με τὶς γρυσὲς ἐλαφρὲς γραμμοῦλες, ἄνοιξε γρήγορα κι' ἐμπῆκε ἡ καμαριέρα με τὴ μαύρη φορεσιὰ καὶ τὴν κάτασπρη ποδιά τῆς.

—Καλημέρα, κυρία. Θέλετε ν' ἀνοίξω;

—Ἔγει ἥλιο σήμερα εἶπεν ἡ Νέλλη.

—Ἀνοιξη σωστή, κυττάξετε, κυρία.

Κι' ἄνοιξε διάπλατα τὰ δυὸ παράθυρα καὶ ποσπαθοῦσε νὰ παραμείσῃ τὶς ἀνοικτόγρωμες κουρτίνες, ἐνῶ ὁ ἥλιος γονότανε γαρούμενος στὶς γρυσὲς κολῶνες τοῦ κρεβατιοῦ, στὰ κρύσταλλα τῶν καθρεφτῶν καὶ στὸ θαμπὸ γαλὶ με τὰ ἐλαφρόγρωμα λουλούδια.

—Τί ὄμορφα, Φανή, ποὺ εἶναι σήμερα!

—Χαρὰ Θεοῦ, κυρία. Ἀλλὰ γιὰ νάναι σωστὸ τὸ πανηγύρι... πάστε.

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στῆθος της ἡ Φανὴ ἕναν κιτρινόχρωμο φάκελλο κλεισμένο με ρόδινη λεπτὴ κορνίζα.

Ἡ Νέλλη ἄπλωσε τὸ γέρι κι' ἄρπαξε τὸ φάκελλο γιὰ νὰ δῆ ἀπὸ ποιὸ μέρος πρέπει νὰ τὸν σκίσῃ, τὸν ἄνοιξε καὶ ἐδιάβασε:

Νέλλη μου.

Εἶναι τρεῖς ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ βρῶ λίγη ἀνάπαυση στὸν ὕπνο. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν κοιμόμουνα λίγο, τὸ πρωὶ ποὺ θὰ ξυπνοῦσα δὲ θάγραφα αὐτὸ τὸ γράμμα. Θ' ἀνκατοῦσα λίγη θέληση καὶ θὰ ξανάβρισκα λίγη ἀξιοπρέπεια, ὥστε νὰ μὴ σοῦ γράψω. Ξέρω πὼς ὅποιος προκαλεῖ μιὰ βίαια σκηνὴ φαίνεται γυβάιος κι' ἔγει πάντα ἄδικο, γιατὶ ἠμπορεῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴ σκηνὴ χωρὶς τὰ πικρὰ λόγια ποὺ ἀνοίγουν τόσο εὔκολα πληγὲς κι' ἔπειτα δὲν μποροῦν πιὰ νὰ τὶς κλείσουν. Ἀλλὰ πιστεῦω ἐπίσης πὼς ὅποιος ζηλεύει ἂν δὲν εἶναι ἐντελῶς ποιελός, ἔγει πάντα δίκηο. Βλέπεις;... Ἐτοιμάστηκα νὰ σοῦ γράψω γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴ σκηνὴ ποὺ σοῦ ἔκαμα τὸ ἀπόγεμμα, ἀλλὰ τώρα πάλι, ὅσο θυμάμαι αὐτὰ ποὺ ἔγιναν, αὐτὰ ποὺ εἶδα με τὰ μάτια μου, ξαναβρίσκω ὅλη τὴ διάθεσι νὰ σοῦ γτυπήσω τὴν καρδιὰ μ' ἕνα μαστίγιο σκληρό, νὰ σφίξω τὸ λαιμό σου μὲς στὰ δάκτυλά μου, νὰ σὲ κάμω νὰ πονέσῃς... Ἀφῆκα γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν πέννα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ ὅσα γράφω. Συγώρεσέ με, Νέλλη.

Ἴσως νὰ τὸ βρίσκῃς ἀστεῖο ἔπειτα ἀπὸ τέτοιον ἔρωτα νὰ σοῦ κάνω σκηνὴ ζηλοτυπίας γιὰ τὸ.. θεῖο σου. Πραγματικῶς, τώρα ποὺ τὸ σκέφτομαι, μοῦ ἔργεται κι' ἐμένα νὰ γελάσω. Ἂν εἶναι δυνατὸν ἐσὺ νὰ ξέρεις τί θὰ πῆ ἀγάπη, ν' ἀγαπᾶς τὴν ψυχή σου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅσο γιὰ ἕνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶνε σὰν τὸν ἑαυτό σου. Ναί. Τὸ βλέπω τώρα. Εἶγε ἄκρη θυμώσῃς. Συγγωρεσέ με. Πρέπει νὰ ἔγῃς θυμώσῃς. Ἔγω ἀνάγκη νὰ σὲ συνετίσω. Ἔγω ἀνάγκη νὰ σὲ συνετίσω σήμερα. Προσπάθησε. Τώρα ἔξω ἡ θύελλα κόπασε. Ἀλλὰ κι' ἐνῶ ἀοῦῆ ἔγῃ ἀνοίξει τὸ γράμμα, εἶμαι ἡσυγώτερος. Θὰ τὸ ἀφήσω μόλις ξυπνήσῃς τὸ πρωί, μαζὶ μ' ἕνα μου.

Νίκος

Τὸ διάβασε διαστικά, ἀλλὰ τὸ ἔκατσε καλά. Στὴν ἀρχὴ ἔχλεισε τὰ μάτια με ἀπορία ἀγαλλίασῃ, ἐτέντωσε τὰ γρυσὰ γέρια καὶ αἰσθάνθηκε κάτι σὰν κάποια τῆς γαϊδεύῃ ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἡ γρία ἐκείνο ἔχλεινε μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ γράμματος γι' αὐτὴν καὶ μιὰ γρία ἔκατα τὸ ἄνοιξε πάλι διαστικὰ κι' ἔπειτα ἔβλεμμα της σὲ μιὰ γραμμὴ τῆς τελευταίας σελίδος:

«...Πραγματικῶς, τώρα ποὺ τὸ σκέφτομα, μοῦ ἔργεται κι' ἐμένα νὰ γελάσω.

Τὴν ξαναδιάβασε τὴ γραμμὴ αὐτὴ κι' ἡ μορφή της πῆρε ἀμέσως μέγα ἔκφρασι πείσματος.

Σὰν νὰ ἐσκέπτετο:

«Νὰ γελάσῃς;...ὄγι δά. Σοῦ φαίνεται τὸ σο ἀστεῖο;»

Ἀπὸ ὅλο τὸ γράμμα ἡ προσοχή της σταμάτησε στὴ γραμμὴ αὐτή. Ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ ἔλεγαν γιὰ τὸ αἴσθημά του τὴ ἔζεσε. Τὴ φράσῃ αὐτὴ τὴν ἐπαναλαβαίνει καὶ τῆς ἐφάνηκε σὰν πείραγμα.

Ἀφοῦ ὁ Νίκος τῆς ἐξηλοτύπησε ἀφοῦσε μέγρι τῆς γθεσινῆς σκηνῆς. Δὲν ποεπε νὰ ἔχῃ, ἔστω καὶ γιὰ τὸ θῆμα τὴν ἐντύπωσῃ αὐτή, ὅτι ἡ ἀφορμὴ τῆς ἔλειας του ἤταν ἀσπεία.

Ἡ ἀσήμαντη αὐτὴ λεπτομέρεια τῆς ἔνηκε κάτι σὰν ποσοβολή. Κι' ἔτσι ἀπ' ἄλλο γράμμα τῆς ἔμεινε στὴ μνήμη κοντὰ τὴ ἡ λεπτομέρεια.

=□=

Τὸ δίπλωσε πάλι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ φάκελλο.

Ἐκάλεσε ἔπειτα τὴ Φανὴ καὶ ἀφοῦ μαθε πὼς τὸ λουτρό της δὲν ἀποφάσισε ποτὲ νὰ τῆς ζητήσῃ τὰ κλειδιά, ἴσως γιὰ νὰ μὴ τῆς ἐμπνεύσῃ ὑποψίες.

Κάποτε ποὺ ἐπροσποιήθηκε ἡ Δώρα ὅτι ἔβλεπε κάτι νὰ συλάξῃ στὰ συρτάρια αὐτά, ἡ Νέλλη ἀπέφευγε νὰ τῆς δώσῃ τὰ κλειδιά με τὴν πόφασῃ ὅτι τὰ εἶγε γάσει ποὸ καιρό.

Τώρα γιὰ πρώτῃ φορὰ ἔβλεπε τὸ συρτάρι ἀνοικτὸ καὶ με τὴ βεβαιότητα ποὺ ἔνοιωθε ὁ φανατικὸς ἀρχαιολόγος στὴν ἀνασκαφή του, ἐπλησίασε.

Τὸ γράμμα τοῦ Νίκου ἤταν ἐκεῖ, μέσα στὸ κομμένο φάκελλο.

Ἐπροσέξε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ ἤκουσε τὴ Νέλλη νὰ μπαίνῃ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ στὸ λουτρό, ἐπομένως θὰ εἶγε στὴ διάθεσί της ἀσκετὴν ὥρα.

Τὸ πάρξῃς με ποσσοχὴ ἀπὸ τὸ φάκελλο, ἔβαλε τὴν ὑπογραφὴ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ.

=□=

Ἡ Δώρα Κοίνου ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν κόρη της καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἔκαμε νὰ φθασῃ σ' ἕνα «ἔγκλημα».

Νὰ παραδοθῇ ὡς ἐρωμένη στὸν πλούσιο ἀξιωματικὸ τῆς Μίλτο Ροδῆ, με τὸν ὁποῖον συγκατοικοῦσε τώρα.

Ὅταν προ ἕξῃ ἐτῶν ἔγασε τὸ σύζυγό της, ὁπωσδήποτε ὑπάλληλο τοῦ Δημοσίου, ἡ Νέλλη τῆς ἤταν δώδεκα ἐτῶν.

Ἡ ἀπόφασι ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῆς Νέλλης ἔγινεν σὲ μιὰ στιγμὴ συνδιαλλαγῆς. Ἀντίκρυσε τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως καὶ εἶδε σὰν μέσα σὲ καθρέφτῃ ὅλες τὶς ἀνάγκες τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἐπεοίμενναν.

Ἐλαττώσε τὶς δυνάμεις καὶ δὲν τὶς ἤθρε ἀκατὲ νὰ ἀγωνισθῇ. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ ἀγωνισθῇ, μὲ τὴν ἴδια φρασεολογία κάθε μέρα ὅτι «δὲ θὰ μποεσέσῃ ποτὲ νὰ ζήσῃ μόνη της, δὲ θὰ κατοεθώσῃ νὰ κρατήσῃ σπίτι, ὅταν ζυτνὰ τόσο ἀργά... κτλ.»

Τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς τὶς συνώδευε καὶ με μερικοὺς πικροὺς γαρακτηρισμοὺς καὶ λέξεις ὀδυνηρές.

Ἡ Νέλλη γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴ σκηνὴ αὐτὴ εἶγε παραγγείλει στὴν Φανὴ νὰ ποσέγῃ σὰν φουρός.

Ἄμα ἡ καμαριέρα ἄκουε τὴν ἔροδο τῆς κυρίας, ἔτσγε στὸ δωμάτιο τῆς Νέλλης, ἤ ἔκανε τὸ ὡρισμένο σύνθημα καὶ τὴν εἰσοδηκοῦσε.

Ἡ Νέλλη τότε ἐτίναζε με ὁρμὴ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ κι' ἔτσι εἶνε νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀγλησὰ αὐτὴ καὶ ἴσως μάταια δόσκαλία.

Βιτυγὼς τὸ πρωὶ ἐκείνο ἡ Δώρα εὐοῆκε τὸ κοιβάτι τῆς κόρης της κενὸ καὶ τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ κλειστή.

Ἔκαμε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ γύρω στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ βρῇ θέμα τῶν παρατηρήσεων ποὺ θὰ τῆς ἔκανε κατόπιν. Καὶ τὸ θῆμα ἤταν εὔκολο νὰ βρεθῇ, γιατὶ στὸ δωμάτιο τῆς Νέλλης ἐπικρατοῦσε πάντα ἡ ἀτάκτια ἐκείνη ποὺ ἔγουν μερικοὶ ἀνυπόταακτοι χαρακτῆρες ἢ μερικὲς καλλιτεγνικὲς ἰδιοσυγκρασίες.

=□=

Ἐνῶ ὅμως ἡ Δώρα ἔβλεπε γύρω της φορέματα σιγμένα στὴ ντορμέζα, ἕνα καπέλλο κρεμασμένο στὴ κορνίζα τοῦ καθρέφτη, ἕνα ψυχαλάκι μουσουδιᾶς λησμονημένο ἀνοικτό, κάλτσες μεταξωτὲς νὰ κρέμωνται ἀπὸ μιὰ καρέκλα ὡς τὸ πάτωμα, πούδρα γυμένη στὸ γαλί, ἔξαννα σταματᾷ τὸ βλέμμα της στὸ ἀνοικτὸ συρταράκι τῆς ἄσπρης τουαλέττας, σὰν κάτι νὰ τὴν ἐμαγνήτιζε ἐκεῖ.

Μ' ὅλη τὴν ἀκαταστασία τοῦ δωματίου ἡ Νέλλη δὲν ἄφινε ποτὲ ἀνοικτὰ τὰ συρτάρια τῆς τουαλέττας.

Καὶ μ' ὅλη τὴν πεσιέργεια ποὺ εἶγε νὰ ἐξελέγξῃ ἡ μητέρα της δὲν ἀποφάσισε ποτὲ νὰ τῆς ζητήσῃ τὰ κλειδιά, ἴσως γιὰ νὰ μὴ τῆς ἐμπνεύσῃ ὑποψίες.

Κάποτε ποὺ ἐπροσποιήθηκε ἡ Δώρα ὅτι ἔβλεπε κάτι νὰ συλάξῃ στὰ συρτάρια αὐτά, ἡ Νέλλη ἀπέφευγε νὰ τῆς δώσῃ τὰ κλειδιά με τὴν πόφασῃ ὅτι τὰ εἶγε γάσει ποὸ καιρό.

Τώρα γιὰ πρώτῃ φορὰ ἔβλεπε τὸ συρτάρι ἀνοικτὸ καὶ με τὴ βεβαιότητα ποὺ ἔνοιωθε ὁ φανατικὸς ἀρχαιολόγος στὴν ἀνασκαφή του, ἐπλησίασε.

Τὸ γράμμα τοῦ Νίκου ἤταν ἐκεῖ, μέσα στὸ κομμένο φάκελλο.

Ἐπροσέξε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ ἤκουσε τὴ Νέλλη νὰ μπαίνῃ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ στὸ λουτρό, ἐπομένως θὰ εἶγε στὴ διάθεσί της ἀσκετὴν ὥρα.

Τὸ πάρξῃς με ποσσοχὴ ἀπὸ τὸ φάκελλο, ἔβαλε τὴν ὑπογραφὴ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ.

ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΟΡΗΜΑ Σπ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

— Εἶμαι ἀξιολύπητη, εἶπε τέλος στὴ Λουκία.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Δώρα ἐφθανε στὸ τέλος τῆς ἐπισκολῆς, ἐφάνηκε στὴ μισοανοιγμένη πόρτα τοῦ διαδρόμου ἡ Λουκία ἀγλοτε φίλη της καὶ συμμαθήτριά της καὶ τώρα οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἀνταπόσε γιὰ κάποιαν ἐργασία, ἀλλὰ ὅταν τὴν εἶδε κάτωγση καὶ με κάποια σαγγὴ στὰ γέρια νὰ τοποθετῇ πάλι τὸ γράμμα τοῦ Νίκου στὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας, ἐστάθηκε ἀκίνητη καὶ προσποιουμένη ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, τὴν ἐπεοίμενε νὰ στραφῇ ποὸς τὸ μέρος της.

Καὶ ἂν ἤθελε νὰ κοψῇ ἡ Δώρα τὴ συγκίνησή της, τὸ πρόσωπό της εἶγε λάβει μίαν ἔκφρασιν τόσο ταραγμένη ὥστε τὴν ἐποῤῥίδε.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τὴν ἐρώτησε ἡ Λουκία πλησιάζουσα στὸ μέρος ποὺ ἐκείνῃ εἶγε σταθῇ ἀκίνητη με τὰ γέρια στηριγμένα στὴν τουαλέττα, σὰν νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ βαδίσῃ.

Ἡ Δώρα τὴν ἐκύτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀμίλητη, κι' ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ γέρι ἐπλησίασε τὸ δάκτυλο στὰ γείλη της καὶ τῆς ἔκαμε σημεῖο νὰ σιωπήσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὴ Νέλλη, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι κλεισμένη στὸ γειτονικὸ δωμάτιο.

Προσπάθησε ἔπειτα νὰ βαδίσῃ, ἀλλὰ τὰ γόνατά της δὲν ὑπάρχουαν. Ἔτσεμε παγματικῶς ὁλόκληρο τὸ σῶμα της.

Ἡ Λουκία τὴν ἐβοήθησε καὶ τὴν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Νέλλης.

Ἐμπῆκαν στὸ μικρὸ πόγειο σαλονάκι, ὅπου ἐπενοοῦσαν τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ ὅπου ἠμποροῦσαν νὰ μιλήσουν χωρὶς τὸν κίνδυνο ν' ἀκουσθοῦν.

Ἡ Δώρα ἐκάθησε στὴ γωνιὰ τοῦ καναπὲ με μιὰ κίνησι βαρειὰ καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἐσκήριζε με τὸ γέρι τὸ κεφάλι της, γωρὶς νὰ βγάλῃ λέξῃ.

Ποτὲ δὲν τὴν εἶγε δεῖ ἡ Λουκία τόσο λυπημένῃ.

Ἐκαταλάβε ὅτι κάτι σοβαρὸ εἶγε ἀνακαλύψει κι' ἐπερίμενε νὰ συνέλθῃ περισσότερο γιὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

—Ἔμμα ἀξιολύπητη, εἶπε ἐπὶ τέλους στὴ Λουκία κι' ἐσταμάτησε πάλι, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις της.

—Μὰ τί συνέβη; Πῦρες τίποτε; Κανένα γράμμα;..

—Δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἱστορίες. Κάτι πολὺ σοβαρώτερο.

—Κανένα γράμμα πρὸς τὴ Νέλλη;

—Ἕνα γράμμα ποὺ κρύβει ὁλόκληρη καταστροφή.

—Εἶσαι ὑπεοβολική. Ἡ Νέλλη εἶνε παιδὶ ἀκόμη. Θὰ εἶνε γράμμα τοῦ Νίκου Μαράτου. Αὐτὸ τὸ ξέρεις, Δώρα. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς. Ὁ Νίκος; ἀγαπᾷ τὴ Νέλλη. Δὲν εἶνε καταστροφὴ ἐπειδὴ τῆς ἔστειλε γράμμα.

—Νὰ ἤταν αὐτὸ μόνο...

—Πές μου. Μὲ κάνεις κ' ἐμένα ν' ἀνησυχῶ ἐνῶ φαντάζομαι πὼς δὲν συμβαίνει τίποτε.

—Κλεῖσε, σὲ παρακαλῶ, τὴν πόρτα.

Ἡ Λουκία ἐσύγκρε στὸ διάδρομο, παγγγείλε στὴν ὑπηρέτρια νὰ μὴ τὴ ἐνοχλήσουν γιὰ λίγῃ ὥρα, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἐγύρισε λίγο ἀνήσυχη κοντὰ στὴ Δώρα.

Ἐκείνῃ τὴν παρακολουθοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἀφηρημένο καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλαγὶ της νὰ κάθεται στὴν πολυθρόνα, ἔμεινε πάλι σιωπηλή γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα ἀρχισε:

—Τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ τὴν ξέρεις καλά.

—Ἡοῦ Νίκου... βέβαια.

—Εἶναι γρόνια τώρα ποὺ προσπαθῶ νὰ φυλάξω τὴ Νέλλη ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν, ὄχι γιατὶ ὁ Νίκος εἶναι κακός, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιος ὥριμος γιὰ γάμο.

Εἶναι εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἕνας ἁπλοῦς ὑπάλληλος σὲ τραπεζικὸ γραφεῖο. Οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε ἡ θέσις του τοῦ ἐπιτρέπουν ἀκόμη τὴ γάμο. Μπορεῖ ἀγγότερα νὰ γίνῃ καλός, μὰ τώρα εἶναι ἐνωρὶς ἀκόμη. Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾷ, φαίνεται δὲ πὼς τὴν ἀγαπᾷ πολύ. Πιστεύω πὼς καὶ ἡ Νέλλη ἐνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἐρόβιγε. Θέλει νὰ ἐκφύγῃ ὅτι τῆς ἀρέσει καὶ τὸ γειρότερο ὅ,τι δὲν ἀρέσει σ' ἐμένα. Δὲν φοβοῦμαι τόσο τὸ γάμο της με τὸ Νίκο, ὅσο φοβοῦμαι τὸν ἔρωτά της. Εἶναι παιδιὰ καὶ οἱ δυὸ κι' μπορεῖ νὰ μιὰ στιγμὴ νὰ παρασυρθοῦν με τὴν τρελλὰ τῆς παιδιστικῆς ἀγάπης των στὸ ἀνεπανόρθωτο...

Διεκόπη γιὰ λίγο καὶ ἡ Λουκία ἐβρῆκε καιρὸ νὰ τῆς εἰπῇ:

—Ἐκείνῃ τὴν παρακολουθοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἀφηρημένο καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλαγὶ της νὰ κάθεται στὴν πολυθρόνα, ἔμεινε πάλι σιωπηλή γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα ἀρχισε:

—Τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ τὴν ξέρεις καλά.

—Ἡοῦ Νίκου... βέβαια.

—Εἶναι γρόνια τώρα ποὺ προσπαθῶ νὰ φυλάξω τὴ Νέλλη ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν, ὄχι γιατὶ ὁ Νίκος εἶναι κακός, ἀλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιος ὥριμος γιὰ γάμο.

Εἶναι εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἕνας ἁπλοῦς ὑπάλληλος σὲ τραπεζικὸ γραφεῖο. Οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε ἡ θέσις του τοῦ ἐπιτρέπουν ἀκόμη τὴ γάμο. Μπορεῖ ἀγγότερα νὰ γίνῃ καλός, μὰ τώρα εἶναι ἐνωρὶς ἀκόμη. Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾷ, φαίνεται δὲ πὼς τὴν ἀγαπᾷ πολύ. Πιστεύω πὼς καὶ ἡ Νέλλη ἐνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἐρόβιγε. Θέλει νὰ ἐκφύγῃ ὅτι τῆς ἀρέσει καὶ τὸ γειρότερο ὅ,τι δὲν ἀρέσει σ' ἐμένα. Δὲν φοβοῦμαι τόσο τὸ γάμο της με τὸ Νίκο, ὅσο φοβοῦμαι τὸν ἔρωτά της. Εἶναι παιδιὰ καὶ οἱ δυὸ κι' μπορεῖ νὰ μιὰ στιγμὴ νὰ παρασυρθοῦν με τὴν τρελλὰ τῆς παιδιστικῆς ἀγάπης των στὸ ἀνεπανόρθωτο...

Διεκόπη γιὰ λίγο καὶ ἡ Λουκία ἐβρῆκε καιρὸ νὰ τῆς εἰπῇ:

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο).

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Οἱ ἀστέρες ποὺ ἔδυσαν

ΣΥΧΝΑ ἔρχονται στὴ μνήμη μας μερικὰ ὀνόματα λησμονημένων ἀστέρων καὶ διερωτόμαστε πῶς ἔγιναν σβόλοι ἔτσι ἀθόρυβα, ὕστερ' ἀπὸ τόσην αἴγλη καὶ τόση φήμη. Πῶς ἔγιναν δύσει ἔτσι ἄδοξα καὶ πῶς ὁ κόσμος ἔχει εἴξει στὴ λήθη τὸ παρελθόν τους τόσο σκληρὰ κι' ἀψήφιστα.

Κι' ὅταν τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἀνήκουν σὲ ἀστέρας ποὺ δὲν ζοῦν πιὰ σήμερα ἡ λήθη μὲ τὴν ὁποία τὰ περιέβαλε ὁ χρόνος δὲν εἶναι καὶ τόσο σκληρή...

Ὅταν, ὅμως, τὰ λησμονημένα αὐτὰ ὀνόματα ἀνήκουν σὲ ἀστέρες ποὺ ζοῦν ἀκόμη ἀλλὰ ποὺ ἔχουν πεθάνει... καλλιτεχνικῶς, τότε τὸ πρᾶγμα γίνεται ὀδυνηρότερο καὶ σκληρότερο.

Κι' οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶναι οἱ περισσότεροι...

=□=

Ἀπὸ τοὺς ἀστέρας ποὺ ἔχουν λησμονηθῆ σήμερα γιατὶ ἔχουν πεθάνει, ξεχωρίζει ἡ φυσιογνωμία τοῦ γάλλου καλλιτέχνου Σεβεσίν—Μάρς, ποὺ πέθανε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1921.

Ὁ Σεβεσίν— Μάρς— τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ζὰν Μαλλαρμέ— ἦταν ὁ ἀγαπητότερος γάλλος ἠθοποιὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ ρόλος τοῦ Σισύφου ποὺ ἐνσαρκώνει στὸ περίφημο τότε ἔργο τοῦ Γκαύζ, «Ἡ Ρόδα", τὸν ἔκανε διάσημο.

Ὡστόσο σήμερα εἶναι ζήτημα ἂν τὸν θυμᾶται κανεὶς στὴν Γαλλία.

Κάτι παρόμοιο συβαίνει καὶ μὲ τὸν ἀμίμητο κωμικὸ Μάξ—Λίντερ— ποὺ δὲν εἶχε πολλὰ χρόνια ποὺ πέθανε—τὴν Σουζάνα Γκρεντὲ καὶ τὴν μελαγολική Κλωντ Φρανς.

Στὴν Ἀμερικὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν περίφημο Βαλεντίνο καὶ τὴν Βαρβάρα Λὰ Μαρκανείς ἀπὸ τοὺς ἀστέρας ποὺ πέθαναν δὲν ἔγιν μείνη στὴν ἀνήμη τῶν κινηματογραφοφίλων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ Μαμπέλ Νορμαν, ἡ πασίγνωστη ἀμερικανὶς στὰρ πέρασε τὶς τελευταῖες μέρες της μέσα σὲ μιὰν ἀφάνταστη δυστυχία, περφρονημένη ἀπὸ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ μόνο χάρις στὴν συνδρομὴ τοῦ σκηνοθέτου Πὼλ Μπέρον (ὁ ὁποῖος πέθανε ἀργότερα τόσο μυστηριωδῶς, τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου του μὲ τὴν Ζὰν Χάλοου), ἀπέφυγε τὸν ἐκ πείνης θάνατο..

Εἶνε καὶ ἄλλοι ὅμως ποὺ ἔχουν πεθάνει, περιβεβλημένοι μὲ κάθε τιμὴ καὶ δόξα, ὅπως ὁ Μίλτον Σίλς.

Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι τόσοι λίγοι. Μετριοῦνται στὰ δάχτυλα.

Ἄλλος ἀτῆρ ποὺ ἔδυσε ἄδοξα καὶ ἀθόρυβα ἦταν ὁ περίφημος πρωταγωνιστὴς τοῦ «Καίνινγκσμαρκ» Ζώζ Βολιέ.

Ὅσο ζοῦσε, γινόταν σωστὴ διαδήλωσις γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του. Οἱ θαυμασταί του τὸ ἐφώνιζαν μέσα στοὺς δρόμους. Μόλις ὅμως ὁ θάνατο- θέλησε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ζωή, λησμονήθηκε ἀπὸ ὅλους καὶ ἡ λήθη τὸν σκέπασε ἐπιμελῶς.

Καλῶς ἡ κακῶς, ὅμως, τὰ ὀνόματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀστέρων λησμονήθηκαν γιατὶ σήμερα οἱ ἴδιοι οἱ ἀστέρες δὲν ὑπάρχουν πιά.

Ὁ θάνατος τοὺς δικαίωσε.. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀστέρας ποὺ ζοῦν ἀκόμη καὶ ποὺ ὁ κόσμος ὅλος τοὺς θεωρεῖ..πεθαμένους γιατὶ ἔπαψε ν' ἀκούῃ νὰ γίνεται λόγος πιὰ γι' αὐτούς, ὅπως ἔπαψε νὰ τοὺς βλέπῃ καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ὀδυνηρό. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους θυμόμαστε ἀκόμη ζωηρότατα—ἔχουν θάψῃ γιὰ πάντα τὸ καλλιτεχνικό τους ὄνομα, μιὰ κι' ἔπαψαν, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο νὰ παίζουν στὴν ὀθόνη καὶ νὰ διατηροῦν καλὲς σχέσεις μὲ τὸ κοινό τους.

Καὶ ὅλη τὴν φήμη καὶ τὴν αἴγλη τους τὴν ἔχουν μεταβιβάσει χωρὶς νὰ τὸ θέλουν νέα της ταινία στὴν Ἀγγλία.

Πάω' ὅλ' αὐτά, οἱ κριτικοὶ τοῦ κινηματογράφου ἐπιμένουν νὰ διακηρύσσουν ὅτι αὐτὰ τὰ ἀστέρια, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα δίδουσι πιὰ ὁριστικῶς καὶ ὅτι οἱ ἐπιδόσεις αὐτὲς ἐπανεμφανίσεις των εἶναι ἀπὸ τὶς λευταῖες ἀναλαμπές τους..

Γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν δὲ τὴν γνώμη τους φέρνουν ὡς μοναδικὸ ἐπιχείρημα τὴ φορὰ ὁλα οἱ μεγάλοι παραγωγοὶ ταινιῶν ποὺ γνοῦν συστηματικὰ καὶ κανεὶς δὲν ρίσκει πιὰ τὸν παραμικρότερο ὁλο σὲ μιὰ ταινία.

Καταλήγουν δὲ νὰ παρομοιάζουν τὸν καλλιτέχνας αὐτοὺς μὲ τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθίζουν νὰ ποὺ κλείνει κανεὶς μέσα σὲ ἕνὸς βιβλίου καὶ ποὺ μποροῦν γιὰ μιὰ φορὰ νὰ ξαναβλέπουν γιὰ μιὰ φορὰ νὰ ξαναβλέπουν γαμένο ἄρωμὰ τους.

=□=

Οἱ ἀστέρες ποὺ ἀποτόμως ἐξαφανίσθηκαν τελευταῖα γνῶρα κινηματογραφικὸ μα δὲν εἶναι ἄγνω.

Ἀποτελοῦν ἕνα κλῆρο κατάρατο τὸν ὁποῖο στιγμα με ἐδῶ τὰ γνωστὰ ὀνόματα: Ὄλγα Μπαρανόβα, Μάε Μοῦρρεϊ, Ἀλλὰ τοῦ Κόμπσον, Ἀλλὰ Νταλτόν, Ἔδιθ Ρόμπερτς, Βίλμα Μπάνκυ, Ἀντονιό.

Ἀλλὰ ὁ κατάρατος περιέχει ἄκμα ἀκόμη πάσα— πολλὰ ἀστέρια ὅπως τὴς Φλωρενσίας Βιδόρ καὶ τῆς Κλαρ Μποῦ, τῶν ὁποίων ἀστεριῶν ποὺ θαμπώνουν μὲ τὴν λάμψη τους Νόρμα Τάλμαντζ, τὴν Λίλιαν Γκίς, ποὺ ἔπεσαν μὲ τὸ ἀστρικὸ λέντο τους κ. ἄ.

Ἀπ' τοὺς γαλλικοὺς ἀστέρας ἀναφέρουμε ὁλότελα λησμονημένα ὀνόματα τῆς Μαρ Λεγκλάντ— τῆς ὁμοφωνέστερης γυναῖκας τῆς Γαλλίας—τῆς Ἀνα- Καρέν, τῆς Ἀνα- Βωτιέ κ. ἄ.

Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ γλυκὸ καὶ ἀκμαῖο κινηματογράφο ἔφυγαν οἱ Ἀντόνιο Μορένο.

=□=

Οἱ ἀστέρες ποὺ ἔδυσαν τὸ τελευταῖο χρόνο εἶναι ἀρκετοί. Ἀλλὰ ὁ κατάλογος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄγνωστος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε τὴν 14 τοῦ μηνὸ- Νισάν, τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔτους, μέρα δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰουδαῖοι παρασκευάζοντο νὰ φάγουν τὸ Πάσχα καὶ θυσιάσθηκε ὡς πασχάλιος ἀμνός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ γιορτὴ αὐτὴ ὠνομάσθηκε Πάσχα Σταυρώσιμον, καθὼς καὶ Ἀναστάσιμον γιατὶ ὁ Χριστὸς ἔγι μόνο, μὲ τὰ πάθη του καὶ τὸν θάνατό του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασίν του ἔσωσε τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἀκριβὴς ἡμέρα ποὺ γιοωταζόταν τὸ Πάσχα δὲν εἶχε καθορισθῆ ὥ- τὶς ἀρχὲς τοῦ δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται μεγάλη σύγχησις μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν.

Γιατὶ οἱ μὲν τῆς Ἀσίας ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῶν ἐπισκόπων των καὶ κυρίως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη. γιόρταζαν τὸ Σταυρώσιμον Πάσχα τὴν 14 τοῦ μηνὸς Νισὰν μαζὶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀπὸ ἀνάμνησιν τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, οἱ τὰ Χριστιανικὲς ἐκκλησίες τῆς Ρώμης, Παλαιστίνης, Πόντου, Γαλλίας, Ἀλεξανδρείας, Κορίνθου, ἀκολουθώντας ἄλλη ἀποστολικὴ παράδοση, γιόταζαν τὸ Ἀναστάσιμο Πάσχα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πάντα Κυριακήν.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ μιὰ αἵρεσις τῶν Ἐβιωνιτῶν τεσσερεσκαιδεκατιτῶν, ἡ ὁποία γιόταζε τὸ Πάσχα τὴν 14 τοῦ μηνὸς Νισὰν ὅγι εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Πασχαλινοῦ δείπνου. Οἱ Ἐβιωνίται ἀποτὸ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ γιοστάζουν τὸ Πάσχα. Θεωροῦμενοι ὡς καθαροὶ Ἑβραῖοι. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ἀγραία Χριστιανικὴ ἐκκλησία ὑπῆρχαν τέτοιες διασωνίες καὶ ἔσιδε- γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν λογικὸ ἄλλοι μὲν νὰ γιοστάζουν τὴν 14η τοῦ Νισὰν μαζὶ μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ ἄλλοι τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν ἐαυτὴ ἐσημερία, ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐξέδωκε ἐγκύκλιον ἐπὶ τῆς ὁποίας ζητοῦσε ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ γιοστάζουν τὸ Πάσχα μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ ἡμέρα. καὶ συγκεκριμένος ἔτσι ἐφίσθηκε ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ σύνοδο τῆς Νικαίας τὸ 325 τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πανσέληνο ἀπὸ τὴν ἐαρινὴ τοῦ Μαρτίου ἰσημερία.

Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ ἰσχύει καὶ σήμερα ἀκόμη.

Ἡ Κόλλιν Μοὺρ ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπ' τὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια καὶ ποὺ ἐαναμφανίζεται σήμερα χαριτωμένη καὶ γοητευτικὴ ὅσο ποτέ.

Στὸ περιθώριο

Πάσχα Ἑβραίων

Τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸ Πάσχα. Οἱ Ἑβραῖοι γιοστάζουν τὸ Πάσχα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξολοθρεύσεως ὅλων τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν σπιτιῶν τῶν Ἰουδαίων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐξολοθρευτὴς Ἄγγελος τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἄγγιξε, ἀναγνωρίζοντας τὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ προβάτου μὲ τὸ ὁποῖο ἤσαν πασαλειμμένες οἱ πόρτες των.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέει τ' ἀκόλουθα ἐπὶ τοῦ πρακειμένου: «Καὶ ἔσται τὸ αἷμα ὑμῖν ἐν σημείῳ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν ἐν αἷς ὑμεῖς ἔστε ἐκεῖ· καὶ ὄψομαι τὸ αἷμα καὶ σκεπάσω ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν πληγὴ τοῦ ἐκτριβῆναι, ὅταν πλήω ἐν γῇ Αἰγύπτῳ».

Ἔτσι, ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός, σωθεὶς ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς Αἰγύπτου, πέρασε τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ ἔφτασε στὴν γῆ Χαναάν, τὴν «εἐουσαν μέλι καὶ γάλα».

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου των αὐτῆς οἱ Ἑβραῖοι γιοστάζουν τὸ Πάσχα, θυσιάζοντες ἕνα ἀρνὶ καὶ βάφοντες μὲ τὸ αἷμα του τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν των.

Ὁ τύπος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα ἐπληρώθη στὸ πρόσωπο τοῦ ἰδιοτοῦ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ ἀληθινὸς ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν Ἰωάννη, ὁ θυσιασθεὶς ἐπάνω στὸν σταυρό.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε τὴν 14 τοῦ μηνὸ- Νισάν, τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔτους, μέρα δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰουδαῖοι παρασκευάζοντο νὰ φάγουν τὸ Πάσχα καὶ θυσιάσθηκε ὡς πασχάλιος ἀμνός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ γιορτὴ αὐτὴ ὠνομάσθηκε Πάσχα Σταυρώσιμον, καθὼς καὶ Ἀναστάσιμον γιατὶ ὁ Χριστὸς ἔγι μόνο, μὲ τὰ πάθη του καὶ τὸν θάνατό του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασίν του ἔσωσε τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἀκριβὴς ἡμέρα ποὺ γιοωταζόταν τὸ Πάσχα δὲν εἶχε καθορισθῆ ὥ- τὶς ἀρχὲς τοῦ δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται μεγάλη σύγχησις μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν.

Γιατὶ οἱ μὲν τῆς Ἀσίας ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῶν ἐπισκόπων των καὶ κυρίως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη. γιόρταζαν τὸ Σταυρώσιμον Πάσχα τὴν 14 τοῦ μηνὸς Νισὰν μαζὶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀπὸ ἀνάμνησιν τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, οἱ τὰ Χριστιανικὲς ἐκκλησίες τῆς Ρώμης, Παλαιστίνης, Πόντου, Γαλλίας, Ἀλεξανδρείας, Κορίνθου, ἀκολουθώντας ἄλλη ἀποστολικὴ παράδοση, γιόταζαν τὸ Ἀναστάσιμο Πάσχα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πάντα Κυριακήν.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ μιὰ αἵρεσις τῶν Ἐβιωνιτῶν τεσσερεσκαιδεκατιτῶν, ἡ ὁποία γιόταζε τὸ Πάσχα τὴν 14 τοῦ μηνὸς Νισὰν ὅγι εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Πασχαλινοῦ δείπνου. Οἱ Ἐβιωνίται ἀποτὸ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ γιοστάζουν τὸ Πάσχα. Θεωροῦμενοι ὡς καθαροὶ Ἑβραῖοι. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ἀγραία Χριστιανικὴ ἐκκλησία ὑπῆρχαν τέτοιες διασωνίες καὶ ἔσιδε- γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν λογικὸ ἄλλοι μὲν νὰ γιοστάζουν τὴν 14η τοῦ Νισὰν μαζὶ μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ ἄλλοι τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν ἐαυτὴ ἐσημερία, ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐξέδωκε ἐγκύκλιον ἐπὶ τῆς ὁποίας ζητοῦσε ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ γιοστάζουν τὸ Πάσχα μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ ἡμέρα. καὶ συγκεκριμένος ἔτσι ἐφίσθηκε ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ σύνοδο τῆς Νικαίας τὸ 325 τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πανσέληνο ἀπὸ τὴν ἐαρινὴ τοῦ Μαρτίου ἰσημερία.

Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ ἰσχύει καὶ σήμερα ἀκόμη.

Πασχαλινὰ αὐγὰ

Τὸ ἔθιμο τοῦ δώρου τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν τὶς μέρες τοῦ Πάσχα δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν μυθολογίαν οὔτε εἶναι ἀπόρροια δογμάτων ἀρχαίων θρησκειῶν, ὅπως κακῶς πολλοὶ διατείνονται. Ἡ πηγὴ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ εἶνε πολὺ συγκεκριμένη: Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἡ πολυήμερη νηστεία πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, ἀπαιτοῦσε καὶ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὰ αὐγά.

Ὡς ἐκ τούτου στὸ τέλος τῆς σαρακοστῆς, ὑπῆρχε πάντα πληθώρα αὐγῶν, τὰ ὁποῖα ἐπικράτησε ἡ συνήθεια νὰ χαρίζωνται ὡς δῶρα. Γιὰ νὰ εἶναι δὲ εὐπρόσδεκτα ἐδίδοντο εἴτε κόκκινα, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, εἴτε πράσινα, εἴτε κίτρινα, εἴτε λιλὰ. εἴτε χρυσᾶ. Τὸ ἔθιμο τῶν δώρων αὐγῶν σιγὰ—σιγὰ πῆρε καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ αὐγὰ ποὶν μοιραστοῦν ἐφέροντο στὴν ἐκκλησία καὶ τὰ εὐλογοῦσαν οἱ ἱερεῖς. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ διετηρεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγου στὴν Ρωσσία.

=□=

Τὸ ἔθιμο τοῦ δώρου τῶν αὐγῶν κατὰ τὸ Πάσχα κατέκτησε σιγὰ—σιγὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, σὲ πολλὲς δὲ χῶρες τῆς Εὐρώπης ἡ διανομὴ τῶν αὐγῶν ἀγγίζε ἀπὸ τὰ μέσα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

Στὴν Ἑλλάδα, μέχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐμοίραζαν καὶ τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου αὐγὰ ὡς δῶρο στὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔψαλλαν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ δὲν ὑπάγει πιά.

=□=

Στὴν Σεοβία, μόλις πρωταακούσουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» στὴν ἐκκλησία πορεύεται ἀμέσω- ὅλοι νὰ φάνε ἕνα κόκκινο αὐγό, ποὺ ἔγει ὁ καθένας των στὴν τσέπη. Γιὰ νὰ τὸ σπάσουν τὸ αὐγὸ πρέπει νὰ τὸ γυρίσουν σὲ σίδερο ἢ σὲ λιθάρι. γιὰ νὰ εἶνε ὅλη τὴ γοργιὰ σὰν τὸ σίδερο γεροὶ καὶ ὑγιεῖς σὰν τὴν πέτρα.

Πρέπει ὅμως νὰ προσέξουν νὰ μὴ τοὺς σπάση τὸ αὐγὸ μονάχο του στὴν τσέπη τους ἀπὸ ἀποσεξία ἢ ἀπὸ συνωστισμό.

=□=

Οἱ Τοῦρκοι πίστευαν ὅτι μόλις πέση τσόφλι κόκκινου αὐγοῦ τῆς Πασχαλιᾶς τῶν Χριστιανῶν στὸ δόμο θὰ ἔρθῃ ἡ ἄνοιξις.

Στὴν Οὐκρανία ἐπίστευαν ὅτι τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως τὰ πουλιὰ μιλοῦσανε στοὺς ἀνθρώπους.

=□=

Στὸν τάφο του φύτρωσαν παπαροῦνες ἀθῶνες, σὰν κόκκινα αὐγά.

Καὶ ἀπὸ τότε ἀνθίζουν οἱ παπαροῦνες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ Πάσχα γιὰ νὰ θυμίζουνε στὸν κόσμο τὰ κόκκινα αὐγὰ. ποὺ πρέπει νὰ μοιράζουν σὰ φτωχὰ παιδάκια.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πάσχα

Σὰ νύφη ἐστόλισες τὸ σπίτι
γιὰ τὸ γιορτάσι τῆς Λαμπρῆς.
λαμπροκοπάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
καὶ χαίρεσαι νὰ τὸ θωρῆς.

Ὅλες οἱ γλάστρες σου στὴ σκάλα
κάθε σκαλόνι νέος ἄνθος
σωστὸς παράδεισος ἡ σάλα:
Ἀνθῆ κι ἐργόχειρα καὶ φῶς.

Σοῦ πρέπει ἀνήμερα τὸ Πάσχα
σὲ τέτοιο σπίτι εὐσδιαστό,
σοῦ πρέπει ἀλήθεια, μουσκαρίφη
τὸν ἴδιο νᾶγης τὸ Χριστό.

(«Ἀγάπη στὸν Ἔπαχτο»)

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Στὸ περιθώριο

Ἡ πρώτη μαργαρίτα

Ἡ πρώτη ἀνοιξιάτικη μαργαρίτα ποὺ διειλά— διειλὰ ἄνθισε στὸ καταπράσινο περιβόλι, δὲν εἶχε διόλου καλὴ τύχη. Τὴν ἔκοψε διαστικὰ ἡ Ἀγνή, κι' ἀμέσως ἔτοιξε στὴ θεράντα τῆς ἐξογικῆς βίλλας, κοντὰ στὸν ἀροαβωνιαστικό της, ποὺ τόσην ὥρα τὴν ἐφώναζε, περισσότερο ξαπλωμένος παρὰ καθισμένος σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα.

—Ἔλα. λοιπόν.. τῆς εἶπε. Τί ἔγινες;... Τόσην ὥρα σὲ φωνάζω... Βλέπω πῶς ἄργισες νὰ μ' ἀφίνῃς μόνο μου.

Ἡ Ἀγνὴ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ διαμαρτυρίας.

—Δὲν εἶναι αὐτό, τοῦ εἶπε.

—Ἀλλά;...

—Νά. τόσον καιρὸ μόνο ἐσὺ μὲ βεβαιώνεις πῶς μ' ἀγαπᾶς.. Κανένας ἄλλος δὲν βρέθηκε νὰ μὲ βεβαιώση γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

—Ἔ, λοιπόν;

Ἡ Ἀγνὴ κάθησε κοντά του:

—Λοιπὸν θέλησα νὰ βρῶ κάτι ποὺ νὰ μὲ βεβαιώση γιὰ τὴν ἀγάπη σου...

—Καὶ βρῆκες;...

—Βρῆκα..

—Τί;...

—Τὴν πρώτη φετεινὴ ἀνοιξιάτικη μαργαρίτα τοῦ περιβολιοῦ μας.

—Μπᾶ...

Κι' ἡ Ἀγνὴ ἄρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζῃ.

—Μ' ἀγαπᾶ. δὲν μ' ἀγαπᾶ, μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ...

Ὁ ἀροαβωνιαστικός της θύμωσε καὶ τὴ σταμάτησε:

—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Ἀγνή, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι δυνατὸν τὰ φύλλα μιᾶς μαργαρίτας νὰ παίξουνε μονά—ζυγὰ τὴν ἀγάπη μου...

—Ἔτσι νομίζεις;...

—Βεβαίως.. Νὰ πιστεύῃς ἐμένα κι' ὄγι τὴ μαργαρίτα. Πέταξέ την...

—Δὲν λές καλλίτερα ὅτι φοβᾶσαι τὴν εἰλικρινειά της... Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάση χαὶ νὰ μ' ἀείσῃς νὰ τελειώσω...

Καὶ ἐπανάγγισε νὰ ξεφυλλίζῃ τὴ μαργαρίτα.

Ὁ ἀροαβωνιαστικός της— τὴν ἐαναστάτησε περισσότερο θυμωμένος.

—Δηλαδή, σὰν νὰ λέμε ἀμφιβάλλεις γιὰ μένα!...

—Ἴσως...

—Καὶ τὸ λές κιόλας!...

—Γιατὶ νὰ μὴν τὸ πῶ...

—Πολὺ ὡραῖα.. Τόσε κι' ἐγὼ ἀμφιβάλλω γιὰ σένα!..

—Κάνε ὅτι θέλεις. ἀλλὰ ἄφισε με νὰ τελειώσω...

—Μ' ἀγαπᾶ. δὲν μ' ἀγαπᾶ, μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ...

—Νὰ δῆς ποὺ θὰ σοῦ πῆ πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ...

—Τὸ ξέρω... Νομίζεις πῶς εἶμαι κοριτσάκι;... Ἐμμαστε τρεῖς μῆνες ἀροαβωνιασμένοι κι' ἄρχισες νὰ μὲ θωρᾶς... Ἴσως νὰ πεθύμησες τὴν ὀμορφιά σου τὴ γεωμανίδα, ποὺ τὴν ἔφισες γιὰ μένα.. Νομίζεις πῶς δὲν τὄγνω μάθει;...

—Ἴσως γάγαι κι' ἔτσι...

—Τόσα θὰ δοῦμε... Αἴγα φύλλα μείναν ἀκόμη.

Κι' ἡ Ἀγνὴ μλίς κατάγγα- τὰ δάχτυλά της. ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ξεφυλλίζῃ τὰ λίγα φύλλα ποὺ εἶχαν μείνει στὴ μαργαρίτα:

—Μ' ἀγαπᾶ. δὲν μ' ἀγαπᾶ. μ' ἀγαπᾶ.. δὲν μ' ἀγαπᾶ... μ' ἀγαπᾶ!...

Τὸ τελευταῖο φύλλο «μ' ἀγαπᾶ» ποὺ ἀξίζε μιὰν εὐχαρία ἔπεσε γοργόνγτας στὴ πλάκαμα. Ἡ Ἀγνὴ ἐνθουσιάστηκε καὶ γιαμήλωσε τὰ μάτια της. Ὁ ἀροαβωνιαστικός της ἀγκάλιασε τὴν πτῆσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε πολύ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος μὲ τὶς ζωηρὲς ἀκτίνες του ἔκανε ν' ἀνθίσουν τόσες μαργαρίτες μέσ' στὸ περιβόλι...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τά δῶρα τοῦ τετάρτου Μάγου

Ο ΤΑΝ ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ, ἦταν κύριος πολλῶν βασιλείων καὶ ὁ Ἡρώδης ἐξουσίαζε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἔξη στὰ Ἐκβάτανα μέσα στὰ ὄρη τῆς Περσίας, ὁ Ἀρταβὰν ὁ Μάγος.

Ντυμένος τὴν μεγαλοπρεπὴ ἀμφίεση τῶν πυρολατρῶν, ἔφερε στὸ στῆθος του τοὺς χρυσοῦς δίσκους καὶ τὰ χρυσὰ περιδέραια, ποὺ ξεχωρίζουν τοὺς Μάγους εὐγενεῖς.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ τὸν εἶχαν πείσει ὅτι: «Ἀστὴρ νέος θὰ ἀνατείλῃ ἀπὸ τὸν Ἰακὼὰ καὶ σκῆπτρον θὰ ὑψωθῇ ἐκ τοῦ Ἰσραήλ».

Ἐπόλησε, λοιπὸν, τὰ ὑπάρχοντά του, ἀγόρασε τρεῖς πολύτιμους λίθους: Σάπφειρο, Ρουμπίνι καὶ Μαργαριτάρι, γιὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ ὡς δῶρα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ξεκίνησε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἑπτὰ Σφαιρῶν τοὺς τρεῖς φίλους του μάγους Γάσπαρ, Μέλχιορ, καὶ Βαλτάσαρ. Θὰ ἐβάδιζαν ὅλοι μαζὺ πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ καταθέσουν τὰ δῶρα των στὸν Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Βάσδα τὸ πὸ ὀρᾶο ἄλογο τοῦ Ἀρταβάν, περίμενε ἕτοιμος καὶ χαλινωμένος στὴ φάτνη του. Χτυποῦσε ἀνυπόμονα τὸ ἔδαφος κ' ἐτένταζε τὴν ἀλυσσίδα του σὰ γδνοιουθε κ' αὐτὸ τὴν ἀνυπομονησία καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ κυρίου του.

Πρὶν νὰ ξυπνήσουν τὰ πουλιὰ καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ πρωϊνὸ τραγοῦδι τους, πρὶν ν' ἀνεβῇ στὰ βουνὰ ἡ λευκὴ ὁμίχλη, ὁ Ἀρταβὰν εἶχε καβαλικέψει κ' ἔσχιζε καλπάζοντας τὶς δυτικὲ ὑπώρειες τοῦ Ὀρόντου. Πόσο στενὴ πόσο γλυκειὰ εἶναι ἡ συντροφιὰ τοῦ ἀγαπημένου ἀλόγου σ' ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι. Εἶναι φίλια σιωπηλὴ ποὺ δὲν ἔχει ἀγάγκη ἀπὸ λέξεις. Πίνουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή, τὸ γάργαρο νερό, καὶ κοιμοῦνται καὶ οἱ δυὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια σκέπη ποὺ τὴ φρουροῦνε τ' ἀστέρια. Μαζὺ ὑποτάσσονται στὴ γοητεία τοῦ δειλινοῦ καὶ στὴ γλυκειὰ ἀπόλαυση τῆς αὐγῆς.

Σχίζει τὸν ἀέρα ὁ Βάσδα, καλπάζοντας ρυθμικὰ, μὲ χρόνο μουσικό, σύμφωνα μὲ τοὺς παλμοὺς δύο καδιῶν ποὺ κρύβουν τοὺς ἴδιους πόθους. Νὰ καταβροχθίσουν τὴν ἀπόσταση, νὰ νικήσουν τὸ γῶρο καὶ νὰ πετύχουν τοῦ ταξειδιοῦ τους τὸ σκοπό. Καὶ ὁ Ἀρταβάν, ἀλήθεια, ὤφειλε νὰ μετρᾶν καλὰ τὴν ἀπόσταση ἂν ἤθελε νὰ συναντηθῇ μὲ τοὺς ἄλλους Μάγους τὴν προσδιωρισμένη ὥρα.

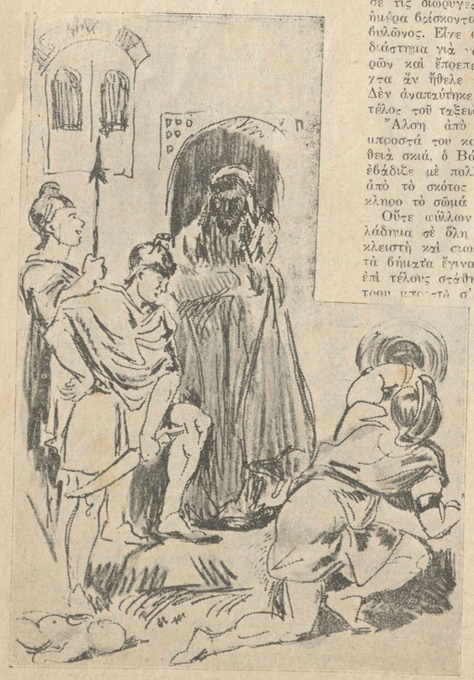

Εἶχε νὰ τρέξῃ 150 παρασάγγες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ πιὸ πολλὲς ἀπὸ 15 τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ ἔξερε τὴν ἀντοχὴ τοῦ Βάσδα καὶ προχωρεῖ χωρὶς ἀγωνία, καὶ τρέχει κάθε μέρα τὴν ἴδια ἀπόστασιν ταξειδεύοντας ἀργὰ τὴν νύχτα καὶ τὸ πρωὶ πρὶν ἀνατείλει ὁ ἥλιος.

Ἐπέρασε τὶς μελαγχολικὲς πλαγιὲς τοῦ Ὀρόντου ποὺ τὶς δυσκολεύουν ἄπειροι χείμαρροι. Ἐπέρασε πεδιάδες μὲ ἀγέλες ἀπὸ ἄγρια ἄλογα ποὺ ἐτέναζαν τὸ κεφάλι τους στὴν προσέγγισι τοῦ Βάσδα καὶ ἔφευγε μακρυὰ μέσα ἀπὸ τὰ σμήνη τῶν ἀγρίων πουλιῶν ποὺ χτυποῦσαν τὰ φτερά τους κ' ἔβγαζαν κρωγμοὺς γεμάτους. Τρόμο καὶ ἔκπληξη. Διέσχισε τοὺς εὔφορους κάμπους τῆς Κοιλάμπο, ποὺ τ' ἀλώνια της ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ γευσὴ ὁμίχλη ποὺ μισοσκέπαζε τὸ γαὸ τῆς Ἀστάρτης μὲ τὶς 400 κολόνες της.

Ἔσχισε μονοπάτια κρύα κ' ἔρημα. Σκοτεινὰ φαράγγια, γελαστὲς κοιλάδες, κάτω ἀπὸ τοὺς λευκοὺς λαμποὺς τῶν βουνῶν καὶ ὁ ποτομὸς μουγκρίζοντας. Ἔτρεχε ἀπὸ τὸν σὰν ἄγριο ὁδηγός. Ἐπέρασε τὶς πύλες τοῦ Ζάγρου, τὴν πόλη Χάλε ὅπου ἔιωενεν αἰχμάλωτος ὁ λαὸς τῆς Σαμοσείας καὶ εἶδε τὸ ὀχύρο ποὺ ἤταν σκλησενή ἡ εἰκόνα τοῦ πιὸ μεγάλου Μάγου μὲ ὑψωμένο τὸ χέρι σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν εὐλογία τῆς Ὑπερτάτης. Δυνάμεως γιὰ τοὺς προσκυνητὰς τῶν αἰόνων.

Στὴν ὁδὸ τῆς σοφίας

Διέσχισε τὴ Κτησιφῶντα, τὴ χώρα τῶν Παρθίων αὐτοκρατόρων καὶ τὴ Σελεύκεια ποὺ εἶχε θεμελιώσει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Εἶδε νὰ στοιβιλίζουν τὰ νερὰ τοῦ Τίγροτος. ἐπέρασε τὶς διώρυγες τοῦ Εὐφράτη καὶ τὴ δεκάτη ἡμέρα βρίσκονταν μπροσσὰ στὰ τείχη τῆς Βαβιλῶνος. Εἶγε ἀκόμα νὰ διανύσῃ τριῶν ὡρῶν διάστημα γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ναὸ τῶν 7 Σφαιρῶν καὶ ἔποπε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα ἂν ἤθελε νὰ 6-ῶ τοὺς συντρόφους του. Δὲν ἀγαπᾶτῆκε λοιπόν, ἀλλ' ἐπροχώρησε στὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ του.

Ἄλση ἀπὸ φοινικόδενδρα βρίσκονταν μπροστά του καὶ ὅταν ἔκατσε στὴν πὸ βαθειὰ σκιά, ὁ Βάσδα ἐχολάωσε τὸ βῆμα του. ἐβάδιζε μὲ πλλὴ προσοχὴ, καὶ πρὶν ἀνοῦν ἀπὸ τὸ σκότος μιὰ ἀνατριγίλα πέρασε ὁλόκληνο τὸ σῶμά του.

Οὔτε αὔλων θύσιμα οὔτε πουλιοῦ κελάδημα σὲ ὅλη ἐκείνη τὴν ἔκταση. Ἤτανε κλειστὴ καὶ σιωπηλὴ σὰ μνῆμα. Τοῦ Βάσδα τὰ βήματα ἔγιναν διστακτικὰ καὶ ἀσταθῆ καὶ ἐπὶ τέλους στάθηκε ἀκίνητο σὰν κοιμὸς δέντρου πιστὸ σ' ἕνα ιαῦρο ἀντικείμενο.

Ὁ Ἀρταβὰν πήδησε στὴ γῆ. Τὸ ὑγιπὸ ὠῶς τῶν ἄστρων τοῦ ἔδειξεν ἕνα σῶμα ἀνδοὸς κατὰ ὑῆκος τοῦ δρόμου. Ἡ ταπεινὴ ἐνδυμασία του καὶ ἡ βλοσυρὴ μορφή του ἔδειγναν Ἑβραῖο ἐξόιστο, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ζοῦσαν σὲ μεγάλο ἀριθμὸ στὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸ δέρμα του ξηρὸ σὰν περαμηνὴ ἔφερε τὴ σφραγίδα τοῦ θανατηφόρου πυρετοῦ. Ὁ Ἀρταβὰν ἐσήκωσε τὰ κάτι-ινα χέρια του, ἀλλὰ αὐτὰ ξανάπεφταν ἀδρανῆ στὰ στήθη, του. Γύρισε νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀφίσῃ τὸ πτῶμα στὴν παράδοξη τιωὶ ποὺ τὴ θεοροῦσαν οἱ Μάγοι σὰν τὴν πὸ φυσικὴ γιὰ τοὺς θνητοὺς, τὴν ταφὴ τῆ ἐρήμου, ποὺ οἱ μελανόστεροι γῦπες κατατρώγουν τὶς σάρκες καὶ ἀφίνουν τοὺς ὀπὸ λευκὰ κόκκαλα στὴν ἄμμο. Ἀλλὰ, θῶς ἐκινήθη κάποια σιγανὴ πνοὴ κάτω ἀπὸ στεναγμὸς ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ ἐνὸς θάνατου. Τὰ μελαχροινὰ καὶ σκελετωμένα χεῖλα του χανήθησαν σπασμωδικὰ, καὶ ἔτσιταν μιὰν ἄκρη ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Μάγου σφιχτά.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀρταβὰν ἐκαρτερ- ἀπὸ φόβο ἀλλ' ἀπὸ ἄρφνο προκάθησε ἀπ- πης χρονοτριβῆς.

Πῶς ἤταν δυνατὸ νὰ σταθῇ ἀτὰ σκοπ- καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ ἕναν ξένο ποὺ πέθανε. Τ- ἀποτ-ιν, εἶχε, αὐτὸ τὸ σπασμένο ρ- τῆς ζωῆ, ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία σ- ; Λ- γοῦσε οἱ σύντροφοί του θὰ ἐνόησ- ἀν τ- τέλειψε τὸ σχέδιο τοῦ ταξειδιοῦ καὶ θ- γαν. Ἂν ὅμως ἔφευγε ὁ ἄνθρωπος σ- σταλῶς θὰ πέθαινε. Ἴσω- ἂν ἔιενε ν- ἐπανέφερε στὴ ζωή. Τὸ δίλημμα ἤτανε ο- βερό.

—Θεὲ τῆς Ἀλήθειας, ὁδήγησ- με σ- Ἱερὰ Ὁδὸ τῆς Σοφίας ποὺ Σὺ μόνο τὴ σ- φίζεις εἶπε, καὶ στράφηκε πρὸ, τὸν Ἕλ- Ἔλυσε τὶς πτυχὲς τῆς ζώνης του, θ- γερὸ τὸ φλογισμένο μέτωπό του, καὶ ἀρ- τὰ φευγμένα χεῖλη του μ' ἕνα φ- πὸ μόν- οἱ Μάγοι ἤξεραν.

—Ποιὸς εἶσαι καὶ γιατὶ μὲ ἐκτιν- στὴ ζωὴ, εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος στὴν πο- χειὰ γλῶσσα τοῦ τόπου.

—Εἶμαι ὁ Ἀρταβὰν ὁ Μάγος καὶ σ- νω στὴν Ἱερουσαλὴμ ζητήσαις τὸν Ἔ- ρατῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν μπορῶ ν- νοτρεβήσω γιατὶ οἱ σύντροφοί μου ἔ- φόβο- νὰ φύγουν καὶ γορὶς ἐμένα. Ἀ- δέ: Σοῦ ἀφίνω ψωμί. κρασὶ καὶ ἐμπ- ταν. Οἱ δυνάμεις σου θὰ ξαναφθον- ξαναβῆς τοὺς Ἑβραίους στὴ Βαβιλῶνα.

Τότε ὁ Ἑβραῖος ἐσήκωσε πρὸς τοὺς ου- νοὺς τὸ ἀποσκελετωμένο χέρι του καὶ εἶπε:

—Εἴθε ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ τοῦ Ἰσ- καὶ τοῦ Ἰακὼβ νὰ σὲ φέρῃ ἐν Εἰρήνῃ σ- ποθητὸ Πτράδεισο. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σ- δώσω γιὰ ἀγταπόδοση. Μπορῶ ὅμως ν- πῶ ποὺ πρέπει νὰ ζητήσῃς τὸν Μεσσία. Ο- προφῆτες μας λένε ὅτι θὰ γεννηθῇ στὴ Β- θλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Εἴθε ὁ Κύριος ν- φέρῃ ἐν ἀσφαλείᾳ ὡς ἐκεῖ.

Ἤσαν πεσασμένα μεσάνυκτα. Ὁ Ἀρ- βὰν καβαλίκεψε καὶ ὁ Βάσδα διέσχιζε στὴ ν- κόδι τὶς σιωπηλὲς πεδιάδες. Μὲ τὴν κ- λόνιση τῆς αὐγῆς ἔφτασε στὸ τελευταῖο σ- διο τοῦ ταξειδιοῦ του καὶ ἔσταματε ἀπ- βλέμματα πρὸς τὸ ναὸ τῶν 7 Σφαιρῶν θενὰ, ὅμως δὲν κατόρθωσε ν' ἀντικρύσῃ τῶν φίλων του. Διέτρεξε τοὺς λόφους, φάλωσε στὴν πὸ ψηλὴ κορυφὴ κ' ἐπὸ κα- τεξε προσεχτικὰ πρὸς τὴ Δύση. Ὅπ- δὲ φαινόταν σὲ ὅλη αὐτὴν ἔκταση μέγα π- ρίζοντος. Πέρα ἀπὸ κεῖ ἤτανε ὑψὸ ἡ ὀ- μος. Ἔξαφνα διέκρινε μιὰ περγαμηνὴ π- τα- ε ἀπάνω της μιὰ βαρειὰ πέτρα. Ὁ Ἀ- ταβὰν διάβασε:

—«Περιμένουμε πέρα ἀπὸ τὰ μεσ- Ἤτανε ἀδύνατο νὰ δραδύσουμε περισσ- Ἀκολούθησέ μας σὴν ἔρημον.

Ἀπελπισμένος τόνον ὁ Ἀρταβὰν ἔκ- σὲ μιὰ πέτρα καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπ- μὲ τὰ χέρια του. Πῶς θὰ διαχίῃ μόνος ἔρημο; Χωρὶς τροφὴ καὶ μὲ ἐξοντ- ἀγαπητό του ἄλογο;

—Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Βαβιλῶνα, νολογοῦσε. Νὰ πουλήσω τὸ σπαρέρι κ- προιμηθυθῶ γκαμῆλες καὶ τροφὲς γιὰ τὸ κ- κρυνό μου ταξεῖδι.. Ἴσως ποτὲ δὲν θὰ ξ- ωτάσω τοὺς φίλους μου. Ὁ Οὐρανὸς ξέρει ἂν θὰ ἰδῶ τὸν Βασιλέα ποτέ.

Πετρώδης ἄγονη γῆ, γομο- δέντρα, μόνο μὲ ἀγκάθι καὶ βάτους ἔρημος, ποὺ διέσχιζε ὁ Ἀρταβὰν μ- λικὰ ἐπάνω στὴ ὁάχη τῆς γεκμῆλας τ- νεῖτο ρυθμικὰ ὅπως τὸ ἀτμόπλοιο ἐπάνω

κύματα. Σκοτεινὲς καὶ βρασχώδης ἀκρώρειες ὑ- φιστάνταν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια ὅπως τὰ ὀστᾶ θηρίων νεκρῶν ἀπὸ καιρό. Τὴν ἡμέρα ζέστη ἀφόρητη ἐπέζε τὴν ἀτμόσφαιρα. Καμμιὰ ψυχὴ ζωντανὴ δὲ φαινόταν ἑπάνω στὴ λιπόθυμη ἐκείνη γῆ. Μόνο φείδια μέσα σοὺς θάμνους καὶ σαῦρες μέσα στὶς σγισμάδες τῶν βράχων. Τὴ νύχτα τὰ τσακάλια λεηλατοῦσαν τὴ πόρε καὶ ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόσταση ἔφτανε ὁ ὀρυχθμὸς τῶν λυγταριῶν.

Εἶδε τοὺς κήπους τῆς Δαμασκοῦ, τὰ ρυάκια ποὺ ἤσαν κατάφυτα ἀπὸ σμύρνα καὶ ροδιὰ, τὰ σκεπὰ δάση τοῦ Ἰορδάνη, τὴ χιονισμένες πλαγιὲς τοῦ Χέρμων, τὰ οὐρανόγρωμα νερὰ τῆς Γαλιλαίας, τὶς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Ἐδραιόλου, τοὺς λόφους τοῦ Εὐφράτη καὶ τὶς ὀρειὲς χῶρες τῆς Ἰουδαίας.

Καὶ προχωροῦσε διαρκῶς πρὸς τὴ Βηθλεέμ. Ἤτανε πιὰ ἡ τρίτη ἡμέρα, μετὰ τὴν ἄρξη τῶν Μάγων. Οἱ τρεῖς φίλοι βρῆκαν τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὴ Μαρία καὶ κατέθεσαν ἐμπρὸς στὸ νεογέννητο βρέφος τὸν Χυσὸ, τὸν Λίβανο καὶ τὴ Σμύρνα.

Κατάκοπος ὁ Ἀρταβὰν, ἀλλὰ γεμάτος ἐλπίδα δὲν ἤταν πλέον πολὺ μακρυὰ ἀπὸ Ἐκείνον τὸν ἀποῖο ἡ ψυχή του ἐλάτρευε.

Ἀναιμοβόλος, θὰ τὸν εὕρω, ἔλεγε, ἂν καὶ μόνος καὶ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου. Αὐτὴ εἶναι βεβαίως ἡ θέσι- γιὰ τὴν ὁπ- ποια μοῦ μίλησεν ὁ ἐξόριστος Ἑβραῖος καὶ οἱ Προφῆτες καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἰδῶ τὴν Ἀ- ναταλὴ τοῦ μεγάλου Φωτός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω ποῦ ὡδήγησεν τὸ Ἄστρο τοὺς φίλους μου καὶ σὲ ποιὸν προσέφεραν τὸν φόρο τῆς λατρείας τους.

Ὁ Ἡρώδης καὶ τὰ νήπια

Τὸ χωριὸ, παραδόξως ἤταν ἔρημο. Πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε ἴχνος ζωῆς. Ὁ Ἀρταβὰν στὴ μὴν ἀνοικτὴ πόρτα μιᾶς καλύβας ἄκουσε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι μιᾶς γυναίκας καὶ στάθηκε. Μπῆκε μέσα καὶ ὀρῆκε μιὰ νέα μητέρα ποὺ ἐγανοίγιζε τὸ παιδί της. Ἀπὸ τὴ νέα γυναῖκα ἔμαθε γιὰ τοὺς ξένους τῆς. Ἀπω Ἀνατολῆς ποὺ τοὺς ὡδήγησε τὸ ἄστρο στὴ Φάτνη τῆς Μαρίᾳ- καὶ πῶς χαθῆκαν ἐφφνιὰ ἄπως εἶχαν ἔλθει.

—Ψιθυρίζεται, τοῦ εἶπεν, ὅτι τὴν ἴδια νύχτα ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ Ναζαρὲτ παρέλαβε τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδὶ μυστικὰ καὶ ἔφυγαν πολὺ μακρυὰ, στὴν Αἴγυπτο. Ἀπὸ τότε κάποια γυναικεία μυστικὴ ὑπάρχει στὸ χωριὸ κάτω ἀπὸ ἀρωμηνίεται. Λέγε ὅτι ἤρθαν οἱ στρατιῶτες τῆς Ἱερουσαλὴμ γιὰ νέους φόρους καὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουν ὁδηγοῦν τὰ πρόβατα τους μακρυὰ πολύ.

Ὁ Ἀρταβὰν ἄκουγε χωρὶς τὴ δεῖλη ἀφήγηση ἐνῷ τὸ βρέφος γελαστὸ ἅπλωνε τὰ χέρια του γιὰ ἀρπάξῃ τοὺς χρυσοῦς δίσκους ποὺ ἔφερε ὁ Μάγος στὰ στήθη του. Ἡ καρδιά του θυμωνόταν στὴν ἐπαφὴ τοῦ παιδιοῦ, σὰν νὰ ἐμεγάλωνε ἀπὸ Ἀγάπη καὶ Πίστη, πρὸς Ἐκείνον γιὰ τὸν ὁποῖο ἐξουδετέρωσε τὴν ἀπόφασιν καταπολέμησε τὶς ἴδιες ἀμφιβολίες του καὶ ἀκολούθησε ἕνα φῶς σκεπασμένο ἀπὸ τὰ σύγνεφα.

Ἡ νέα μητέρα ἀφῆκε τὸ παιδὶ καὶ πῆγε νὰ προσφέρῃ τροφὴ στὸν παράδοξο ξένο ποὺ ἀδάγκασε ἡ ποῖζα στὸ σπίτι της. Ἐνῷ ἐκεῖνος ἔτρωγε τὸ βρέφος ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του.

Ἔντς τομακτικὸ θόρυβος, ἀκούστηκε ἔξωνα. Δυνμοὶ γυναικῶν, κλαγγὴ ξιφῶν, ἀχοι σιλίγγων καὶ μητέρων ἀπεγνωσμένες κραυγές:

—Οἱ σφαγιῶτες τοῦ Ἡρώδη! Οἱ στιαστὲς τοῦ Ἡρώδη σφάζουν τὰ παιδιά μας!

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας συσπάστηκε ἀπὸ φρίκη! Ἄρπαξε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της τραβήχτηκε στὸ πιὸ σκοτεινὸ μέρος τῆς καλύβας καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὶς πτυχὲς τοῦ φορεματός της μήπως ξυπνήσῃ καὶ κλάψῃ. Ὁ Ἀρταβὰν ἔτρεξε καὶ στάθηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας: Οἱ πλατειοὶ ὦμοι του τὴν ἐσκέπασαν ἡ ἄκρη τοῦ λευκοῦ σκούφου του ἄγγιξε τὴν κορφὴ τῆς πόρτας. Οἱ στρατιῶτες πεονοῦσαν μὲ χέρια κόκκινα καὶ ξίφη αἱματοσταλάκτα. Ἐπλησίασαν στὴν πόρτα, ἀλλ' ὁ Ἀρταβὰν ἐπιθλητικὸ καὶ ἀκίνητος ἀπέκλεισε τὸ πέρασμα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε νὰ τὸν σπρώξῃ ἀλλὰ στὰ μάτια τοῦ Μάγου ἔλαμψε παράξοξη φλόγα. Ἐστμάτησε τὸ στρατιώτη καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ τοῦ εἶπε.

—Εἶμαι ἐντελῶς μόνος καὶ προμένω νὰ δώσω τὸν πολύτιμο λίθο σὲ κεῖνον ποὺ δὲ θὰ μοῦ ταράξῃ τὴν ἡσυχία.

Καὶ ἀμέσως ἔδειξε τὸ ρουμπίνι ποὺ ἔλαμπε στὸ χέρι του σὰ μιὰ μεγάλη σταλαγματιὰ ἀπὸ αἷμα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔμεινε καταπληκτος. Οἱ κόρες τῶν ματιῶν του διεστάλησαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία καὶ βαθειὲς γραμμὲς πόθου σχηματίστηκαν στὰ χείλη του. Ἄρπαξε τὸν λίθο κ' ἐφώναξε:

—Ἔμπρός! Δὲν ὑπάρχει παιδὶ ἐδῶ. Τὸ σπίτι εἶναι ἔρημο.

Ὅταν ἐσβύστηκε ἡ κλαγγὴ τῶν ὁπλων ὁ Ἀρταβὰν ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του στὴν Ἀνατολὴ καὶ εἶπε:

—Θεὲ τῆς Ἀλήθειας! συχώρεσε τὸ ἁμάρτημά μου! Ἤτανε ἀδύνατο νὰ σώσω τὸ βρέφος διαφορετικά. Ἐδαπάνησα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ ὁ πιὸ προϋφιζα γιὰ Σέ! Θὰ ἀξιωθῶ ἄρα γε νὰ ἴδω τὸ πρόσωπό Σου;

—Ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, ἐψιθύρισε, κλαίγοντας ἡ νέα μητέρα. Ὁ Κύριος ἄς σοῦ δίδῃ εἰρήνη...

Ἡ ζωὴ τοῦ Μάγου κύλισε πολὺ γρήγορα στὴν πικνὴ ὁμίχλη τοῦ γόνου. Τὸν εἶδαν στοὺς πολύβοους δρόμους τῆς Αἰγύπτου νὰ ἀνεβῆτῆ παντοῦ τὰ ἴχνη τῆς οἰκογενείας τῆς Βηθλεέμ. Τὸν εἶδαν στὶς συκοιουριὲς τῆς Ἠλιουπόλεως, τὸν εἶδαν στὰ ρομαῖκὰ φρούρια τῆς Βαβιλῶνος νὰ ἀναζητῇ τὰ ἀδύνατα ἴχνη ποὺ ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ὕστερα χάθηκαν γιὰ πάντα.

Τὸν εἶδαν στοὺς πρόποδας τῶν Πυραμίδων, ποὺ ὑψώνουν τὶς μυτερὲς κορφές τους στὴν ἔκταση τῆς κίτρινης φλόγας τοῦ ἥλιου, μυημεῖα ἀσάλεντα δόξας φθαρῆς καὶ ἐλπίδας τῶν ἀνθρώπων αἰόνιας.

Τὸν εἶδαν πάλι στὴ σκοτεινὴ καὶ ἄσημη καλύβα στοῦ Ραββίνου τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ ἀκούῃ τὶς προφητείες τοῦ Ἰσραὴλ. Σκάφτὸς ὁ σεβάσμιος ἄνθρωπος κάμνω σὲ περγαμηνὲς ἐδιάβαζε τοὺς παθητικοὺς λόγους ποὺ ποσέλεγαν τὰ πάθη τοῦ Μεσσίου τοῦ ἀνθρώπου τῆς Λύπης καὶ τοῦ Πόνου.

—Καὶ νὰ θυιᾶσαι, γιιέ μου, ἔλεγεν ὁ Ραββίνος μὲ προσηλωμένο τὸ βαθὺ βλέμμα του στὸν Ἀρταβὰν. ὁ Βασιλιὰς ποὺ ζητεῖς δὲν θὰ βρεθῇ ἀνάμεσα σε μεγιστάνες καὶ ἰσχυρούς. Ἂν ἐοχότανε μὲ μεγαλεῖον γηίνης λάμψης θὰ εἶχε φαγῆ ἀπὸ καιρό: Ἀλλὰ τὸ φῶς ποὺ ποσεμένει ὁ κόσμος εἶναι φῶς νέο, εἶναι ἡ δόξα ποὺ θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὸν θριαμβικὸ Πόνον καὶ ἡ Βασιλεία Του θὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τῆς ἀκαταλύσης Ἀγάπης. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ζητοῦν θὰ τὸν εὕρουν ἀνάμεσα στοὺς θλιμμένους καὶ ταλαιπωρημένους.

Καὶ εἶδαν τὸν Ἀοταβὰν νὰ ταξειδεύῃ πάλιν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ νὰ ζητᾶῃ μέσα στοὺς διασπαρμένους λαοὺς, τὴν μακρὴ οἰκογένεια τῆς Βηθλεέμ. Ἐπεσκέφθηκε αἰχμαλώτους στὰ σκοτάδια φυλακῶν. Ἔψαξε τὴν ἀγορὰ τῶν δούλων, συνάντησε πονεμένους, καὶ κουρασμένους, στὰ κάτεργα. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλήθη σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς ἀγωνίας δὲν θρῆκε κανένα νὰ λατρέψῃ. ἀλλὰ πολλοὺς νὰ βοηθήσῃ. Ἔθρεψε πεινασμένους, ἔνωσε γυμνοὺς, παρηγόρησε σκλάβους καὶ ὁ χρόνος του περνοῦσε.

Ἕνα πρωὶ ὁ ἥλιος, ποὺ ἀνέτελλε τὸν βρῆκε νὰ στέκεται μελαγχολικὸς ἐμπρὸς στὴν πύλη τῆς Ραιαῖκῆς φυλακῆς. Εἶχε ὀγάλει ἀπὸ τὸν κόλπο του τὸ μαργαριτάρι ποὺ εἶχε γίνει πιὸ πολύτιμο ἀκόμη ἀπὸ τὴ θέρμη τοῦ στήθους του ὅπου φούλιαζε μιὰ ἀτέλειωτη θλίψη καὶ τὸ κύτταζε μελαγχολικά...

Τριάντα τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀρταβὰν. Τὰ μαλλιά του ποὺ ἤσαν ἄλλοτε πιὸ μαῦρα ἀπὸ τοὺ. κρημνοὺς τοῦ Ζάγρου, εἶχαν γίνει λευκά, σὰν νὰ τὰ εἶχαν σκεπάσει χιόνια. Τὰ μάτια του. εἶχαν γίνει σκοτεινὰ σὰν τὰ μισοσβυσμένα στὴ στάχτη κάρβουνα. Κουρασμένος, ἐξαντλημένος, ἔτοιμο- νὰ πεθάνῃ. ἤθελε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Ἱερουσαλὴμ.

Εἶχε πολλὲς φορὲς ἐπισκεφθῆ τὴν ἁγία Πόλη, εἶχε μπῆ σὲ καλύβες, σὲ φυλακές, ἀλλὰ πουθενὰ δὲ θρῆκεν οὔτε ἔχνος ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀνθρώπου τῆς Ναζαρὲτ, Καὶ τώρα κατέβαλε τὴν τελευταία του προσπάθεια. Κάποια φωνὴ μυστική, τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ πετύχῃ.

Πρός τόν Γολγοθᾶ

Ἤταν ἡ ἐποχὴ τοῦ Πάσχα. Ἡ πόλη ἤταν γεμάτη ἀπὸ ξένους. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ξαναγύριαν γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ καὶ παντοῦ ἐπικρατοῦσε σύγχυση γλωσσῶν καὶ κάποια ἐξαιρετικὴ ἔξαψη εἶχε κατλάβει τὸ πλῆθος. Ὁ οὐρανὸ, ἤταν σκοτεινὸς καὶ ἔνας ἀγχβρασμὸς περνοῦσε στὰ πλήθη, σὰν τὴ φρίκιαση ποὺ σείει τὰ δάση ὅταν ὑπάρχει τρομερὴ καταιγίδα.

Πολύτιμα σαγτάλια καὶ ἤχοι γυμνῶν ποδιῶν, ἀντηχοῦσαν σὲ ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου ποὺ ἀνέβαινε πρὸς τὴν Πύλη τῆς Δαμασκοῦ. Ὁ Ἀρταβὰν ἐπλησίασε μιὰ ὁμάδα πατριωτῶν τοῦ Ἑβραίων Παρθίων καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς τόσης ὀχλαγωγίας.

—Πηγαίνουμε στὸ Γολγοθᾶ. τοῦ εἶπαν. ξῶ ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως ποὺ θὰ κίνῃ κάτωα θανατικὴ ἐκτέλεση. Δὲν ἔμαθες τὶ συνέβη; Πρόκειται νὰ σταυρωθοῦν δυὸ λῃστὰ καὶ μαζύ τους κάποιος ἄλλος Ἰησοῦς ὁ Ναζαρὲ ποὺ πολὺ τὸν ἀγαπᾶ ὁ λαός γιατὶ ἔχει κάνει ἀξιοθαυμαστα πράγματα. Οἱ προσοῦτεροι ὅμως εἶπαν ὅτι πρέ-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 870)

Ἡ ἁλματώδης ἐξέλιξις μιᾶς μεγάλης βεντέτας.

Οἱ πέντε μορφὲς τῆς Τζόαν Κράουφορντ

Ἄνω: Ἡ Κράουφορντ ὅπως ἦταν ὅταν πρωτοπῆγε στὸ Χόλλυγουντ, πεταχτὴ καὶ ὁμορφούλα.

Μέσον: Ἡ Κράουφορντ σ' ἕνα χαριτωμένο ρόλο της στὴν ταινία «Μοντέρνες Παρθένες».

Κάτω ἀριστερά: Ἡ Κράουφορντ ἰσχυνὴ καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της.

Κάτω (Ἄνω δεξιά): Ἡ Κράουφορντ εὐτυχισμένη, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της Ντούγκλας, ντυμένη τὰ ὑφικά της.

Κάτω δεξιά: Ἡ Κράουφορντ καὶ Ντούγκλας στὴ βίλλα τους στὸ Χολλυγουντ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικὰ λουλούδια ποὺ φυτρώνουν, μεγαλώνουν καὶ ἀνοίγουν μὲ ἔκνευριστικὴ βραδύτητα: Πρῶτα προβάλλει τὸ ἀδύναμο στέλεχός τους, ὕστερα βγαίνουν δειλὰ τὰ φυλλαράκια τους· τέλος σχηματίζεται τὸ μπουμπουνάκι τους ποὺ ἀνοίγει σιγὰ—σιγὰ καὶ ξεπηδᾶ τὸ ἄνθος.

Τὰ ὄμμα αὐτὰ λουλουδάκια εἶναι οἱ καλλιτέχνες ποὺ ἐπιβάλλονται μὲ θυσίες καὶ κόπους.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ μερικὰ λουλούδια, ποὺ φυτρώνουν πρόβολα, ὁλότυκο ρόδο, καὶ γίνονν τὸ μεγαλύτερό τους ἔντονα καὶ μὲ ἀπίστευτη χθοῦν..

Κι' αὐτὰ τὰ πρόβολα λουλούδια εἶναι καλλιτέχνες ποὺ ἐπιβάλλονται μὲ τὴν ἀνείδηση χωρὶς θυσίες, καὶ κυρίως τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴν ἐπιμονὴ παντὸς δὲ μὲ τὴν ἀκατανίκητη.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶναι ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ γόησσα τῆς ὀθόνης καὶ ἡ ἀγαπημένη καλλιτέχνις τῶν Ἀθηνῶν.

Αὐτὴ δὲν χρειάστηκε διόλου νὰ ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ καταστήση τὴν θέσι: τὴν ἐκέρδισε πολὺ σύντομα καὶ κατὼρθωσε νὰ σήμερα νὰ τὴν κρατήση μὲ τὸν πιὸ θριαμβικὸ τρόπο. Παρὰ τὴν ραγδαία ὅμως ἐξέλιξή της, ἡ σύντομη καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία της εἶναι πλουσιοτάτη σὲ διαπρεπεῖς ἀφάσεις, καλλιτεχνικὲς δηλαδὴ περιόδους, ποὺ διακρίνονται καὶ ξεχωρίζουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη καθαρώτατα.

Κατ' ἀρχὰς, ἦταν ἕνα πεταχτὸ δίποδο κορίτσι ποὺ χόρευε τὶς νύχτες σὲ διάφορα «μπουάτ» τοῦ Χόλλυγουντ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤξερε ὅλος ὁ κόσμος: ἕνα ὀφφεντικίστικο ποὺ ἀφοῦ εἶχε κάμει διάφορες σκοπιὲς στὸ Κάνζας Σίτυ, στὸ Σπρίνγφιλδ, στὸ Ὀκλοχάμα, στό... στὴν κ.λ.π. κατέβηκε στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι γρήγορα ἔγινε δημοφιλής. Ἄρεσε ἐξαιρετικὰ σὲ ἑκατομμύριες τῶν κέντρων ποὺ χόρευε, γιατὶ εἶχε ἕναν δικό της τρόπο νά.. σκανδαλίζει μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια της καὶ τὶς τορεντίνες γάμπες.

Ἔτσι τὴν εἶδαμε στὴν ταινία της «Μοντέρνες Παρθένες», ὅπου ὑποδύεται ἕνα ἀστεῖο πάνκο ρόλο χορευτρίας, ποὺ θυμίζει πολὺ τὴ πεοασμένη ζωή της...

Ἀλλὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ, ἡ ἀπόλυτη εὐχάριστη δὲν βάσταξε πολύ. Κόπηκε ἀπότομα. Γιατί; ἡ ἀγάπη ποὺ ἔκαμε οὐκ ὀλίγες φορὲς ἐπιφυλάκισε τὴν ἀξιοπρέπειά της καὶ τὴν ἐκαρδιά της, ἐρωτεύθηκε.

Ἀγάπησε κ' ἀγαπήθηκε.

Μέσα στὴν ζωή της, ἡ καρδιά της εἰσχώρησε ὁ Ντούγκλας. Ὁ ἔρως καὶ τὸν ἔνωσε ὁλόβολος. Δὲν χωρίζονταν πιὰ ἀπὸ τὸ πο. Πάντοῦ μαζί. Σπὰ κάθε τὸ, στὸ στούντιο.. Ὁ Ντούγκλας ἔξω φρεγῶν. Ἀλλὰ ὁ Ντούγκλας ἐρωτευμένος ὅς.. τὸ ἀπόλυτο κοίνει κανένα.

Τέλος, μιὰ μέρα ἡ Κράουφορντ κυρία Φαίρμπανκς. Εἶναι γυναῖκα τῆς. Ὁ Ντούγκλας ἔστω καλός, θαυμάσιος. Ἡ Τζόαν ἦταν εὐτυχισμένη, κ' ἡ εὐτυχία θεωρεῖται ἐπάνω στὸ ἀφεντικὸ ποὺ παίρνει μίαν ἄλλη ἐκφρασι.

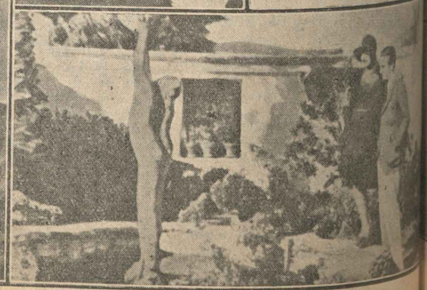

...υφορντ

Μιὰ ἄλλη σωσία τῆς Κράουφορντ.

Ἡ Τζόαν ὅσο κι' ἄν προσπαθῆ νὰ μὴν δώσῃ σημασία στὰ λόγια τοῦ κόσμου, πειράζεται, ὑποφέρει, πονεῖ... Καὶ σιγὰ—σιγὰ—σὰν γυναίκα ποὺ εἶναι—ἀρχίζει νὰ ζηλεύῃ τὸν Ντούγκλας.

Ὁ κόσμος δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ κακολογήσῃ.... Ἤδη μιλοῦν γιὰ τὸ προσεχὲς διαζύγιό της. Ἡ Τζόαν κοντεύει νὰ τρελλαθῆ. Τῆς ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τὰ παρατήσῃ ὅλα καὶ νὰ φύγῃ μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ, μὲ τὸν ἀγατημένο της, σ' ἕνα μέρος, ἄπου νὰ μὴ φτάνουν οἱ κακολογίες τοῦ κόσμου.

Πράγματα ἀδύνατα ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν... Ἡ Τζόαν ἀπελπίζεται, κλαίει, γυπιάται. Τὰ μάτια της χάνουν τὴν γυαλάδα τους, τὸ στόμα της χάνει τὸ σχῆμα του, γίνεται ὠχρὴ, ἀδύνατη, ἄσχημη..

Καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἀλλάζει φοβερά. Σωστὴ μεταμόρφωσις!

Τέλος ἀποφασίζει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη. Θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ.. ταξεῖδι τοῦ μέλιτος μὲ τὸν Ντούγκλας.

Ἐκεῖ ὁ κόσμος δὲν τῆς φαίνεται τόσο... κουτσομπόλης. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ οἰκογενειακά τους, κανεὶς δὲν τοὺς... παρακολουθῆ, ὅπως γινόταν ἄλλοτε στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Τζόαν εἶνε εὐτυχισμένη. Παντοῦ βλέπει νὰ τῆς χαμογελοῦν, παντοῦ νὰ τὴν ἀγαποῦν, νὰ τὴν λατρεύουν.

Ξέρει πιὰ νὰ σταθμίζῃ τὰ πράγματα, νὰ ψυχολογῆ τὸν κόσμο γιὰ σφυγμομετρῆ τὸ κοινόν, ξέρει πιὰ πῶς νὰ γοητεύῃ καὶ ν' ἀρέσῃ.

Ἡ φήμη της ἔχει πιὰ στερεωθῆ. Κάθε νέο της φίλμ σήμερα εἶναι καὶ μιὰ νέα ἐπιτυχία της ποὺ προστίθεται στὴν παγκόσμιο δόξα της. Δὲν ὑπάρχει πολιτισμένος ἄνθρωπος σήμερα στὴ γῆ ποὺ νὰ μὴ τὴν ξέρῃ καὶ νὰ μὴ τὴν θαυμάζῃ.

Ἡ Κράουφορντ, ὅταν τὰ βάσανα τοῦ ἐπαγγέλματός της τὴν εἶχαν ἄδυνο τίσει φοβερά.

Ἡ σημερινὴ χαρούμενη μορφή της, ἡ ἰσχυνὴ φυσιογνωμία της, ἐλπίζεται πὼς θάναι καὶ ἡ τελευταία.... Ἡ Τζόαν Κράουφοδντ εἶναι τὸ πρώτιμο λουλουδάκι ποὺ ὅσο κ' ἄν μεγάλωσε κ' ἄνθισε πρὶν τῆς ὥρας του, σκόρπισε γύρω του τόσο δυνατὸ ἄρωμα ποὺ, μέθυσε ὅλες τὶς ἐξαντικὲς ψυχές.

Καὶ τὸ λουλουδάκι αὐτὸ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ξεγύνῃ τὴν εὐωδιά του, ὅς ὅτου κάποτε ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ περιβάλλει μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη του—ὁ Ντούγκλας—θελήσῃ νὰ κρατήσῃ μόνο γι' αὐτὸν τὸ ἐξαίσιο ἄρωμά του.

Ἄραγε ὅμως θὰ τὸν ἀφήσουν ποτὲ νὰ τὸ κάνῃ οἱ ἀμέτρητοι θαυμασταί της;

Ἡ «παράξενη Κράουφορντ».

Ἡ Κράουφορντ ὅπως εἶναι σήμερα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Στὴ σημερινὴ χώρα τῶν χρυσανθέμων

Ποιὰ εἶνε ἡ σύγχρονη Ἰαπωνία. - Γκέϊσες καί... τζάζ. - Ὁ πολιτισμός πού... μαραίνει τά χρυσάνθεμα. - Οὐρανοξύστες καί χάρτινα σπίτια.

Ἡ Ἰαπωνία εἶναι γνωστὴ ὡς ἕνας τόπος, ὅπου οἱ ἄνδρες δὲν ἔγουν τιμὴ καὶ τὰ λουλούδια δὲν ἔγουν μυρωδιά. Εἶναι ἐπίσης γνωστὴ γιὰ τὸ πολεμικό μένος τῶν μικροσώμων τέκνων της, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπειλοῦν ν' ἀνάψουν τὴν φωτιὰ τοῦ πολέμου σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὅταν λέμε ὅμως «εἶναι γνωστή», δὲν ἐρωτεύομε καθόλου τὰ πράγματα. Γιατὶ ὅλοι ξέρουν τὴν Ἰαπωνία ἀπὸ τὰ βιβλία μόνο, ποὺ ἐγράψηκαν γι' αὐτήν. Καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ παρουσιάζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν Ἰαπωνία σὰν ἕνα τόπο ἐξωτικό, μυστηριώδη καὶ ρομαντικό, τὴν παρουσιάζουν δηλαδὴ διαφορετικὴν ἀπὸ ἐκείνο ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα. Συνεπῶς, ὅλοι ξέρουν τὴν Ἰαπωνία, γωρὶς νὰ τὴν ξέρη κανένας.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον νὰ ποῦμε πῶς τὴν περιγράφουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν σήμερα στὴν γώα τῶν γουσανθέμων. Ἰδοὺ μιὰ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ Τόκιο ποὺ δημοσιεύθηκε τελευταῖα σὲ μιὰ γερμανικὴ ἐφημερίδα:

«Κάθεται κανεὶς ἀεροπλανο ὁλόκληρα μέσ' στὸ ἑξπρὲς. 12.000 γιλιόμετρα γωρὶς διακοπὴ καὶ τέλος φθάνει στὴν Ἰαπωνία, γιὰ νὰ δῆ πῶς ἡ γώα τῶν παραμυθιῶν καὶ τοῦ ἐξωτισμοῦ καὶ οἱ μεγάλες πολιτεῖες της, τὸ Τόκιο, ἡ Ὀσάκα, τὸ Κομπέ, ἡ Γιοκαγάμα, ἡ Ναγόγκα, δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὶς πολιτεῖες της... Δυὸ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι κατοικοῦν στὸ Τόκιο κι' ἄλλα τόσα στὴν Ὀσάκα καὶ τὰ ἐννενήντα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς φοροῦν τὰ ἴδια ροῦχα τὰ ἴδια καπέλλα καὶ τὰ ἴδια παπούτσια μὲ μᾶς κι' ἔγουν ἀκριβῶς τὶς ἴδιες φροντίδες, ποὺ μᾶς βασανίζουν. Παρὰ τὴν κίνηση ἡ κίνηση δὲν ἐσταμάτησε, καθὼς δὲν ἐσταμάτησε οὔτε στὴν Εὐρώπη, κι' ἔτσι τὰ κατασκήματα, τὰ ἐργοστάσια, οἱ οὐρανοξύστες, οἱ δρόμοι μὲ τὴν ἰλιγγιώδη κίνηση καὶ τὸν ἀδιάκοπο θόρυβο θυμίζουν τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική.

Γυρεύει νὰ γνωρίση κανεὶς μιὰν Ἰαπωνία, καθὼς μᾶς τὴν παρουσιάζει ἡ μανγὰμ Μπάτερφλάϋ. κι' ἀντ' αὐτῆς συναντᾶ στὰ λύκεια τῶν γκεϊσῶν ἕνα καθεστὼς γνώριμο ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴν Λόνδρα καὶ τὸ Βερολίνο. Οἱ γκέϊσες μὲ τὰ πολύγρωμα κιμονό των, καθισμένες σὲ ἄνετες καὶ ἄπλετα φωτισμένες αἴθουσες, μαθαίνουν... ἀγγλικά! Ἀπὸ δίπλα ἀκούει κανεὶς τὸν ἀδιάκοπο κρότο γαρομπιγνῶν, γιατὶ οἱ μουντέγνες γκέϊσες μαθαίνουν στενογραφία καὶ γραφομηχανή. Οἱ καθηγηταὶ εἶναι ἕνας κι' ἕνας: Ἰάπωνες καὶ ξένοι. Οἱ γκέϊσες μαθαίνον, εἶναι ἀλήθεια, τοὺς ἐθνικοὺς ἐξωτικοὺς γορούς των, συγχρόνως ὅμως μαθαίνουν φοξτρότ, ταγκὸ καί... ρούμπα. Οἱ δάσκαλοι τῆς μουσικῆς προσπαθοῦν νὰ μάθουν στὶς νέες Γιαπωνέζες τὰ παλιὰ ἐθνικὰ τραγούδια, τὴ συνοδεία τῆς πατροπαράδοτης τρίγωδης κιθάρας. Ἐν τούτοις εἶναι ποσφανὲς πῶς ἡ μουσικὴ αὐτὴ δὲν ἔγει πιὰ τὴν ἴδια ἀξία, γιὰ τί... Γιαπωνέζες τοῦ 1933. Ἡ «ζάζ» μπαντ ξετρελλαίνει κυριολεκτικῶς τὶς γκέϊσες, ἀκριβῶς καθὼς καὶ τὶς Εὐρωπαίες.

Τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ σπίτια, κτισμένα ἀπὸ ἀμερικανοὺς ἀγγλιστέρνας καὶ διακοσμημένα ἀπὸ Γάλλους ἢ Γερμανοὺς εἰδικοὺς, οἱ τεράστιοι οὐρανοξύστες ἀπὸ μπετὸν ἀσμὲ κι' οἱ ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι δὲν προδίδουν τίποτε, μιὰ τίποτε τὸ ἐξωτικὸ καὶ τὸ μυστηριῶδες. Οἱ περισσότερες συνοικίες τοῦ Τόκιο ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀντισεισμικοὺς οὐρανοξύστες μὲ δέκα καὶ περισσότερα πατώματα. Οἱ ἄτυχοι Εὐρωπαῖοι, ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὸν Λευκάδιο Χόρν ἢ νὰ δακούσουν, παρακολουθοῦντας στὴν ὄπερα τὴν «Μανταὶ Μπάτερφλάϋ» σαστίζουν κυριολεκτικά. Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ γώα τῶν γουσανθέμων;

Ὡστόσο ὑπάρχουν καὶ ἄλλες συνοικίες στὸ Τόκιο ἢ στὴν Ὀσάκα, ποὺ μᾶς φέρνουν ἐπίσης τὶς ἀναμνήσεις μας ἀπὸ τὰ βιβλία, ποὺ διαβάσαμε περὶ Ἰαπωνίας. Ἰδίως ἡ ὁδὸς θεατρῶν τῆς Ὀσάκας μοιάζει μ' ἕνα φίλμ ἀπὸ τὶς «Χίλιες καὶ μιὰ νύκτες». Σημαίες κι' ἐμβλήματα κυματίζουν πάνω ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ πολύγρωμα προγράμματα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν γνωστῶν ἠθοποιῶν κρέμονται στὸν ἀέρα. Κάθε παράστασις στὰ τοιᾶ μεγάλα θέατρα τοῦ δρόμου αὐτοῦ διαρκεῖ ἕξη ἢ ὀκτὼ ὧρες, ὅσες γρειάζονται δηλαδὴ γιὰ νὰ παιγθοῦν τρία ἢ τέσσερα μαῖζ δράματα. Πλὴν ὅμως σ' αὐτὰ τὰ θέατρα λειτουργοῦν τρεῖς μεγάλοι κινηματογράφοι, ποὺ παίζουν τὰ πιὸ μοντέρνα φίλμ τῆς ευρωπαϊκῆς καὶ ἀμερικανικῆς παραγωγῆς μὲ τὴν Γκαρμπο, τὴν Ντήντριχ, τὴν Χάρλεϋ, τὴν Ὄυτσι, τὴν Μακντόναλ, τὴν Κολουσοστ καὶ ἄλλους ἀστέρες. Γιὰ νὰ μὴν τοὺς γίνεται μάλιστα ἕνας ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς ἐκ μέρους τῶν θεάτρων, οἱ κινηματογράφοι ἀναγκάζονται νὰ παρατείνουν κι' αὐτοὶ τὰς παραστάσεις των ἕξη ὧρες καὶ νὰ παρουσιάζουν ἕξη ἢ ἑπτὰ ταινίες μαζί!

Ἄλλη γαρακτιστικὴ, ποὺ θυμίζει στὸν ξένο τὴν Ἰαπωνία τῶν θρύλων εἶναι μεσικὲς συνοικίες, ποὺ γιὰ τὸν φόβο τῶν σεισμῶν, εἶπωνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἀντιλήψη: ὑπόγεια σπιτάκια ἀπὸ μπαμπού κι' ἀπὸ πάπιερ μασέ, μὲ πολλὲς συστὲς πόρτες, γωρὶς ἔπιπλα, λιτὰ καὶ μικροσκοπικὰ παιδικὰ παιγνίδια. Ὅσοι θὰ γράψουν ὅτι εἶναι εὔκολη ἡ κλοπὴ σ' αὐτὰ τὰ σπίτια ἀνάγκη νὰ πληροφορηθοῦν πῶς οἱ Γιαπωνέζοι ἔγουν λάβει, ἰδίως τὸ κλεισμένον ὀρθάνοιγτα. Ὅλα τὰ κατάλληλα τρία. Ἔγουν σὲ κάθε εἰσόδο κάτι μικρὰ κλουδιὰ μὲ τζιτζίκια, τὰ ὁποῖα ἀπαγαιμιζοῦν θόρυβο ἀγρίζουν μέσα νύκτα νὰ τοὺς γοῦν καὶ γὰ γαλάσῃ τὸν ὕπνο. Τὰ πατώματα, ποὺ εἶναι ἐπίσης ἀπὸ μπού, κόλις τὰ πατήσῃ ξένο πόδι, γρίζουν νὰ τοὺς γοῦν καὶ τὸ τοῦ ἴδιου μὲ τὴν ἀμέσως τὰ ἄλλως φοβιτσάκια γιὰ μα, ποὺ σηκώνουν μὲ τὴν σιωπὴ τὸν κόσμο στὸ πόδι μὲ τὰ διαπεραστικὰ σωνητά τους.

Ἕνα ἐπίσης μοναδικὸ θέμα στὴν γρονη Ἰαπωνία εἶναι τὸ ψάρεμα ποὺ γίνεται μὲ τὴν βοήθεια κάποιων γάλων θαλασσινῶν πουλιῶν, ποὺ τὰ ὀνομάζουν «κορμοράνοι». Ὅλας νυκτώσῃ, ξεκινοῦν οἱ ψαρᾶδες μὲ τὰ πυροφάνια, τὰ ὁποῖα γοῦν ὡς γνωστὸν τὴν ἰδιότητα νὰ ποσελκύουν μὲ τὸ δυνατὸ φῶς των τὰ ψάρια. Σὲ κάθε ψαρᾶ κα δείκνεται ἕνας ψαρᾶς: ἐπὶ πλέον τὰ στὸ γέρος του ἔγει σπάγκο κάτω ἄκρες. Σὲ κάθε ἄκρη ἕνα δεμένος κι' ἀπὸ ἕνα κορμοράνος". Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἐπιβιβάζουν πολὺ μὲ τὶς ἀγκύλοπαπιὰ τοὺς ποὺ τὸ καθένα κοστίζει πολλὰ σια περίπου μάσκα, τοῦρνοντα κλεισταικῶς μὲ ψάρια κι' ὅπου μεταγειρίζονται γιὰ τὸ τοῦ. πεσνοῦν στὸ λαιμὸ ἕνα μετάλλινο γαλκα. Ὁ γαλκὸς τὸ τὰ ἐμποδίζει νὰ καταβοῦν τὰ μεγαλόσωμα ψάρια, πεινασμένοι λοιπὸν κορμοράνοι βουτοῦν στὸ νερὸ καὶ κυνηγοῦν ταγύτητα ἀστραπῆς τὴν λεία τοῦς. Μ' ἕνα κτύπημα τὸν ὁμοῦν θέτουν ἐκτὸς μάγης καὶ τὸ λύτσο σγεταικῶς ψάρι, ποὺ ἀσκοτωθῆ ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Ἐννοεῖται ὅμως πῶς ἔνα «κορμοράνο!», ποὺ τοῦνε τὴ κρὰ ψάρια, γοστάγουν, πάνω ἀ εἶναι ἐπιθετικοί. Τότε οἱ Γιαπωνέζοι ψαράδες τοὺς τσαβοῦν τὸν σπάγγο, ποὺ εἶναι δεμένος τοὺς ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀ

Καὶ στὰ Καλλιστεῖα: Ἡ δίς Τσουκούμπα Γιουκίκο, ἡ ὁποία ἐξελέγη τελευταίως στὴν Ἰαπωνία ὡς βασίλισσα τῆς ὀμορφιᾶς τῶν γκεϊσῶν.

ΘΕΟΦΑΝΩ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ἀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατοφθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀγεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία. Ἕνα φτωχοχόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονη τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ὡστόσο εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ ἐκούϊτο Λαυρέντιο. Θέλοντας νὰ τὸν δοκιμάση μεταμφιέζεται σὲ μιὰ φανταστικὴ δίδυμη ἀδελφή της, τὴν Ἀνυστασία καὶ προσποιεῖται τὴν ἐρωτευμένη μαζί του. Ὁ ἐκούϊτος Λαυρέντιος ὁμολογεῖ ἀπερίσκεπτα τὸν ἔρωτά του στὴν Ἀνυστασία—τὴν μετημφιεσμένη Θεοφανώ, καὶ τὴν προτρέπει ν' ἀφίση τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρκουδιάρισσας ποὺ ἐξασκεῖ—δῆθεν γιὰ νὰ ζήση.

25 (Ἡ συνέχεια)

Μὴ ζητᾶ τὰ ἀδύνατα, τοῦ ξανάκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλὶ ἡ κοπέλλα. Κι' ἐπέμεινε γι' ἀκόμη μιὰ φορὰ πῶς ἔτσι ἡ ἀλλοιῶς ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρκουδιάρισσας καὶ τῆς χορευτρίας.

—Ἐξ ἄλλου, θέλησε νὰ τὸν ἡσυχάση, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆς τίποτε ἐσύ. Θὰ φυλαχθῶ πολὺ νὰ σ' ἀναγνωρίσω ἂν ποτὲ συμβῆ νὰ ἔρθῃς στὸ δόμο μου κατὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς μου.

—Ἐγὼ δὲ συχνάζω στὰ λαϊκά. Διαμαρτυρήθηκε κάπως περιφρονητικὰ ὁ παλατιανός.

—Μπά! Δὲν ἔχει νὰ κάνη. Μπορεῖ νὰ μὴ συχνάζῃς στὰ λαϊκὰ συχνάζεις ὅμως στὸν Ἱππόδρομο. Ἔ λοιπόν! Ὅταν θὰ ἀκολουθῆς τὴν Σεπτή μου ἀδελφὴ μεθαύριο, καὶ θὰ βῆς μπρὸς στὶς λαϊκὲς κερκίδες τὴν ἀρκουδιάρισσα ποὺ σὲ λατρεύει, μείνε ἥσυχος. Ἡ Ἀνυστασία δὲν θὰ ὑψώσῃ τὰ μάτια της, ὥς τὰ πόδια τοῦ καθίσματος ποὺ θὰ φροντῆ ἡ ἀφοσίωσή σου πρὸς τὴν ἀδελφή μου.

Ἀπὸ ποῦ ἔλεγε, δὲν ἦταν κάτι ποὺ θ' ἀρνιόσε νὰ γίνῃ. Σὲ τρεῖς μέρες, τὴν ἐρχόμενη ἡμέρα Κυριακή, ὁ Αὔγουστος εἶχε δηλώσει πῶς θὰ παραβρεθῆ μαζὺ μὲ τὴν Αὐγούστα στὶς Ἱπποδρομίες.

—Καὶ θὰ εἶσαι καὶ σύ; ρώτησε ὁ Παλατιανός.

Χωρὶς κἀν νὰ κοιτάση ἡ κοπέλλα ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

—Φυσικά, θὰ εἶμαι! Τόσο γιὰ νὰ κερδίσω ἕνα κερδίζει μιὰ καλὴ ἀρκουδιάρισσα μιὰ τέτοια μέρα, ὅσο γιὰ νὰ δῶ τὴν λατρευτή μου ἀπλῶς στὸ μεγαλεῖο τῆς δόξας της. Ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ κεμαιώσω ἐσένα, τὸν ἀγαπημένο μου, στὸ ἄκρο σου μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα. Ἔτσι σύγουρο ὁ Αὐγρέντιος πῶς δὲν θὰ μποροῦσε ἀποδείξτοτε νὰ τὴν μεταπεῖση. Τὴν ἀγαπᾶς τὴ τελευταία φορὰ τὴν φίλησε μὲ πάθος καὶ τὴν καλημέρισε. Ἀφοῦ τῆς ζήτησε συγγνώμη γιατὶ γιὰ λόγους ὑπηρεσίας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξαναδῆ παρὰ μόνο τὴν ἑπόμενη μέρα τῶν Ἱπποδρομῶν.

. . . . . .

Ὅταν ὁ κοφάλαος ρασοφόρος συνώδευσε τὴν πλουσιόχνο ὡς τὴν ἐξώπορτα κι' ἔλεισε τὸν τὸ πορτοφύλλο, φροντίζοντας νὰ κλείσῃ καλά, ξαναγύρισε στὴν μικκὴν καμαρούλα ὅπου περίμενε ἡ κοπέλλα.

—Στὴν εἰρήνη καὶ σὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ὁ πολυπαγαπημένος μου, ἀναστέναξε ἡ νέα.

—Στὴν εἰρήνη καὶ σοῦς οἰκτιρμοὺς τοῦ Ὑψίστου ἀποκρίθηκε ἡ Ὑπατία, δράζοντας τὴν ἀγκαλιὰ γενειάδα της γιὰ νὰ σκουπίση τὸν ἱδρῶτα ποὺ περιέβρεχε τὰ μάγουλά της. Εὐθὺς ὅμως ἔγινε σοβαρὴ ἡ φωνή της.

—Ξέρεις ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς καταλάβῃ... Καὶ διηγήθηκε τὴν σκηνὴ τῆς ἐξώπορτας ποὺ προσπαθοῦσε αὐτὸς νὰ τὴν σπάση μὲ κλωτσιές.

—Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ τὸν ἀφίσῃς μόνο, παρατσογέθηκε ἡ κοπέλλα.

Πῶς νὰ μὴ τὸν ἄφινε μόνο του, ἀφοῦ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ δὲν φαινόταν αὐτή, θὰ τῆς ἦταν δύσκολο τῆς γρηᾶς νὰ ἐξακολουθήση νὰ παίζῃ τὸν ρόλο τοῦ κοφάλαλου. Ἐξὸν ἀπὸ αὐτὸ ἀνυπόμονη καθὼς ἦταν, βγῆκε στὸ δόμο ν' ἀγναντέψῃ ἂν θὰ τὴν ἔβλεπε νάρτεται.

—Ἀργήσες! Ἀργήσες πολύ... Τὴν μάλωσε ἡ γρηά.

—Νομίζεις λοιπὸν πῶς ἄργησα γιατὶ μ' εὐχαριστοῦσε ν' ἀργήσω ;...

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὸ ξαφνικὸ ποὺ τῆς ἔπεσε νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς συντελοῦσε στὴν ἀντιδημοτικότητα τῆς Αὐγούστας. Ἔξαλλη ἀπὸ τὴν χαρά της, ἡ Ὑπατία ἄρχισε νὰ γτυπᾷ τὰ χέρια της σὰ μικρὸ παιδί:

—Πότε λοιπὸν θὰ τοῦ ξυρίσουν τὰ γένεια; Πότε θὰ τὸν δῶ νὰ τὸν σέρνουν σὲ κανένα ἀπόμακρο μοναστήρι ;

—Ἐλπίζω πῶς κάποτε θὰ γίνῃ κι' αὐτό! Τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, δὲν πρόκειται νὰ λάβῃ χώρα τώρα γρήγορα.

—Γιατί ; Ἀναπνάγθηκε τρομαγμένη ἡ γρηά.

—Γιατὶ ὅπως ξέρεις, βιαζόμουνα τόσο γαρθῶ ἐδῶ.

—Καὶ τί σ' ἐμπόδιζε νὰ συμβουλεύσης στὸν Σεπτό, τὴν καθαίρεση τοῦ πατριάρχη ;

—Τί μ' ἐμπόδιζε ; Ὅτι ἁπλούστατα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω ἀμέσως, γιὰ τὸν διάδοχό του.

—Καὶ ἦταν τόσο δύσκολο αὐτό ;

—Δύσκολο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἦταν βέβαια. Στὴν ἀνάγκη, θὰ μποροῦσα νὰ πετάξω ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα ἑνὸς ὁποιουδήποτε καλογέρου ποὺ θὰ ἦταν λιγότερο ἐπακίνδυνος ἀπὸ τὸν ἤδη πατριαρχεύοντα.. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἔδινε διόλου τὴν ἄμεση ἐλευθερία μου, γιατὶ ὁ Ρωμανὸς θὰ ἤθελε νὰ συζητήση μαζύ μου, προκειμένου γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἐκθρονισμένο.

—Καὶ τί τοῦ εἶπες ; ρώτησε ἀνυπόμονη ἡ Ὑπατία.

—Τοῦ εἶπα ἁπλούστατα νὰ ἀφίσῃ ἥσυχο τὸν πατριάρχη στὸ θρόνο του.

—Καὶ σ' ἄκουσε ;

—Ἀναπαφάσισσος ὅπως εἶναι ὁ Ρωμανός, πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ συμφωνήση ἀμέσως μαζύ μου, πολὺ περισσότερο γιατί, γιὰ χάρι μου καὶ μόνο ἤθελε νὰ καθαρέση τὸν πατριάρχη.

—Ἔτσι λοιπὸν—συμπαίγανε ἡ γρηᾶ—γιὰ νὰ δῆς μιὰν ὥρα ἀρχίτεσα τὸν ἐρωμένο σου ἐσύ, παραμένει ὁ πατριάρχης στὸ θρόνο του. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἔκανες καὶ ἄλλη ἐπιπολαιότητα ἐδῶ: Τοῦ μίλησες γιὰ τὶς μεθαυριανὲς Ἱπποδρομίες.

—Κουφάλαιοσες καὶ πάλι ;

—Ὅπως δὲν θὰ πάγω ποτέ! Λοιπόν, πῶς θὰ εἶχα δυνατὸν νὰ βρίσκεσαι ταυτόχρονα στὸ Κάθισμα δίπλα στὸν Τριοέβασσο, καὶ στὶς λαϊκὲς κερκίδες μὲ τὴν ἀρκούδα σου ; Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό ;

—Τὰ ἀδύνατα πάρ' ὅλους, δίνατα τοῦς ἐξωτερικοῦς γυναῖκ! ...

Τῆς εἶπε ἡ κοπέλλα κι' ἐξακολούθησε ν' γελᾷ παιχνιδιάρικα, ἔγοντας τοφανῶς κατασταρωμένο τὸ σκέβιό της.

Μὲ εὐκολία συγκατάνευσε ἡ Λαυρέντιος τὴν ἀμεσα τῆς Ἱπποδρομίας. Κι' τοῦτο γιατί, μιὰ ἀφοράτητη ἀπόψεις τὸν ἔκανε νὰ θέλῃ νὰ συγκείνη τὶς δυὸ ἀδελφές τὶς ἀδόμες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ θὰ καθόσανε ψηλὰ στὸ Κάθισμα τῆς Δόξας καὶ ἡ ἄλλη θὰ περιφέρνανε στοὺς διαδρόμους καὶ τὸ περιθώριο τοῦ σταδίου σὰν κοινὴ ἀρκουδιάρισσα γιὰ νὰ δασκεδάση τὸ πλῆθος. Τὴν ἀνησύχησή ὅμως αὐτὴν λαγτάρα του, τοῦ τὴν μετέβασε σὲ ἀθυμονία ἡ Αὐτοκράτειρα ὅταν ἀκούσθηκε τὴν παραγγελία τῆς Ἱπποδρομία τὸν κάλεσε γιὰ νὰ τοῦ τῆς.

Εἶναι χαρὰ Λαυρέντιε νὰ σοῦ μιλήσω ὄχι σὰν Αὐγούστα ἀλλὰ σὰ γυναῖκα ;

—Ἔγει παρόπονα μήπως ἡ Σεπτή μου Αὐγούστα κατὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ ;

—Ἡ Αὐγούστα ὄχι! Πιστὸ ὑπήκοο ὅπως ἐσένα, δὲν βρίσκει ὀβέρια εἰκόνα μιὰ βασίλισσα. Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα αὐτὴ εἶναι καὶ γυναῖκα. Εἶναι μάλιστα γυναῖκα τόσο δυστυχισμένη ὅσο πολὺ ἡ τέλη τῆς ἀλουργίδας της σκεπάζει καὶ κρύβει τὴ φυσικὴ της ὑπόσταση.

—Ἀκούω τὴ γυναῖκα, εἶπε ψυχρά, ἀλλὰ μὲ σεβασμὸ ὁ ἐνοῦχος.

—Ὄχι ἔτσι Λαυρεντίε! Ἂν ἔγης καθήκον νὰ εἶσαι ὑποτακτικὸς στὴ βασίλισσα, ἔχει διαφορὰ νὰ εἶσαι ἱπποτικὸς στὴ γυναῖκα.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Ὁ κοφάλαιος ρασοφόρος συνώδευσε τὸν μεταμφιεσμένο παλατιανὸ ὡς τὴν πόρτα.

(Στὴν αὐλὴ ἑνὸς κολλεγίου μιᾶς ἐκπαιδεύσεως. Τὰ παιδιὰ παίζουν τρέγοντας, γαλοῦν τὸν κόσμο. Σὲ μιὰ γωνιὰ κουβεντιάζουν ὁ Πιέρ, ὁ Ζάν καὶ ἡ Σεσίλ, ποὺ φοιτοῦν στὴν τελευταία τάξη καὶ ποιμένουν μὲ ἀνυπομονησία νὰ πάρουν τὸ δίπλωμά τους. Εἶναι 17—18 ἐτῶν).

Ὁ διάλογος τῆς ἑβδομάδος — Γκύ Παγιονώ

Νεανικὰ ὄνειρα

Πιέρ.— Τί σιγὰ ποὺ περνᾶ ὁ καιρός! Δυὸ μῆνες ἀκόμα, ἑξῆντα ὁλόκληρες μέρες, γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ θάσανά μας!

Ζάν.— Ναί, πότε θἄρθῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημένη μέρα ποὺ μὲ τὸ παληήγαστο στὰ γέρια θὰ ἐγκαταλείψουμε γιὰ πάντα τὰ σγολικὰ θανία!

Σεσίλ.— Συμφωνῶ κ' ἐγώ, ἀλλὰ πρῶτα—πρῶτα πρέπει νὰ τὰ καταφέρουμε νὰ τὸ πάρουμε τὸ δίπλωμα! Τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά, ξέρετε πόσο μελετῶ, κ' ὅμως τρέμει ἡ καρδιά μου σὰν συλλογίζομαι τὴ στιγμὴ τῶν ἐξετάσεων!

Πιέρ (μὲ ἀυτορέσκεια).— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἥσυχος! Πρέπει νὰ σπάσῃ ὁ διάβολος τὸ ποδάρι του γιὰ νὰ μὴν ἐπιτύγω! Ἐσὺ νὰ προσέξῃς φουκαρᾶ μου Ζάν! Δὲν τὰ πολυκαταφέρνει στὰ μαθηματικὰ καὶ στὴ λογιστική!

Σεσίλ (παίγοντας ἀμέσως τὸ μέρος τοῦ Ζάν).— Ὁ Ζάν δὲν τὰ καταφέρνει στὰ μαθήματα αὐτὰ γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσουν!

Ζάν.— Τὰ συγαίνομαι! Δὲν εἶμαι φτιαγμένος ἐγὼ γιὰ νὰ γίνω μπακάλης! Καί, ὡς γνωσόν, τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ λογιστικὴ γοησιμεύουν μόνο στοὺς μπακάληδες!

Σεσίλ (μὲ ζέση).— Ὁ Ζάν ἔγει καλλιτεγνικὴ ψυγή.

Ζάν.— Ἀκοιβῶς! Καὶ γι' αὐτὸ δὲν πολυσκοτίζομαι ἂν θὰ ἐπιτύγω ἢ ὄγι στὶς ἐξετάσεις!

Πιέρ.— Δὲν σκοτίζεσαι; Μὰ ἂν ἀποτύγῃς τί θὰ κάνῃς;

Ζάν.— Θὰ ἐκπληρώσω τὸν προορισμό μου! Κι' ὁ προορισμός μου εἶναι νὰ γίνω ποιητής!

Σεσίλ (κυττάζοντας τουφεσιὰ τὸν Ζάν).— Μεγάλος ποιητής!

Πιέρ.— Ναί, μὰ αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ πάῃς τὸ δίπλωμά σου.

Ζάν.— Μήπως ὁ Ὅμηρος εἶγε διπλώματα; Μήπως ὁ Δαίξπηρο ἦταν ἀπόφοιτος κολλεγίου; Τὸ ταλέντο, φίλε μου, δὲν ἔγει σγέση μ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὰ διπλώματα, τὰ ποσόντα, ὅλα αὐτὰ γοειάζονται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ποιμένουν ἀπὸ τὴ ζωὴ ὑλικὰ ἀνταλλάγματα. Ἐγὼ ἔγω τὴν τέγνη μου, κ' αὐτὴ μοῦ φτάνει!

Σεσίλ (μὲ παράπονο).— Σοῦ φτάνει ἡ τέγνη σου:

Ζάν (μὲ τουφεοότητα).— Γιὰ μένα ἐσὺ ἐνσαρκώνεις τὴν Τέγνη! Εἶσαι ἡ Μοῦσα μου!

Πιέρ (εἰρωνικά).—Σὰν νὰ λέμε, ἐσεῖς δυὸ τὰ φτιάξατε κιόλας!

Ζάν (αὐστηρά).— Πιέρ, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές! Δὲν ξέρεις τὶ ἀγνὸ αἴσθημα μᾶς συνδέει, τὴ Σεσὶλ κ' ἐμένα; Ἡ Σεσὶλ εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν, γιατὶ αὐτὴ μ' ἐμπνέει!

Σεσίλ.— Καὶ γιὰ μένα ὁ Ζὰν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνσαρκώνει ὅ,τι ὡραῖο καὶ ἀγαθό!

Πιέρ.— Μπράβο, παιδιά μου... μπράβο! Καὶ πότε θὰ φᾶμε κουφέτα;

Ζάν.— Εἴμαστε κουφὰ ἀσαρκωνασμένοι ἐδῶ καὶ πέντε ἑβδομάδες. Ὅταν τελειώσῃ τὸ σγολικὸ ἔτος καὶ βγάλω τὴ συλλογή μου «Τὰ γιοκισμένα καλοκαίριαν», θὰ εἶμαστε ἕτοιμοι γιὰ τὸν γάμο!

Σεσίλ.— Τὶ εὐτυγισμένοι ποὺ θὰ εἶμαστε! Ἀποτοαβηγμένοι σὲ μιὰ κουκλίστικη βιλλίσσα, μέσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ δένδρα, μακοὰ ἀπὸ τὰ σβουνεὰ μάτια. Θὰ ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο!

Ζάν.— Τὸ πωῦθ θὰ ξυπνοῦμε, θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὸν κῆπο μας, θὰ δίνουμε φαΐ στὶς κότες, στὶς πάπιες, στὰ περιστέρια! Ὕστερα θὰ κλείνωμαι στὸ γοαφεῖο μου, καὶ θὰ ἐργάζωμαι ἕως τὸ μεσημέρι!

Σεσίλ.— Θὰ κλείνεσαι στὸ γοαφεῖο σου; Καὶ ἐγὼ τί θ' ἀπογίνω;

Ζάν.— Ἐσὺ θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ νοικοκυριό. Θὰ ἐπιβλέπῃς τοὺς ὑπηρέτες!

Σεσίλ.— Ὄγι, θέλω νὰ εἶμαι κοντά σου γιὰ νὰ σὲ ἐμπνέω!

Ζάν.— Μὰ δὲν θὰ μποοῶ τότε νὰ ἐργάζωμαι!

Πιέρ.— Καλά, καλά, μὴν τσακώνεστε ἀπὸ τώρα! Τί εὐτυγισμένοι ποὺ θὰ εἶστε! Σᾶς ζηλεύω. Ὁ Ζὰν ἔγει ταλέντο. Ἀγαπιόσαστε σὰν τουγωνάκια! Ἐνῶ ἐγώ! Γιὰ μένα ἡ ζωὴ προμηνύεται βαοειὰ καὶ σκληοή! Τὸ ἐμπόριο δὲν ἀφίνει στὸν ἄνθοωπο τὸν καιοὸ νὰ ζῆσῃ ὅπως ἐπιθυμεῖ. Οἱ ἐπιγειοήσεις, οἱ σκουτοῦοες, οἱ ἔγγυιες, θὰ μοῦ παίνουν ὅλο μου τὸν καιοό!

—Πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ συναντηθήκαμε γιὰ τελευταία φορά!

Σεσίλ.— Ναί, Πιέρ, ἀλλὰ σκέψου ὅτι θὰ γίνῃς ἑκατομμυριοῦγος!

Πιέρ.— Δὲν σοῦ λέγω, βέβαια, ἀλλὰ θὰ τὸ ἀξίζω! Κοεμασμένος σὲ τοία τηλέφωνα συγγοόνως, δίνοντας διαταγὲς σὲ δέκα διευθυντὰς καὶ παοαδιευθυντὰς, ἔγοντας ἀντοεβοῦ μὲ ὑπουγοοὺς καὶ τοαπεζίτες, δὲν θὰ μοῦ μένῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ σκεφθῶ γιὰ κάτι ἄλλο, γιὰ οἰκογένεια, γιὰ γυναῖκα, γιὰ παιδιά, γιὰ ἔοωτα, γιὰ εὐτυχία!

Ζάν (μὲ συμπόνοια).— Λύπη ἔγει ἡ ζωὴ τοῦ μεγαλοεπιγειοηματίου!

Πιέρ.— Ἄς εἶναι! Πρέπει νὰ τοαβήξουμε τὸ δοόμο μας! Ἐσὺ ἔγεις πλουθῆ, Ζάν, γιὰ νὰ γίνῃς μεγάλος ποιητής, ἡ Σεσὶλ γιὰ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, κ' ἐγὼ γιὰ νὰ κάνω ἐπιγειοήσεις!

Ζάν.— Θὰ γίνω μεγάλος ποιητής!

Σεσίλ (χυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια).— Θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια!

Πιέρ.— Θὰ κάνω ἑκατομμύοια!

(Μένουν σιωπηλοί, οεμβάζοντας).

Ἡ γυναίκα.— Πῆς οἰνοπνευματώδη ποτά. Ὁ ἀπηγόρευσε.

Ὁ ἄντρας.— Μά, καϋμένη Σεσίλ, κόμμα δόξεῖ νὰ σὲ πάῃς τὴ γυναῖκες καὶ νὰ κατεβαίνω ἀπὸ τὸ ἄστεμα γιὰ νὰ σέρω κρασί! Σοῦ ὑπόσχομαι! Θὰ φέοῃς στὸν κόρμο ἕνα γιαουρτάκι, ἐνῶ θὰ μοῦ δώσῃς ἕνα βεγγαλικὸ γκασόνι τὴν κυττάζει ἀποβλαμμένος ἐπαβες καὶ χάσκες; Κουνήσου λοιπόν!

Τὸ γκαρσόνι.— Συγγνώμη, κύριε, εἶσθε ἡ... ἡ... Σεσίλ; (σηκώνει ἀντικείμενο σεῖ- ὁ Πιέρ;

Ἡ γυναίκα.— Τί σ' ἔπασε;

Τὸ γκαρσόνι.—... Ἔβαλε ὁ Ζὰν, καλέ... δὲν θυμάσαι, τὸ σφιλί Μᾶς ὠνόμαζαν φοὶ τοεῖς ἀγάποστοι.

Ὁ ἄντρας.— Ὁ Ζάν!..

Ἡ γυναίκα.— Ὁ Ζάν!..

(Τὸ γκαρσόνι κάθεται μὲ ἀκάπι πλάϊ στὸ ζευγάοι).

Τὸ γκαρσόνι.— Πόσα γοόνια σαν ἀπὸ τότε ποὺ συναντηθήκαμε τὸ λευγαία φοοά!

Ὁ ἄντρας.— Μιὰ ὁλόκληοη ζωή!

Τὸ γκαρσόνι.— Καὶ τί τοαγ Πῶς συμβαίνει νὰ εἶσθε μαζί;

Ὁ ἄντρας (κάπω- γτοσπαθῶν). Ἄ, δὲν τὸ ξέρεις πὼς παντοεύτηκα; Θελήσαμε νὰ σοῦ στείλοομε τὴν ἔγγυο τοῦ γάμου μας, μὰ δὲν εἴχαμε τὴ διεύθυνσή σου! Ἐσὺ δὲν εἴγες πιὰ τίποτα μὲ τὸν Σεσίλ.

Τὸ γκαρσόνι.— Ναί... σκεφτόμουν... (Γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν κουβέντα) Δὲν τὴ διεύθυσιν δὲν μποοοῦσατε ἐφόσον τὴν ἔγετε, ἀφοῦ ἀπέτυγα στὶς ἐξετάσεις παοάτησα ὅλα γιὰ νὰ πάω στὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ ἄντρας.— Καὶ τὶ ἀπέτυγες;

Τὸ γκαρσόνι.— Εἶγα κάτι τοιμίες κι' ἔβγαλα τὴ συλλογή τοῦ γάμου μου. Μοῦ γοάψαν ἀοκετὰ κριτικές, ἀλλὰ δὲν πούλησα παοὰ τοιοκόσιες δλίγα!

Ὁ ἄντρας.— Κι' ὕστεοα;

Τὸ γκαρσόνι.— Τί ὕστεοα; Δὲν εἶγα καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πάω λειά σ' ἕνα γοαφεῖο, ὅπου παοαμένω τὰ εἰσεγόμενα καὶ ἐξεγόμενα. Ἐπειδὴ μοῦ δὲν ἤξεοα καλὰ μαθηματικά, κάτοὺς ἀοιθμοὺς καὶ μὲ διώξαν. Δοκίμασα ἐπαγγέλματα καὶ κατέληξα στὸ νὰ φιάγνω ἔωμετσα αἰνίγματα. Λέγω ὁωνηεντόλπα καὶ ἄλλες παοεμοιοστικὲς σκήσεις γιὰ διάφοοα. Ἀπεῖοα τόοα, ὅμως, μὲ τὴ μόδα τῶν σταυοολέξεων, ἔκλεισε κι' αὐτὴ ἡ δουλειά μου γαγκάσθηκα νὰ γίνω γκασόν νὰ τὸ ζῶ τὸ ψωμί μου!

Ὁ ἄντρας.— Καϋμένε μου Σεσίλ ἡ ποίησις;

Τὸ γκαρσόνι (μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο).— Δὲν τ' ἀρίνουμε, λέω, τὸ ὄνομα σεῖ- τὶ γενήκατε; Τὸ ἐμπόριο, νὰ σοῦ σεῖς; τὰ ἑκατομμύοια;

Ὁ ἄντρας.— Ἔγω ἕνα ἀστεῖο κάτοια συνοικία καὶ πουλῶ ὅλοιες στὰ τώοα τελευταῖα μὲ τὴ κρίση. Ἀλλὰ Σεσὶλ σὸ γαγαζί (θυμᾶσαι ὅτι τὸ ὀνομάζαν ἂν σὲ δῆ νὰ κοιβεντιάζῃς μ' ἕνα γκασόν;

Τὸ γκαρσόνι (εἰρωνικὰ).— Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι; Σ' ἕνα ἐστιατόριο μεγαλοπρεπὲς μὲ μακοοσκελίδες κόκκινες σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ σ' ἕνα ζευγάοι ἀγκαλιασμένο; Ἕνα ζευγάοι ἀγκαλιασμένο σὰν σᾶς ἐσᾶς ἐσᾶς ἐσ

Φ. Γιοφύλλη

Τά φιλολογικά καφενεῖα τῆς 'Αθ...

'Ο κὺρ-Χρῖστος ὁ Λαζαρῆς

Τό τελευταῖο Πάσχα καί τό Χριστό... νέστη τοῦ Λαζαρῆ. - 'Ο ρόλος του σ... φιλολογικά καφενεῖα. - Οἱ ἀφάντοστ... τερατολογίες του.— Πῶς ὁ Σολωμός ἐξύβρισε τήν 'Ελευθερία! — 'Ο Λαζαρῆς καθηγητής τ... νεπιστημίου.— Πῶς ἐπέρασε μέ θερμοκρασίαν... 50 βαθμῶν ὑπό τό μηδέν!

ΜΕΓΑΛΟ ρόλο στά φιλολογικά καφενεῖα τῆς 'Αθήνας, καί πρό πάντων στο «Νέον Κέντρον», ἔπαιξεν ὁ μακαρίτης Χρῖστος Λαζαρῆς.

'Ηταν μιά ξεχωριστή καί περίεργη φυσιογνωμία. "Ανθρωπος μέ ποικίλλη μόρφωση, ἀσκετά μεγάλη, μά μέ παράξενες ἰδέες. Ζωηρός, ἀκούραστος συζητητής, ὑβριστής βωμολόχος, πολεμικώτατος, μά στό βάθος ἀγαθός. 'Ο Λαζαρῆς δέν ἦταν τύπος συνηθισμένος. Εἶχε ξεχωριστά προσόντα καί ξεχωριστά ἐλαττώματα. Συζητητής μοιρωμένος καί μέ ἀπέραντες γνώσεις ἀπό τή μιά καί ψευδολόγος καί τερατολόγος ἀπό τήν ἄλλη. Εὐγενικός κάποιες στιγμές καί βίαιος ὑβριστής σέ λίγην ὥρα. Μέ ἡμίψηλο καί σκληρά κολλάρα, μά ὀρωμερός σέ σημεῖο ἀράνταστο καί μέ ροῦχα ἐλεεινά. Φιλόσοφος καί τεμπέλης. "Ολη σχεδόν τήν ἡμέρα τῶ, καί τό μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας τό περνοῦσε στά καφενεῖα. Στό «Νέον Κέντρον» ἐσύγναζε πολλές ὧρες κάθε μέρα. Καί ὅταν διελύετο ἐκεῖ ἡ φιλολογική παρέα, ὁ Λαζαρῆς ἐπήγαινε στοῦ Ζαγαράτου στο Σύνταγμα, ἤ στό καφενεῖο τῆς Πλατιάς τοῦ Ψυρρῆ καί τέλος μετά τα μεσάνυχτα στά διανυκτερεύοντα καφενεῖα τῆς 'Ομονοίας.

Ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό του ἦταν ἡ τεραστία γοντρή μύτη του καί τά πλατύτατα αὐτιά του, πού ἔκαναν πιό πλατύ τό ὁλοστρόγγυλο πρόσωπό του. Τά φρύδια του ἦταν πυκνά, τό μουστάκι του ἀραιό καί μαδημένο. Εἶχε δέ ἀφθονες τρίχες στή μύτη καί στ' αὐτιά. Τά μάτια του ἦταν ἀγρια κ' ἐπιβλητικά ὅταν συζητοῦσε σοβαρά, μά ἐγίνοντο γλυκά καί πονηρά ὅταν καταλάβαινε πῶς τόν πείραζαν καί ἔβαζε τά γέλια καί ὁ ἴδιος.

'Εκάπνιζε διαρκῶς ναργιλέ. Διάκοπτε μόνο τό κάπνισμα τοῦ ναργιλέ γιά νά ἀναπτύξῃ τίς γνῶμες του, γιά νά πάρῃ μιά πιέζα ταμπάκο. "Αν καί τραβοῦσε ναργιλέ, δέν μποροῦσε νά κόψῃ καί τήν παλιά συνήθεια τοῦ ταμπάκου.

Τοῦ ἀέσαν ἐξαιρετικά οἱ καλοί ἀλλά καί μπόλικοι μεζέδες. Συνήθως στό δεῖπνο του ἤθελε βωδινές μπριζόλες καί μπρίκ. Καί ὅταν εἶχε αὐτοὺς τοὺς μεζέδες ἔπινε... τό καταπέτασμα καί διηγεῖτο τίς πιό ἀράντασσες παραδοξολογίες.

"Οταν μιλοῦσε ὅμως δέν ἐδέχετο ἀντιρρήσεις. 'Ελεγεν μέ τήν γονδσή βοοντώδη φωνή του:

—Ἐγώ, βρέ ζῶα, δέν συζητῶ. Διδάσκω. "Ολοι οἱ λόγοι ἔχουν ὑπογρέωση νά μ' ἀκοῦνε γιά νά γίνουν καλλίτεροι...

=□=

Τί σύμπτωση! Μιά μέρα τοῦ Πάσχα τόν εἶδα γιά τελευταία φορά. 'Ηταν τό 1922.

Γιά τό καλό τοῦ γόονου εἶχε φάει καλά καί εἶχε πιῆ μπόλικο κρασί. Κι' ἐπειδή ἔπινε τακτικά ἐπί γόονια ὁλόκληρα, μεθοῦσεν εὐκολα. Τόν εἶδα λοιπόν στῆν ὁδόν Λέβου, τήν ὥρα πού πήγαινε ν' ἀναπαυθῆ. Δέν ἐβάδιζε πιά σέ εὐθεία γραμμή, μά ἀκολουθοῦσε... τήν τεθλασμένη. Χτυποῦσε ἀπό τό ἕνα πεζοδρόμιο στό ἄλλο! Τόν γαιρέτησα καί τόν ἐρώτησα:

—Χριστός ἀνέστη! Καί τοῦ γόονου, κύο—Χρῖστο.

—'Αληθῶς ἀνέστη!

'Εβώσαμε τά γέια καί τόν συνώδευσα γιά νά πάῃ νά ἡ-γάσῃ.

'Από τότε δέν τόν ξαναεῖδα. Σέ λίγες ἑβδομάδες, ἕνα βράδυ ἀπέθανεν. Εἶγε πιῆ πάλιν πολύ κ' ἔπειτα ἄρχισε σ' ἕνα καφενεῖο τῆς 'Ομονοίας μιά ἄγρια συζήτηση. Τοῦ ἔφερναν πολλές ἀντιρρήσεις καί αὐτός ἐστενοχωρέθη. "Ετσι γύρισε στό σπίτι του συγγισμένος, ἀλλά καί μεθυσμένος. Σέ λίγο ἔπαθε συμφόρηση καί τόν γάσαμε!

"Εδωσεν ὅμως ὁ Λαζαρῆς, ἕως νά πεθάνῃ, μεγάλη ζωή στά φιλολογικά καφενεῖα. 'Από τό 1910 ἕως τό 1920 τό «Νέον Κέντρον» τόν ἀπήλαυσε! 'Εκεῖ ἀκούσθηκαν οἱ μεγαλύτερες παραδοξολογίες καί τερατολογίες τοῦ Λαζαρῆ.

Οἱ τερατολογίες του ἀγγίζουν ἀπό τῆς ἐπαγγελματικές του ἀσχολίες. Τί δουλειά ἔκανεν ὁ Λαζαρῆς; Φαίνεται ὅτι ἦτο σ' ὅλη τή ζωή του ἄεργος καί ζοῦσε ἀπό κάτι μικρά εἰσοδήματα τῶν κτημάτων του. Προπάντων ἕνός σπιτιοῦ του στοῦ Ψυρρῆ. Μά αὐτός δέν παραδεχόταν ὅτι εἶναι ἄνεργος.

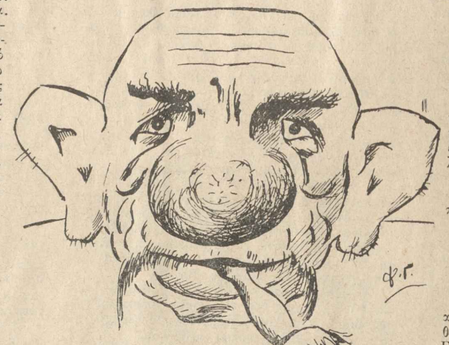

'Ο μακαρίτης Χρῖστος Λαζαρῆς.
(Σκίτσο τοῦ συνεργάτου μας κ. Φώτου Γιοφύλλη).

—'Εγώ, βρέ γαιδούσια, ἔλεγεν, εἶμαι μαθηματικός καί ἀστρονόμος. Μά καταγίνομαι καί μέ τήν φιλολογίαν, μέ τήν ἀρχιτεκτονικήν καί μέ τήν φυσικήν καί γιμείαν...

—Καί τί μελετᾶτε τώρα, κύριε Λαζαρῆ; τόν ρωτοῦσαμε κάποιο—κάποιο.

—Καταγίνομαι μέ τίς κυβικές ρίζες καί λύω προβλήματα ἐξισώσεων τρίτου βαθμοῦ ἐν συνδυασμῷ μέ ζητήματα τῆς ἀστρονομίας. Ἰδιαιτέρως κοπιάζω μέ τήν σύνθεσιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἀναλογιῶν, πού μελετῶ τώρα. Ἐξ ἄλλου μέ ἀπασχολεῖ τό πλανητικόν σύστημα ἐν σχέσει μέ κάτι ἰδικάς μου στερεωμετρικας ποσοτητήσεις...

'Εκείνο πού μέ πείσμα ὑπεστήριζεν ὁ μακαρίτης ὁ Λαζαρῆς εἶναι ὅτι, ὑπῆρξε... καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας στήν 'Αμερικήν καί διευθυντής τοῦ 'Αστεροσκοπείου τοῦ Πανεπιστημίου ἐκείνου 'Εννοεῖται ὅτι κανείς ποτέ δέν μπόρεσε νά βεβαιώσῃ αὐτήν τήν ποοῦπηρεσία τοῦ μακαρίτου Λαζαρῆ! 'Εκείνος ὅμως, ἐπέμενε καί, ὅταν ἔβλεπε κάποτες ἀμφιβολίες τῶν γύρω του λογίων, ἔβγαζε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα μεγάλο κλειδί—ἴσως κανενός σταύλου—καί ἀνέκραξεν:

—'Ιδού, βρέ κτήνη! "Οταν ἔφυνα διαστικά ἀπό τήν Πενσυλβανία, κατά λάθος ἐσκοπείου. Νά αὐτό εἶναι!

'Ο Λαζαρῆς ἦταν φανατικός καθαρισμάνος. "Ενας ἀπό τούς λίγους ἀστρονόμους τῶν δημοτικισσῶν λογίων τοῦ «Νέου Κέντρου». Γι' αὐτό, ὅταν συζητοῦσε «τά γλώσσης", ἔκανε... γιγαντοκαμία. Ἔλεγε ἕνα- πούς δέκα ἤ πούς δεκαπενήντα ἀστέρια ἐκοκκινίζεν, ἐφώναζεν, ἔβριζε καί ἔκανε τά πιό ἀράντασταα ἐπαγγελματα γιά νά ἀποστηρίξῃ τήν καθαρεύουσα.

—"Ολοι σεῖς οἱ μαλλιαροί, δυναστευμένοι καί ὀπαδοί τῆς διεφθαρμένης καί γλώσσης, εἰσθε ἔκφυλοι!

—Μά ὅλοι, ὅλοι, κύριε Λαζαρῆ; τόν ρωτοῦσαν. Δέν ὑπάρχει ἐξαίρεση;

—"Οχι. Δέν ὑπάρχει. "Ολοι οἱ ἀρχαῖοι εἶναι ἔκφυλοι. Ἀνήθικοι, ποιητάδες...

—Καί ὁ Σολωμός ἀκμῆς; Τόν ἀκούσαμε κάποιος.

'Ο Λαζαρῆς ἐγέλασεν.

—Αὐτός δά εἶναι τελείως ἔκφυλος! ἀνέκραξεν. 'Η ποίησή του εἶναι ἀνήθικος, ἔκφυλη, ἀντεθνική...

—Τοῦ Σολωμοῦ ἡ ποίηση; Πῶς ἐτολμοῦσε νά λέῃ τόν Λαζαρῆ;

—Μάλιστα. 'Ο Σολωμός εἶς τόν ὑμνογράφον ὕμνον του εἰς τήν Ἑλευθερίαν ὑβρίζει τήν ἐλευθερίαν. Μάλιστα εἶναι ἔκφυλος! Τήν ὑβρίζει μέ τά γλωσσικά λόγια...

—Πῶς τήν ὑβρίζει;

—Ἐνθυμεῖσθε βέβαια ἕνα τραγούδι πού λέει:

«Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσες,
πικραμένη, ἐντροπαλή,
κι' ἕνα στόμα ἐκαστεροῦσες:
«Ἔλα»· πάλι νά σοῦ πῆ».

—Καί αὐτό, κύριε, Λαζαρῆ, ὑβρίζει;

—Βέβαια. βρέ ἀγράμματοι. Τί λέει αὐτό στήν 'Ελευθερία. Ἀλλ' ἡ Ἐλευθερία γιατί νά εἶναι ἐντροπαλή; Γιατί νά ἐντροπῆ ἡ Ἐλευθερία; Τί ἐντροπή πως ἡ Ἐλευθερία εἶναι ἐπαγγελματίας; Μήπως ἔκαμε καμμία κακή πουλί νά ἐντοπέσταῃ; "Ετσι ὁ Σολωμός ὡς γυναίκα τοῦ δρόμου ὡς ἐντοπεῖ τήν 'Ελευθερίαν. Εἶναι, λοιπόν, ἔκφυλος. Ἐκφυλος, ὑβριστής καί ἀνήθικος.

'Εννοεῖται ὅτι πλῆθος λόγια ἀπαντήσαν γιά νά ἀντικρούσουν τήν γνώμη τοῦ Λαζαρῆ. 'Εκείνος, ὅμως, ἐπέδειξε τήν "Ὑψωσε τό μποκούτσι τοῦ ναργιλέ καί ἀνέκραξε:

—Σκασμός κτήνη! Δέν δέγκαι ἀντιρρήσεις! 'Εγώ διδάσκω.

=□=

'Απόλαυση, ὅμως, ἦταν νί' ὁ λογισμός τοῦ Λαζαρῆ. 'Εννοεῖται ὅμως ὅτι ἐγνά μέσα στίς ἱστορίες του αὐτές μιά διεινές γκάφες. Μά αὐτό δέν τόν ἐνδιαφέρει.

Μιά μέρα ἔξαφνα σέ μεγάλο κοσμοσυρμό στό «Νέον Κέντρον», ἐνῶ ἤταν ἀπορροφημένοι οἱ κ.κ. Ν. Καβούνης, Μ. Μπόρος τήν γλῶσσα καί ἄλλοι, διγτῆθε ἡ ἀκόμη τήν ἀκόλουθη θυμαστή ἱστορία.

—"Οταν ἤμουν, ἀγαπητοί μου, στό Πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας ἔνας φίλος μου, καθηγητής τοῦ ἰδίου Πανεπιστημίου, μέ ἐκάλεσε μίαν ἡμέρα νά ἐπισκεφθῶ εἰς τήν ἐπαυλίν του, πλησίον τῆς Μύγης Μίσγκαν. 'Εκεῖ ἐπόρευα κατά τά μεσημέρι. "Οταν νύχτωσε κι' ἀφοῦ φάγαμε, τόν ἐρώτησα τόν συνάδελφός μου νά μέ φιλοξενήσῃ ὀλίγον ὡράσιον αὐτόν οἶκον του. Τό ὄμορφο κορίτσι μύταυρον, 'Αλλ' εἰς ὅλα τά δωμάτια ἐκοιμόμεθα μέ ἕνα περίεργον ἀπαρατήρητον. Ὁμοίως ὑπῆρχε καί εἰς τό δωμάτιον τῆς κόρης μέ ὠδήγησαν. 'Εκεῖ ὁ κύριος καθηγητής μου ἐξήγησε τόν μηχανισμόν τῆς θερμοκρασίας καί τήν γοῆσιν σχετικοῦ θερμοκρασιόμετρου.

Τρεῖς φίλοι καὶ τρεῖς φίλες

Ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν δέν εἶναι γνωστός μόνο γιά τήν «Ἐρωτική Ἱστορία τῶν Γαλατῶν», πού ἔγραψε καί στήν ὁποίαν ἀποκαλύπτει τήν ἀτελείωτη σειρά τῶν σκανδάλων τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἀλλά καί γιά τίς ἐρωτικές του περιπέτειες, πού τόν τοποθετοῦν μεταξύ τῶν μεγαλυτέρων Δόν Ζουάν τῆς ἐποχῆς του. 'Ο ἁπλός κατάλογος μόνον τῶν ὀνομάτων τῶν γυναικῶν, πού συνῆψαν σχέσεις μέ τόν πνευματώδη αὐτόν ἱππότη, θά κατεβάβαινε ὅλη τήν σελίδα μας. Γι' αὐτό θ' ἀναφερθοῦμε σήμερα σέ μιά μόνο ἐρωτική του περιπέτεια, πού εἶναι ἀσκετά ἐνδιαφέρουσα καί πρωτότυπη.

Ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν συνδεόταν φιλικώτατα μέ τόν ἀξιωματικό Λά Φεγιάντ καί τόν ἐπίσης ἀξιωματικό καί διπλωμάτη ντ' Λοσ. Καλώς οἱ τρεῖς αὐτοί φίλοι ἦταν ἀγγίζον ἀγώνιστοι, ἐσκέφθηκαν πῶς θάταν ἀκόμη νάπιαναν σχέσεις μέ τρεῖς γυναίκες, πού νάταν κι' αὐτές πολύ φίλες μεταξύ των, κι' τρόπον ὥστε νά μή γωρισθοῦν, καθώς συμβαίνει συνήθως. Ὅταν ἀπό μιά συντροφιά ὁ καθένας τραβᾶ δικό του δρόμο. Κι' ἡ τύχη τους εὐνόησε πράγματι: στῆν ἀριστοκρατία τοῦ Παρισιοῦ ὑπῆρχαν τρεῖς φίλες, τρεῖς γαριτωμένες κι' ἀγώνιστες πού πολλοί τίς ἀποκαλοῦσαν «ἀδελφωμένες Χάριτες». 'Ηταν οἱ κυρίες ντέ Μονγκλάς, ντέ Πρεσσύ καί ντέ λ' Ἴλ. Μά ἐπειδή τό ζήτημα τῆς ἐκλογῆς μεταξύ τῶν τριῶν φίλων ἦταν πολύ δύσκολο κι' ὑπῆρχε κίνδυνος νά τσακωθοῦν, ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν τούς πρότεινε νά... βάλουν κλῆρο καί νά δεχθῆ ὁ κλῆρος γνωρίς διαμαστυρία ἐκείνην, πού θά τοῦ ἔδιδε ἡ τύχη. "Ετσι κι' ἔπινε. 'Η κα ντέ Μονγκλάς, ἡ πιό ὄμορφη καί πιό ἐξυπνη, ἔπεσε στόν Λά Φεγιάντ, ἡ κα ντέ λ' Ἴλ στόν ντ' Λοσύ, ἡ δέ κα ντέ Πρεσσύ στόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν.

Μετά τήν ἐτυμηγορία τῆς τύχης, ἄρχισε ἡ στενή πολιοσκία τῶν γαριτωμένων κυρίων ἐκ μέρους τῶν τριῶν φίλων. Μά ἐνῶ ἡ κα ντέ Πρεσσύ, πού εἶχε γοηματίσει καί ἄλλοτε φίλη τοῦ Μπουσσύ, καί ἡ κα ντέ λ' Ἴλ δέν ἀργησαν νά συνάψουν φιλικάς σχέσεις μέ τούς δύο νέους, ἀντιθέτως ἡ κα ντέ Μονγκλάς δέν ἔδειχνε καμμιά προτίμηση στόν Λά Φεγιάντ. 'Ο ἄτυχος ἀξιωματικός, βλέποντας τούς δύο φίλους του τόσο εὐτυχισμένους, κυριεύοταν ἀπό ἕνα παράπονο καί τάβαζε μέ τήν τύχη, πού τοῦ ἐπεφύλασσε τήν πιό δύσκολη ἀπό τίς τρεῖς προσωποποιημένες ἐκείνες Χάριτες. Στό τέλος δέ ἀναγκάσθηκε νά ζητήσῃ τήν βοήθεια τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν. 'Ηταν τόσο πνευματώδης καί τόσο πειστικός, ὥστε θάπρεπε νά μεσολαβήσῃ κοντά στῆν κα ντέ Μονγκλάς ὑπέρ αὐτοῦ. 'Ο Μπουσσοῦ Ραμπουτέν ἀγέλαβε εὐγαρίστως τό φιλικό αὐτό καθῆκον, ἀλλά σέ λίγο κατάλαβε πῶς δέν ἦταν, ἀσφαλῶς, ἀφορμή νά διακόψουν τίς σχέσεις των καί τόν παρεκάλεσε νά πάῃ νά τήν δῆ.

'Ο περίφημος ἀπομνημονευματογράφος Ταλλεμάν ντέ Ρεώ.

'Ο Μπουσσοῦ Ραμπουτέν δέν παρέλειψε, φυσικά, νά πάῃ, ἀλλά δέν κατάθηκε καί τῆς ἐξομολογήθηκε ὅλη τήν ἀλήθεια. 'Η κα ντέ Μονγκλάς τότε, ποτισμένη ἀπό τόν πλατωνικόν ἔρωτα ἑνός ξενητευμένου τόν πραγματικόν ἔρωτα ἑνός παρόντος, δέν δυσκολεύθηκε νά ὑποσγεθῆ τήν καρδιά της στόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, ὑπό ἕναν ὅρο ὅμως ἀσκετά βαρύ: νά ζητήσῃ προηγουμένως αὐτός ὁ ἴδιος τήν συγκατάθεση τοῦ Λά Φεγιάντ. Τό πρᾶγμα ἦταν δύσκολο, μά ὁ Μπουσσοῦ δέν ἐδίστασε περισσότερο. "Ἐπιασε κι' ἔγραψε στόν φίλο του: «Βλέποντας γιά γάρη σου τόσο συγγά τήν ὑπέσοχη αὐτή ὑπαστῆ... τήν ἐρωκεύθηκα γωρίς νά θέλω κι' εἶμαι τώρα τρελλός μαζί της. Γράψε μου τί νά κάνω, γιατί πολύ φοβοῦμαι πῶς θά φανῶ ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς φιλίας σου!» 'Ο Λά Φεγιάντ δέν ἄργησε νά τοῦ ἀπαντήσῃ: «Τό γράμμα σου δέν μ' ἐξέπληξε καθόλου. "Ισα—ἴσα θά παραξενευόμουν, ἄν, βλέποντα τόσο συγγά τήν κα ντέ Μονγκλάς, δέν ἔπεφτες τέλος στά δίγτυα τῆς ἀκατανίκητης γοητείας της. 'Ωστόσο θέλω νά ἐλπίζω πως θ' ἀγγισταθῆς μέ πείσμα καί πώς θά φανῆς ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀγάπης, πού σοῦ ἔγω. 'Αν ὅμως πάλι τό πάθος σου σέ τυφλώσῃ σέ βαθμό, ὥστε νά λησμονήσῃς τό φιλικό καθῆκόν σου, μάθε πῶς θά σέ συγγωρήσω μέ ὅλη μου τήν καρδιά, γιατί ξέρω πόση εἶναι ἡ δύναμη καί ἡ γοητεία τῆς ὑπέσοχης αὐτῆς ὑπάσεως».

"Ολοι, φυσικά, θά ἐνόμιζαν, πῶς ὕστερα ἀπό τό γράμμα αὐτό τοῦ Λά Φεγιάντ, ἡ ἱστορία τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν καί τῆς κας ντέ Μονγκλάς θάπαιρνε ἕνα γοῆγορο τέλος. 'Αλλά ἡ κα ντέ Πρεσσύ σάν ἔμαθε τίς σχέσεις τοῦ φίλου της μέ τήν φίλη της, ἐγκλάσε, καθώς ἦταν πολύ φυσικό, ἀλλοῶτε, τόν κόσμο. Μά ἐκείνο, πού ἦταν ἀνέλπιστο σ' αὐτήν τήν ὑπόθεση, ἦταν ἡ στάσι τῆς τρίτης...γάοιτος, τῆς κ. ντέ λ' Ἴλ, ἡ ὁποία μαθαίνοντας πῶς ἡ Μονγκλάς, ἡ ἀδελφική φίλη της, εἶγε σχέσεις μέ τόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, ἔθωσησε τόν ἑαυτό της... προσβεβλημένο! Ἕνα βράδυ μάλισσα τόν ἐπεσκέφθη αἰσνιδίως γιά νά... παραπονθῆ στῆν ἀγκαλιά του καί νά τόν ἀποτρεψῆ ἀπό τό τοῦτο ἔγκλημα. Πού μελετοῦσε νά διαπράξῃ μέ τό νά φύγῃ ἐκεῖ στῆς μάζης γυναίκας, πού ἄν ἦταν ἀγώνιστη φίλη τῆς, ἀπάντως δέν ἦταν οὔτε ὡραιοτέρη οὔτε ἐξυπνοτέρη ἀπ' αὐτῆν τήν ἰδία! Ὁσόσο ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, πού εἶγε τῆς δυσαρεστήσῃ τόν ἕνα του φίλο, τόν Λά Φεγιάντ, ἀσνήθηκε διαρρήξῃ νά τά γαλάσῃ καί μέ τόν ἄλλο, τόν ντ' Λοσύ καί ἔστειλε στό σπίτι της ἀνωμα τήν θερκόσμη κυρία ντέ λ' Ἴλ. Τότε αὐτή ἐκήρυξε ἕνα φρενέρό πόλεμο ἐναντίον τῆς μεγάλης τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀδελφικῆς φίλης της κ. ντέ Μονγκλάς. Ὅπου στεκότανε κι' ὅπου ὁρίκαζαν στῆν κατηγορούσα, ταρα πῶς ἦταν ἀνήθικη κι' ἐλευθεριαζόμενα. 'Ο περίφημος ἀπομνημονευματογράφος Ταλλεμάν ντέ Ρεώ, πού ἔγραψε τίς τόσο πικάντικες «Ἱστορικές» σου, γιά ν' ἀποφυγατίσῃ τά κάποιες ἐλεύθεσα ἤθη τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ καιροῦ του, ἀφιέρωσε κάμποσες χαριτωμένες σελίδες στῆν ἀντιζηλία τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν.

Κι' ἔτσι ἡ ἀπόθεση τῶν τριῶν ἀδελφικῶν φίλων γ' ἀγαπήσουν τρεῖς ἀδελφικές φίλες, γιά νά μή γωρισθοῦν, ἐνεργήσῃ καί ἐξ αἰτίας τῆς πνευματικῆς καί σωματικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν ἔνανε τόν φόσεως καί τοῦ τυπικοῦ ἐγκισιοῦ τῆς κύριας γυναίκας, πού μπροστά στόν ἔρωτα ἐγγά, τά πάντα καί πού δέν παραδέχεται ποτέ πως μιά ἄλλη γυναίκα εἶναι ποτέ δυνατόν νάναι καλλίτερή της.

Ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν δέν ἐπαρέλειψε, φυσικά, νά πάῃ, ἀλλά δέν κατάθηκε καί τῆς ἐξομολογήθηκε ὅλη τήν ἀλήθεια. 'Η κα ντέ Μονγκλάς τότε, ποτισμένη ἀπό τόν πλατωνικόν ἔρωτα ἑνός ξενητευμένου τόν πραγματικόν ἔρωτα ἑνός παρόντος, δέν δυσκολεύθηκε νά ὑποσγεθῆ τήν καρδιά της στόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, ὑπό ἕναν ὅρο ὅμως ἀσκετά βαρύ: νά ζητήσῃ προηγουμένως αὐτός ὁ ἴδιος τήν συγκατάθεση τοῦ Λά Φεγιάντ. Τό πρᾶγμα ἦταν δύσκολο, μά ὁ Μπουσσοῦ δέν ἐδίστασε περισσότερο. "Ἐπιασε κι' ἔγραψε στόν φίλο του: «Βλέποντας γιά γάρη σου τόσο συγγά τήν ὑπέσοχη αὐτή ὑπαστῆ... τήν ἐρωκεύθηκα γωρίς νά θέλω κι' εἶμαι τώρα τρελλός μαζί της. Γράψε μου τί νά κάνω, γιατί πολύ φοβοῦμαι πῶς θά φανῶ ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς φιλίας σου!» 'Ο Λά Φεγιάντ δέν ἄργησε νά τοῦ ἀπαντήσῃ: «Τό γράμμα σου δέν μ' ἐξέπληξε καθόλου. "Ισα—ἴσα θά παραξενευόμουν, ἄν, βλέποντα τόσο συγγά τήν κα ντέ Μονγκλάς, δέν ἔπεφτες τέλος στά δίγτυα τῆς ἀκατανίκητης γοητείας της. 'Ωστόσο θέλω νά ἐλπίζω πως θ' ἀγγισταθῆς μέ πείσμα καί πώς θά φανῆς ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀγάπης, πού σοῦ ἔγω. 'Αν ὅμως πάλι τό πάθος σου σέ τυφλώσῃ σέ βαθμό, ὥστε νά λησμονήσῃς τό φιλικό καθῆκόν σου, μάθε πῶς θά σέ συγγωρήσω μέ ὅλη μου τήν καρδιά, γιατί ξέρω πόση εἶναι ἡ δύναμη καί ἡ γοητεία τῆς ὑπέσοχης αὐτῆς ὑπάσεως».

"Ολοι, φυσικά, θά ἐνόμιζαν, πῶς ὕστερα ἀπό τό γράμμα αὐτό τοῦ Λά Φεγιάντ, ἡ ἱστορία τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν καί τῆς κας ντέ Μονγκλάς θάπαιρνε ἕνα γοῆγορο τέλος. 'Αλλά ἡ κα ντέ Πρεσσύ σάν ἔμαθε τίς σχέσεις τοῦ φίλου της μέ τήν φίλη της, ἐγκλάσε, καθώς ἦταν πολύ φυσικό, ἀλλοῶτε, τόν κόσμο. Μά ἐκείνο, πού ἦταν ἀνέλπιστο σ' αὐτήν τήν ὑπόθεση, ἦταν ἡ στάσι τῆς τρίτης...γάοιτος, τῆς κ. ντέ λ' Ἴλ, ἡ ὁποία μαθαίνοντας πῶς ἡ Μονγκλάς, ἡ ἀδελφική φίλη της, εἶγε σχέσεις μέ τόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, ἔθωσησε τόν ἑαυτό της... προσβεβλημένο! Ἕνα βράδυ μάλισσα τόν ἐπεσκέφθη αἰσνιδίως γιά νά... παραπονθῆ στῆν ἀγκαλιά του καί νά τόν ἀποτρεψῆ ἀπό τό τοῦτο ἔγκλημα. Πού μελετοῦσε νά διαπράξῃ μέ τό νά φύγῃ ἐκεῖ στῆς μάζης γυναίκας, πού ἄν ἦταν ἀγώνιστη φίλη τῆς, ἀπάντως δέν ἦταν οὔτε ὡραιοτέρη οὔτε ἐξυπνοτέρη ἀπ' αὐτῆν τήν ἰδία! Ὁσόσο ὁ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, πού εἶγε τῆς δυσαρεστήσῃ τόν ἕνα του φίλο, τόν Λά Φεγιάντ, ἀσνήθηκε διαρρήξῃ νά τά γαλάσῃ καί μέ τόν ἄλλο, τόν ντ' Λοσύ καί ἔστειλε στό σπίτι της ἀνωμα τήν θερκόσμη κυρία ντέ λ' Ἴλ. Τότε αὐτή ἐκήρυξε ἕνα φρενέρό πόλεμο ἐναντίον τῆς μεγάλης τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀδελφικῆς φίλης της κ. ντέ Μονγκλάς. Ὅπου στεκότανε κι' ὅπου ὁρίκαζαν στῆν κατηγορούσα, ταρα πῶς ἦταν ἀνήθικη κι' ἐλευθεριαζόμενα. 'Ο περίφημος ἀπομνημονευματογράφος Ταλλεμάν ντέ Ρεώ, πού ἔγραψε τίς τόσο πικάντικες «Ἱστορικές» σου, γιά ν' ἀποφυγατίσῃ τά κάποιες ἐλεύθεσα ἤθη τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ καιροῦ του, ἀφιέρωσε κάμποσες χαριτωμένες σελίδες στῆν ἀντιζηλία τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν.

Κι' ἔτσι ἡ ἀπόθεση τῶν τριῶν ἀδελφικῶν φίλων γ' ἀγαπήσουν τρεῖς ἀδελφικές φίλες, γιά νά μή γωρισθοῦν, ἐνεργήσῃ καί ἐξ αἰτίας τῆς πνευματικῆς καί σωματικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν ἔνανε τόν φόσεως καί τοῦ τυπικοῦ ἐγκισιοῦ τῆς κύριας γυναίκας, πού μπροστά στόν ἔρωτα ἐγγά, τά πάντα καί πού δέν παραδέχεται ποτέ πως μιά ἄλλη γυναίκα εἶναι ποτέ δυνατόν νάναι καλλίτερή της.

'Ο περίφημος ἀπομνημονευματογράφος Ταλλεμάν ντέ Ρεώ.

ὁ καταλληλότερος γιά μιά τέτοια εἶδους ἀποστολή. Ἐξ ἄλλου ἡ κα ντέ Μονγκλάς ἦταν τόσο γοητευτική, πού, θέλοντας καί μή, τήν ἐσωτεύθηκε ὁ ἴδιος. Κ' ἐνῶ ὁ Λά Φεγιάντ περίμενε μέ ἀγωνία τό ἀποτέλεσμα τῶν φιλικῶν διαβημάτων τοῦ Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, ὁ τελευταῖος αὐτός δέν κοπιαζόταν νά ἐκθετάζῃ τήν ὁμορφιά καί τό πνεῦμα της. 'Η κα ντέ Μονγκλάς, ὅταν ἀγγίσε ἡ νέα αὐτή περιπέτεια, τότε καί μόνο κατάλαβε, πῶς ὁ Λα Φεγιάντ δέν τῆς ἦταν ὁλότελα ἀδάπορος, καί πῶς κι' ἄν ἀκόμα τῆς ἦταν, δέν μποροῦσε νά συνδεθῆ μέ τόν φίλο του, ὁ ὁποῖος, ἐκτός αὐτοῦ, ἦταν καί φίλος καί τῆς πιό ἀδελφικῆς φίλης της!

"Ἐτσι ἐπικίνδυνα εἶχαν περιπλεγθῆ τά πράγματα, ὅταν μιά διαταγή τοῦ βασιλέως ἤρθε νά μεταθέσῃ τόν Λά Φεγιάντ σ' ἕνα ἐπαγγελματικό πεζικό σύνταγμα. 'Ο Λά Φεγιάντ σαν νάγε ἕνα καλό προαίσθημα, προσκάλεσε φεύγοντας τόν Μπουσσοῦ Ραμπουτέν νά μήν ξεγάσῃ ποτέ τό φιλικό καθῆκον του καί νά θυμίζῃ πάντα στῆν κα ντέ Μονγκλάς τόν ἔρωτα τοῦ ξενητευμένου σκλάβου της. 'Ο Μπουσσοῦ Ραμπουτέν, μπροστά στόν κίνδυνο νά προδώσῃ τόν καλλίτερο φίλο του, ποτίσπασε νά πάῃ νά ἐπισκέπεται τήν κα ντέ Μονγκλάς καί νά περιορισθῆ στά θέλγητρα τῆς κας ντέ Πρεσύ. Μά σέ λίγο ἡ κα ντέ Μονγκλάς τοῦ ἐμήνυσε πῶς ἡ ἀπουσία τοῦ Λά Φεγιάντ δέν ἔπρεπε νά γίνῃ ἀφορμή νά διακόψουν τίς σχέσεις των καί τόν παρεκάλεσε νά πάῃ νά τήν δῆ.

'Ο Μπουσσοῦ Ραμπουτέν δέν παρέλειψε, φυσικά, νά πάῃ, ἀλλά δέν κατάθηκε καί τῆς ἐξομολογήθηκε ὅλη τήν ἀλήθεια. 'Η κα ντέ Μονγκλάς τότε, ποτισμένη ἀπό τόν πλατωνικόν ἔρωτα ἑνός ξενητευμένου τόν πραγματικόν ἔρωτα ἑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΟ

(ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλμένα: βρίσκει μέσα στὸ τραῖνο ἕνα κομμένο γυνα κεῖο χέρι, τόσο ὄμορφο ποὺ τὸ ἐρωτεύεται, καὶ ἀφιερώνει τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση τῆς γυναικὸς σεὶν ὁποία ἀνήκει. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν φθάνει στὸ Λονδῖνο, ὅπου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυνὴ ἐκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννερ. Ἀκόμη, μαθαίνει πὼς ἡ Μαρία εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ραχήλ, μιᾶς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία εἶναι ἐρωτευμένος ὁ ἐπιστήθιος φίλος του Ρανιέρι Λαμπερτίνι, καὶ ποὺ τὴν ἀναζητεῖ κα' αὐτός. Ὁ Ἀλμένα κατορθώνει νὰ ἔλθῃ σὲ συνεννόηση μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Χέννερ, Τζών, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Μαρία, ὁ δὲ Ντὶκ Λέσλυ ἀναλαμβάνει τὴν ἀπαγωγή της καὶ συνιστᾶ στὸν Ἀλμένα νὰ περμένῃ.

26 (Ἡ συνέχεια)

Ο Ντὶκ Λέσλυ μπρὸ σ' ἕναν τόσο μεγάλο θερμόμαμο ἐνθουσιασμὸ χαμογέλασε ἐλαφρά, ὑποκλίθηκε κ' ἔφυγε.

Τρεῖς ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα χτύπησαν σὲ λίγο! Ὁ κόμης Ἀλμένα ἀναψε τὸ σαμοβάρ, ἤπιε λίγο ζεστό, δυνατὸ τσάι κ' ἄρχισε νὰ κατνίζῃ. Ἐπέρασε ὁλόκληρη τὴ νύκτα ὁ νειρευόμενος μ' ὀρθάνοιχτα μάτια.

=□=

Ὁ Ροβέρτος Ἀλμένα ξύπνησε ἀργὰ τ' πρωὶ ἀφοῦ ἀποκοιμήθηκε κατὰ τὰ χαράματα μ' ἕναν ὕπνο ἀρχιὰ ἀνεκνευρισμένο καὶ διακοπτόμενο ἀπὸ ὀστεροὺς τυναγμοὺς ἀργότερα δὲ ὁζοῦ καὶ ὀζοῦ σὰν τὸ θάνατο...

Ἀνοίγοντας τὰ μάτια πέρασε δυὸ τρεῖς στιγμὲς μὰ κατάστασι τελείας ἀμνησίας· ξαφνικὰ ὅμως στὴν θύμησι ὧν χθεσινοβραδυνῶν ἐπεισοδίων τινάχθηκε ὁλόρθος ὡσὰν μὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τὸν διέτα ἐ ἀτότομα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔμελε νὰ ἀποφασιστῇ ἡ τύχη του κ' ἡ εὐτυχία του!

Αὐτὸ τὸ εἰκοσιτετράωρ. θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὸ μέλλον τῆς Μαρίας, τῆς ἀγαπημένης του Μαρίας καθὼς καὶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια, Μάρκους Χέννερ!

Κ' ἐν ἡ Μαρία δὲν ἤθελ. νὰ φύγῃ μαζύ του ἐπειδὴ εἶχε χάσει πὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς ὅλους; Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο! Ἀλλὰ—ἀν ὁ ἀρχιυπηρέτης Λέβις ἠμπορεῖτο νὰ τοὺς βοηθήσῃ; Ἐὰν ὁ καμπούρης Χέννερ εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ ὑποπτεύεται κάτι ἀπὸ τὴν συνωμοσία ἐνάντιόν του;...

—Θὰ πεθάνω ἐὰν ὑπάρξῃ ἀνάγκη;—ἀλλὰ πάντως θὰ σώσω τὴν ἀγαπημένη μου Μαρία!.. ἦταν ἡ ἐπαδὸς σὲ κάθε ἐμπόδιο κ' ἐρωτηματικὸ ποὺ ὑψώνονταν ἐνάντιο στὸ σχέδιο ἀπελευθερώσεως· ποῦ φλόγισε τὴν ψυχὴ τοῦ νέου Ἰταλοῦ ἀριστοκράτη.

Σὲ λίγο ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἔφερε στὸ διαμέρισμά του τὸ πρωϊνὸ ταχυδρομεῖο. Ἦταν ὅλα γράμματα ἀπὸ τὴν Ἰταλία ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅπου εἶχαν ἐν πρώτοις ἀπευθυνθῇ καὶ ἦταν γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀργοπορημένα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἀποστολῆς πέντε—ἕξη ἡμέρες τὸ ὀλιγότερο.

Μιὰ ἐπιστολὴ ἑνὸς παλιοῦ ὑπηρέτη του ἀπὸ τὸ Μιλάνο τοῦ ἀνήγγειλε πὼς κάτι κλέφτες εἶχαν μπῆ στὸ σπίτι του καὶ ἀφοῦ ἔκαναν ὅλα ἄνω—κάτω εἶχαν φύγει χωρὶς νὰ πάρουν οὔτε μιὰ κορφίτσα. Ὁ γέρο—ὑπηρέτης μάλιστα ἐξέφραζε τὴν ἀπορία του γι' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψη ποὺ ἔγινε χωρὶς νὰ ἀφαιρεθῇ οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ πλούσιο σπίτι...

—Ὡραιμένα εἶναι ὁ Μάρκους Χέννερ... ποὺ ψάγνει ἀκόμα γιὰ τὸ κομμένο χέρι!.. σκέφτηκε ὁ Ροβέρτος Ἀλμένα ποὺ εἶχε συνηθίσει πιὰ ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ διακρίνῃ ὅλες τὶς ὕπουλες ἐνέργειες τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Ἓν ἄλλο γράμμα, ἀπ' τὸ Λονδῖνο αὐτὸ, τοῦ ἀνήγγειλε πὼς τὸ κότερο ποὺ θὰ μεταχειριζόταν γιὰ τὴ φυγή του ὀνομαζόνταν «Ντούντε» καὶ ἦταν ἱκανὸ νὰ διασχίσῃ ἀκόμα καὶ τὸ ὠκεανὸ γιὰ νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν καὶ τὴν ἀγαπημένη του Μαρία μέχρι τὴν Νέαν Ὑόρκη. Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Ντὶκ Λέσλυ. Τοῦ θύμιζε μάλιστα συχνὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ πράγματά του γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος σὲ κάθε στιγμὴ καθὼς καὶ τὰ πράγματα τῆς Μαρίας.

Ὁ κόμης Ἀλμένα ὑπάκουσε στὶς συμβουλὲς τοῦ Ντὶκ Λέσλυ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε. Κατὰ τὸ μεσημέρι δύο μικρὲς πέτσινες βαλίτζες γέμιζαν μὲ λίγα μεταξωτά, ἀλλὰ θαυμάσια γυναικεῖα χρυσόδη γιὰ τὴ Μαρία καὶ ἄλλες δυὸ μὲ τὰ δικά του...

Εἶχε καθήσει στὸ μικρὸ σαλονάκα τοῦ διαμερίσματός του στὸ Πικαντίλλυ Ὠτὲλ γιὰ νὰ φᾷ κάτι γιὰ μεσημέρι ὅταν ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα. Ἤρχόνταν ἀπὸ τὴ Νεάπολι καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

Κόμητα Ροβέρτον Ἀλμένα

Γκρὰντ Ὠτὲλ

Παρίσι.

Ξαναθρῆκα τὴν ἀγαπημένη μου Ραχήλ! Σὲ ἱκετεύω νὰ γυρίσῃς ἀμέσως στὴ Νεάπολι. Τὸ ὀπαπῶ ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου! Ἀπάντησέ μου ἀμέσως· πότε θὰ φθάσῃς. Σὲ περμένω τάχιστα!

Ρανιέρι Λαμπερτίνι

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ συγκίνησε ὑπερβολικὰ τὸν κόμη Ἀλμένα. Θυμήθηκε ὅλες τὶς τελευταῖες ἐπιστολὲς ποὺ ἔστελνε ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὴν Ἰταλία ὁ φίλος του Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ στὶς ὁποῖες ἔκλαιγε διαρκῶς τὴν ἀπότομη ἐξαφάνισι τῆς ἀγαπημένης του Ραχήλ. Καὶ νά! ποὺ ξαφνικὰ ὁ Ρανιέρι τὴν ξανάβρισκε! Ἐλέγονταν δὲ καὶ Ραχήλ.... Ραχήλ! Βέβαια! Τὸ ἴδιο ὄνομα ποὺ ἔλεγε ἀκατάπαυστα ἡ φυλακισμένη Μαρία. Μήπως λοιπὸν ἡ Ραχὴλ αὐτὴ ἦταν κόρη τῆς Μαρίας;.. Μήπως ὁ καμπούρης δὲν εἶχε ἐπαχειρήσει νὰ ξεκάνῃ τόσες φορὲς τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι—ὅπως καὶ ὁ ἴδιος τοῦ τὸ εἶχε πιστοποιήσει ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν Ραχήλ;... Ἔπρεπε λοιπὸν ἡ Μαρία νὰ βρισκόταν σὲ σχέσι μὲ τὴν κοπέλα ποὺ ἀγαποῦσε ὁ φίλος του Ρανιέρι γιὰ νὰ ζητᾷ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ τόσον ἄγρια ὁ καμπούρης μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Βέβαια! Ἡ Μαρία ἦταν μητέρα τῆς Ραχήλ!... Γι' αὐτὸ ἦταν δέβαιος ὁ κόμης Ἀλμένα! Ἦταν ἀδύνατο ἀλλοίωτικα νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἔχθρα τοῦ Μάρκους Χέννερ... Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι ἀγαποῦσε τὴν Ραχὴλ καὶ αὐτὸς τὴν Μαρία—εἰς ἐπίμετρον δὲ εἶχε στὴν κατοχή του τὸ κομμένο χέρι, ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἦταν εἰς ἄφορος τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια..

Μιὰ μεγάλη σύγχυση ἐκυρίευσε τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλμένα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλησε νὰ ἐκμυστηρευθῇ στὸν Ρανιέρι ὅλες τὶς τελευταῖες του ἐνέργειες καὶ νὰ τ.. καθησυχάσῃ μὲ τὴν ἀνεύρεσι τῆς Μαρίας ἐδῶ σ.. Λονδῖνο κοθὼς καὶ μὲ τὴν πεποίθησή του ὅτι ἡ Ραχὴλ ἦταν κόρη της.... Ὕστερα ὅμως θυμήθηκε τὶς συμβουλὲς τοῦ Ντὶκ Λέσλυ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τηλεγραφήσῃ ἁπλᾶ στὸν Λαμπερτίνι ὅτι ἀδυνατοῦσε μέχρι αὐρίου τουλάχιστον ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Νεάπολι. Ὕστερα ἀπὸ ἀδιάκοπες μεταλλαγὲς καὶ σκέψεις ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

Κόμητα Ρανιέρι Λαμπερτίνι

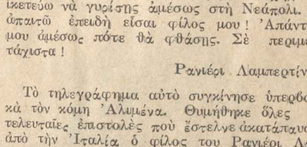

Γκρὰντ Ὠτὲλ. Νεάπολι...

Εἶμαι στὸ Λονδῖνο! Χαίρομαι... θρῆκες τὴν ἀγαπημένη σου! Δὲν μποροῦσοῦ πὼ πότε θὰ μπορέσω νὰ φτάσω. Πάντως σοῦ ὁρκίζομα ὅτι ἐργάζομα γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Ἀδυνατοῦ νὰ ἀπόφασιστῶ θέκαστα σ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Πρὶν αὐριο πολλὰ νέα ἂν πετύχω τὸ κάθε μου στευσε πάντα σὲ μένα.

Ροβέρτος Ἀλμένα

Ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ στὸ φεῖο. Μετὰ λίγες στιγμὲς ὅμως μετὰ γι' αὐτὴ του τὴν ἀπεριοσκεψία. Στὴν μεσμένη σκέψη του ὅλοι ὅσοι τὸν περιβάλλον δὲν ἦσαν παρὰ πρόστυχοι κοσμοκαταδοῦλευαν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καμπούρη πράσινα μάτια ἀκόμα καὶ οἱ τηλεγραφητὲς οἱ ὑπηρέτες τοῦ ξενοδοχείου, θέλησε ν' ξῇ στο τηλεγραφεῖο καὶ νὰ ζητήσῃ τὰ τηλεγραφήματα. Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως τὸ σει τὸ λόγο του στὸν Ντὶκ Λέσλυ νὰ μὴ μετήσῃ καθόλου ἀπ' τὰ διαμερισματάκια τοῦ νοδοχείου...

Γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀνία τὸν κατείχε κάθησε κ ἔγραψε τὰ γράμματα. Τὸ ἕνα στὴν Ἰταλία σὸν διευθυντὴ Μιράνα ρωτώντας του γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποτειράς δολοφονίας ποὺ ἐκατηγορεῖτο τίον τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι τὸ δεύτερο Ἰταλικὴ πρεσβεία στὸ Λονδῖνο καὶ τὸ στὸ συμβολαιογράφο του στὸ Μιλάνο νὰ ἐναλάβει ὅλα τὰ περιουσιακά του ζητήματα. Καὶ στὶς τρεῖς ἐπιστολὲς ὅμως κατέληγε ἐὰν τὶς μέρες αὐτὲς τοῦ συνέβαινε γεγονότε γι ζητοῦσαν ἀμέσως τὴ σύλληψη τοῦ βραίου γιατροῦ Μάρκους Χέννερ θὰ τὸν εἶχε δολοφονήσ...

Ἔβαλε τὰ τρία γράμματα σὲ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του ποὺ ἔκλεισε καὶ ἔκλεικτὸ. Ἀποκαμωμένος ἔπεσε ἐπάνω μιὰ πάτυιη πολυθρόνα ἐκνευρισμένος ὁλόκληρο. Ἦταν 7 1/2 ὧρες τὸ ἀπόγευμα. Ἔνδεκα θὰ ἔρχονταν ὁ Ντὶκ Λέσλυ. Ἔπρεπε νὰ περμένῃ ἀκόμα τρισήμισυ ὧρες ἡ ἀγωνία στιγμὴ ποὺ θὰ ἔρχονταν ὁ ἀστυνομικὸς χρόνος αὐτὸς τοῦ φαίνονταν τεράστιος ἡ ψυχική του κατάσταση ἦταν ἀθλία...

. . . . . .

Ἕνα χαρούμενο γέλοιο τὸν ἔτριξε τὸ λήθαργο ποὺ εἶχε μουδιάσει ὁλόκληρο τὸ μα του. Ἄνοιξε τὰ μάτια κ' ἀντίκρυσε ἀστυνομικὸ Ντὶκ Λέσλυ νὰ τὸν κοιτᾷ χαμογελοῦμενος.

—Μπράβο ἐξοχώτατε... Βλέπω ὅτι ἀπαύστεῦε.. Αὐτὸ εἶναι ἐξαίρετο!

Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἐλέγονταν σ' ἕνα εὐθυμο τόνο τὸν ἐπανέφεραν ἀπὸ τὴ τραγικὴ πραγματικότητα.

—Τί λέτε Λέσλυ! Εἶμαι ἕνας ἄθλιος κανα μιὰ μεγάλη κουταμάρα!.. Δὲν μ γάλη θλακεία ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσῃ τηλεγράφησα στὸν Λαμπερτίνι πὼς ἀμέσ ποιο κόλπο ἐδῶ στὸ Λονδῖνο καὶ θὰ ἔρθ νὰ πάω ἀμέσως στὴν Νάπολι. Ἔκρυψα τὴν ἀγαπημένη του τὴ Ραχήλ...

—Μπᾶ;... Ὥστε τὴν ξαναθρῆκα χατε διηγηθῆ τὴν ἱστορία του, ἀλλὰ τὸ θῦμα τοῦ Μάρκους Χέννερ ἐὰν εἶ Μπράβο του ποὺ τὴν ἔκανες... Ἀλλὰ Ραχήλ; Ἔτσι λέγεται ἡ κόρη τῆς Ραχήλ· εἶπατε ἐξοχώτατε;... Νά ραία!.. Εἶναι λοιπὸν ἡ κόρη τῆς Μαρίας τή! Θὰ τῆς τὸ διηγηθοῦμε σιγὰ σιγὰ

—Λέσλυ! Μὲ κοροϊδεύετε;... Κάθε ἄλλο ἐξοχώτατε.. Εἶμαι ἐδῶ, τι λέγω... Ἡ Ραχὴλ εἶναι κόρη τῆς ἀγάπης!.... Εἶμαι τόσο δέβαιος ὅσο καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶναι Ἄγγλος... Τώρα ἐξηγεῖται καὶ τὸ μάθος κοιν γιὰ τὸν φίλο σας Λαμπερτίν...

—Ὥστε νομίζετε;... Αὐτὴ τὴ σκέψ νὰ κ' ἐγώ.... Ἂν ὅμως ὁ Μάρκους πάσῃ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔστειλα τὸ δράδυ;...

Ὁ Ντὶκ Λέσλυ ἔβαλε ξανὰ τὰ γράμ

(Ἡ συνέχεια σὲ ἑπόμενο)

Ἑλληνική φιλολογία

Τό κρυφὸ ὄνειρο τοῦ Γιακουμῆ

Δύο πόδια ξυπόλητα, ἀδύνατα καὶ μαυρισμένα ἀπὸ τὴν λάσπη καὶ τὸν ἥλιο ποὺ δίστ.ζαν πάντοτε νὰ ποτισοῦν καὶ νὰ μποῦν στὸ δωμάτιο πατώντας τὸ ταπέτο, ἕνα κίτρινο παντελόνι ποὺ τὰ σκέπαζεν λίγο κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, ἕνα κορμὶ ἀσουλούπωτο, ἄχαρο, μὲ τὸ αὐτὸ σακατεμένο ἀπὸ τὴ θλογιὰ καὶ γύρω ἀπ' τὸ πηγοῦνι κάμποσες ξανθὲς ἀνεμιάδες τρίχες.

—Γιακουμῆ, ἄντε γειά σου, πετάξου ἴσαμε τὴν ἀγορά... γι' αὐτὸ καὶ γι' αὐτό...

—Γιακουμῆ αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ πᾶς στὴν ὁδὸ τάδε, ἀριθμὸς τάδε καὶ γκήγορα.. Ὅσο γιὰ γκήγορα δὲν γρειαζόταν σύστατη. Ὅλη ἡ ἐξυπνάδα κ' ἡ σβελτάδα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου βρισκόταν μαζεμένη στὰ δυὸ λυγνὰ του πόδια. Αὐτὰ μιλοῦσαν περισσότερο ἀ' ἀπὸ τὸ στόμα καὶ νοιώθαν πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἡ σκληρὴ κι' ἄχαρη ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει ἴσα με τότε, ἀντὶ νὰ κατεύθυνσν τὴν καρδιά του, τὸν εἴχανε κάνει ἀνεβὸ καὶ πρᾶον, ὑποταγτικό, ἄκακο ἀνθ. Καὶ οἱ τρόποι του, τὸ λεγτικό του εἶχανε μιὰν εὐγένεια ποὺ δὲν θὰ τὴν ποσίμανες ποτέ σου.

Ἔβγαζε τὸ ψωμί του μὲ θελήματα καὶ ζούσε δίγω- παράπονο τὴν ἄσκοπη ζωή του, ἀποταγμένο- πιὰ ἀπὸ καιοὺ στὸ σκληρὸ κανγνῆε τῆς μοίρας του. Τὰ πόδια του δὲν σταματοῦσανε ὅλη τὴν ἡμέρα.

—Βεῦ Γιακουμῆ, ἔλα νὰ σοῦ δώσω ἕνα ζευγάρι δικά μου παπούτσια ποὺ δὲν μοῦ ταιριάζει, τοῦλεγε συχνὰ ὁ πατέρας μου.

—Ποῦ νὰ τὰ θελήσῃ, ὅμως, ὁ Γιακουμῆς.

—Ἐλγαστῶ, νάστε καλά... μὰ δὲν πειράζει..

Ὄχι πῶς προτιμοῦσε τὴν ξυπολησιά. Τὰ λαχταροῦσε κι' αὐτὸς τὰ «ποδήματα»—ἔτσι τὰ λένε—εἶχε ὅμως καὶ τ' ὄνειρό του. Ἕνα ζευγάρι καινούργια, καταχίτοινα ποὺ τάγε κλάσει ἀπὸ καιοὺ σὲ κάποιο μαγαζί καὶ ποὺ σὰν μαγεῖαν καὶ τὸν ποοκαλοῦσαν κάθε φορὰ ποὺ τἀβλεπε στὴ βιτρίνα τους.

—Ν' ἀξιωθῶ νὰ τὰ δῶ μιὰ φορὰ στὰ πόδια μου καὶ νὰ πῶ νῦν ἀπολύοις...

Ἔλενε. Κ' ἀμέσως πάντα ποῦσθετε:

—Μὰ θαρρῶ πὼς δὲν θὰ τὸ ἀξιωθῶ ὅσο τό.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πάλι, εἶχε τὸ σγέδιό του. Μιὰ «φηγανγὴ» καθὼς τὴν ἔλεγε ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τόνε φέρῃ γκήγορα κοντὰ στὴν βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ. Εἶχε πάει ἕνα κουτὶ γιὰ κουμπαριὰ καὶ κεῖ μέσα ἔκανε κάθε μέρα ὅτι τοῦ πεσίσσευε ἀπ' τὸ σταμῆ εἰσόδημά του. Τὴν παραμονὴ τῆς Λαμπρῆς θ' ἄνοιγε τὸ κουτὶ καὶ μὲ τὸ περιμαζεμένο του θ' ἀγόραζε τὰ πολυπόθητα «ποδήματα».

—Τὰ θλέπω στὴ μύστρα καὶ μοῦ πάγουνε τὰ σάλια, μοῦλεγε μισοκλείνοντας ἀπὸ εὐχαρίστηση τὰ μικρά του μάτια. Εἶνε κίτρινα καταχίτρινα μὲ μπούκλα γαλλιστεφὰ κουμπιά...

Καὶ θλέποντας τὴν ἔδια ὥρα τὰ ἀτσάλινα πόδια του, δὲν ξεγνοῦσε νὰ ποσθέτῃ:

—Ἔχτι, νὰ τὰ ἰδῶ ποδεμένα καὶ νὰ μὴν τὸ πιστέψω...

Ἔστασε τέλος κι' ἡ πολυπόθητη μέρα. Ἄνοιξε τὸν κουμπαριὰ ἔβαλε τὴ λιρστὰ στὴν τσέπη κι' ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκεῖνν τὸν ἔγασα. Μοῦ εἶνε πῆ τὸ, θάγγοντας τὸ μεσημέρι «φοράμε». Πέρασε ὅμω- τὸ μεσημέρι. Ἠρθε, πέρασμα κι' ἀκόμα νὰ φανῆ ὁ Γιακουμῆς. Μυστήριο ἡ ἐξαφάνισή του. Μὲ ὧ;τὸ θράδυ τὸ μυστήριο ξεκαθάρισε. Τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιενα στὸ ἀνθιὸ τὸ λεωφορεῖο κάποιος γείτονας μοῦ ἔφερε τὰ θλιβερὰ μαντάτα τοῦ Γιακουμῆ.

—Ἀλήθεια, τὰ μάθετε γιὰ τὸν ἀπελεύο τὸ Γιακουμῆ; Τὸν δύστυχο. Τρόμαξε τὰ πόδια κάποιο αὐτοκίνητο στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Τὸν πήγανε στὴν Πολυκλινικὴ. Μὰ δὲν φαντάζομαι ν' ἀνθέξῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, εἰκόνες καὶ λόγια διάφορα ἀγκαπαιούθηκαν στὸ μυαλό μου. Κίτρινα παπούτσια, ξυπόλητα ἀδύνατα πόδια, κουτιὰ γιὰ κουμπαράδες, τὸ θλιβερὸ πρόσωπο τοῦ Γιακουμῆ μὲ τ' ἀρκὰ ξανθωπὰ γεννάκια του, τὸ σφιγτὸ βαρανισμένο στόμα του. Κ' ὕστερα, σὰν ἐπίλογος, κάποια λόγια του: «θαρρῶ πὼς δὲν θ' ἀξιωθῶ νὰ βάνω ποδήματα στὰ πόδια μου ὅσο ζῶ...

Πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ Νοσοκομεῖο. Τὸν εἴγανε γυρίσει κιόλας ἀπὸ τὸ Χειρουργεῖο. Οἱ κουβέρτες σταμάταγαν στὴ μέση τοῦ κρεββατιοῦ του, τὸ καμπόλωμά τους. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω τίποτε δὲν τὶς ἐμπόδιζε νὰ πέφτουν γυτὲς πάνω στὸ στρῶμα. Κατάλαβα ἀμέσως τὴ συμφορά του. Εἶγε χρειαστῆ νὰ τοῦ κόψουν καὶ τὰ δυό του πόδια γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ ὑπόλοιπο κορμί. Γιὰ νὰ σώσουν τὸ κορμί... Χαμένος ὅμως, κόπος γιατί, τὸ κορμὶ δὲν ἔθελγνε διάθεσι νὰ μείνῃ μοναγός του στὴ ζωή. Στὴ ζωή, ποὺ σούρωνε σιγά—σιγὰ μέσα στὶς κοῦγες τῶν μαγιῶν του, μαζὶ μὲ τὸ θασίλεμμά τους. Ὡσότσο τὸ στόμα τοῦ στωγοῦ ἀνάπτηρου εἶγε τὴ δύναμη ἀκόμη νὰ πικογελάσῃ. Μοῦ ξαναπε τὸ παράπονό του, καὶ καμμιὰ ἐλπίδα δὲν μπόραγε πιὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ:

—Δὲν τῶλεγα, δὲ σᾶς τῶγα πῆ πὼς δὲν θὰ τὰ φόραγα ὅσο ζοῦσα...

Κ' ἔβωσ τάγε φορέσῃ. Μόνο ποὺ δὲν τάγε, γαῖῃ νὰ πολλὴν ὥρα. Μόλις εἶγε βγῆ ἀπ' τὸ μαγαζί, εἶγε κάνει κάμποσα βήματα πάνω στὴν ἄσφαλτο κι' ὕστερα, φράπ, ἕνα ἀξανο γλύστημα—ἀσουνθίωστο τὸ πόδι ἀπὸ παποῦσι—, τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πέρασε γωρὶς λύπη πάνω ἀπὸ τὰ φτωχά του πόδια καὶ τὰ ὄνειρα μαζὶ κι' ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Γιακουμῆ εἴγανε φτάσει στὸ τέρμα τους...

Ἔφυγα ἀπὸ τὸ θάλαμο τοῦ Νοσοκομείου ποὺ τὸν γέμιζε πνιγτικὰ ἡ τραγωδία τοῦ Γιακουμῆ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Πέρασα γοήγοσα. γοήγορα τὸ θαμπὸ ἀάδρουο γιὰ νὰ φτάσω μιὰν ὥρα ἀργήτερα στὸ φῶς. Στὴν ἀνοιγτὴ ὅμως ποοτίτσα μιᾶς μικρῆς ἀποθήκης σταμάτησα ἀπότομα. Σὲ μιὰ γωνιὰ κολλητὰ τὸ ἕγα πάνω σ' ἄλλο εἶδα δυὸ κίτρινα παποῦτσια. Μὲ ξεκαμπωμένα τὰ κουμπιά τους, μὲ πεταγμένες ἔξω τὶς πέτσινες γλῶσσες τους. ἔφοαλα σ.. νὰ κλαίγανε, τὰν νὰ θρηνοῦσαν γιατί πεθάνανε κάποιον ποὺ δὲν θαγόνταν. Κ' ἐπάνω σ' ἕνα καθαρὸ κίτρινο γοῦμα τους, ξεγώριστα μὲ δυό, τρεῖς, πλῆθος κόκκινες κηλῖδες...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Σ' ἕνα ἐστιατόριο ὁ μαῖτο νε' ὀτὲλ πλησιάζει ἕναν τακτικὸ πελάτη καὶ τὸν ρωτᾷ.

—Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σπιμεοινὸ φαγητό;

—Ἕνα κακὸ ἔγει.

—Ποιό;

—Πῶς εἶναι χθεσινό.

=□=

ΑΦΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΚΕ

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν (σ' ἕναν κατάδικο). Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσαι ἐλεύθερος. Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. Ἔγεις κανμιὰν ἄλλη ἐπιθυμία;

Ὁ κατάδικος. Ναί.. θάθελα νὰ μάθαιγα τὴν διεύθυνση τοῦ δικαστῆ ποὺ μὲ καταδίκασε.

=□=

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ἡ μητέρα. Πρέπει νᾶσαι πιὸ λεπτὴ μὲ αὐτὸν τὸν κύριο. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς θέλει νὰ σὲ παντρευτῇ;

Ἡ κόρη. Ἀλλὰ μητέρα, εἶναι τόσο ἠλίθιος!

Μητέρα. Τὸ πιστεύω. Ἂν ἦταν πιὸ ἔξυπνος δὲν θὰ σὲ ζητοῦσε σὲ γάμο.

=□=

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΝΑΡΕΜΕΝΟΥΣ

—Οἱ μισοὶ ἄνδρες στὸν κόσμο εἶνε θλάκες ἢ τοελλοί— εἶπε κάποιος.

—Κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ μένουν ἀνύπαντροι —συνεπλήρωσε ὁ ἄλλος.

=□=

Σ' ΕΝΑ ΜΟΝΟ

—Ἐκεῖνος. ("Ὑστερ!' ἀπὸ δυὸ χρόνιον συμβίωση). Σ' ἕνα μόνο πρᾶγμα κατηγοροῦσ, Λουκία, τὴν μητέρα σου: Στὸ ὅτι ἔποεπε νὰ μείνῃ γερονγοκόρη.

=□=

ΜΕΤΑΞΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΩΝ

—Γιατί δὲν ἔκλισες συμφωνία μ' αὐτὸν τὸν Γιῶργο;

—Γιατί εἶναι μουγκός.

—Καὶ τί σχέση ἔγει αὐτὸ μὲ τὴ δουλειά σου;

—Δὲν ἠοῦδωσε τὸ λόγο του.

=□=

Η ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Δυὸ φίλοι, ποὺ ἔχουν νὰ ἰδωθοῦν χρόνο, συναντῶνται κατὰ τύχην στὸ δρόμο.

—Τί νέα; τὸν ρωτᾷ ὁ πρῶτος.

—Ἄλλο καλά, ἀπαντᾷ ὁ δεύτερος, ἀλλὰ, καὶ στὸ διάστημα ποὺ δὲν ἰδωθήκαμε ἔγω, παντρευτῆ.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἐυγάριστο!

—Ὄχι ὄλως διόλου, γιατί ἡ γυναίκα μου εἶναι πολὺ κακιά.

—Ποιὸ κακό.

—Ὄχι ὄλως διόλου, γιατί πῆρα πρίκα 300.000 δραχμές.

—Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀποχήτερο.

—Ὄχι ἀπολύτως γιατί τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ ἐμπορεύθηκα σὲ πράγματα ποὺ μοῦ ὑφόνταν ὅλα ἀπὸ κλαπάτσα.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τοιμεσό!

—Ὄχι ὄλως διόλου, γιατί ἀπ' τὰ ρεμάλια τους κέρδισα πολὺ περισσότερα.

—Τὰ μπιτὸν ποὺ ἀποζημιώθηκες γιὰ τὴν κακιά τους.

—Ὄχι ὄλως διόλου, γιατί τὸ σπίτι μου ὅπου εἶγα φυλαγμένα τὰ χρήματά μου κάτχε...

—Ὦ, μὰ αὐτὸ εἶναι τοιμεσό.

—Ὄχι τόσο ὅσο τὸ φονάδεσμι γιατί μαζὶ μὲ τὸ σπίτι μου κάτχε καὶ ἡ γυναίκα μου!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

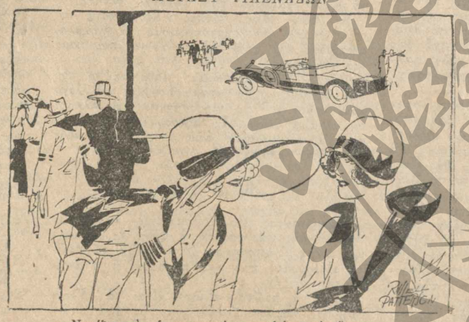

—Νομίζω πὼς ὁ χωρισμὸς μεγαλώνει τὸν ἔρωτα.

*—Ὦ, ναί, ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ἔφυγε ὁ Νινιὴς ἀγαπάω περισσότερο

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Ἰατρός τῆς οἰκογενείας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήση δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς ταχυγραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράφη λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του.

Οἱ ἀναγνῶσται οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἰατρὸν δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἐσωκλείοντες καὶ 50 δρχ.

Μιάν μικρούλαν. Νὰ ζητήσετε τὴν γνώμην εἰδικοῦ ἰατροῦ. Πάντως ἐξ ὅσων καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σας, δὲν θὰ εἶναι τίποτα σοβαρόν. Κάμετε λίγο μασάζ κάθε βράδυ, μήπως μ' αὐτὸ ὑποχωρήση. Προηγουμένως νὰ κάνετε κομπρέσες μὲ γλυαρὸ νερό.

Κ. Η. Δ. Δὲν πιστεύω νὰ κινδυνεύση τὸ μάτι μὲ τὴν ἐγχείρησιν. Πάντως εἶμαι ἐναντίον τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῆς διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οὔτε θὰ καλλιτερεύση τὴν κατάστασιν οὔτε καὶ θὰ τὴν χειροτερεύση. Τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀνακουφίση, ἴσως δὲ καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξη, εἶναι οἱ πλύσεις μὲ γλυαρὸ νερὸ καὶ ἀλάτι. Ἐπίσης, ὑπάρχουν καὶ ἐμβόλια τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν συνιστῶ διότι αἱ ἐπιτυγίαι των δὲν εἶναι ἐξηκριβωμέναι. Αἱ πλύσεις, ὅταν γίνονται μεθοδικῶς, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικαί. Χρειάζεται ὅμως ὑπομονὴ διότι ἡ θεραπεία εἶναι βραδυτάτη. Θὰ κάμετε τοὐλάχιστον 4 πλύσεις τὴν ἡμέραν.

Τικνάκην. Γλυφάδα. Ἡ γνώμη ποὺ ἐσχηματίσα ἐξ ὅσων μοῦ γράφετε, εἶναι ὅτι τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν ὀφείλονται εἰς κακοδιάκην πάθησιν ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ νευρικόν σας σύστημα. Δοκιμάσατε τὸ κατωτέρω φάρμακον ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε δύο κουταλιὲς τῆς σούπας ἡμερησίως, μετὰ τὸ φαγητό.

Bromure de sodium	10 gr.
» » potassium	10 gr.
Valeriane	8 gr.
Eau	1,000 gr

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ σπυράκια, ἐξακολουθήσατε τὸ μουρουνέλαιο ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ καιρὸς καὶ ἀποφεύγετε τὰ ἀλμυρὰ καὶ τὰ χαρουκεύματα.

Ἀθλητήν. Περιστέρι. Εἶναι τῆς γνώμης νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν ἀθλητισμόν.

Προσέξατε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἀδένες. Πιθανὸν νὰ μὴ συμβῆ τίποτα δυσάρεστον, πιθανόν, ὅμως, νὰ συμβῆ καὶ τότε θὰ εἶναι, ἴσως, λίγο ἀργά.

Α. Δ. Χ. Ἀθήνας. Διὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν πιτυρίδα, ἀκολουθήσατε τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰατροῦ σας. Ἐκτὸς αὐτῶν νὰ λούζεσθε τοὐλάχιστον τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Στὸ νερὸ νὰ ρίψετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀμμωνία καὶ μετὰ τὸ λούσιμο νὰ σκουπίζεσθε πολὺ καλά. Ἄπαξ τῆς ἑβδομάδος νὰ τρίβετε τὰς ρίζας τῶν μαλλιῶν σας μ' ἕνα βαμβακάκι βουτηγμένο στὸ οἰνόπνευμα.

Ὑπομονετικόν. Τὸ μουρουνέλαιον δὲν ἐπιφέρει ποτὲ ἐσεθισμὸν οὔτε καὶ σπυρά, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐξαλείφει. Τὰ δικά σας θὰ εἶναι τῆς νεότητος. Ἐὰν ὅμως εἶναι τοῦ ἡλίου τότε βάλετε λίγη πούδρα τάλκ ὅσο νὰ τὸ ζήτημα τοῦ βάρους μὴν ἀντιμετωπίσετε. Εἶναι: ἀρκετὸ νὰ τὴν ἡλιάσετε. Γιὰ τὰς ἀμυγδαλὰς πρέπει νὰ σᾶς δῶ προσωπικῶς.

Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Ἕνα ἀχνάρι Σίγγερ γιὰ δαντελλωτὸ σουτιέν

Κουβεντοῦλες

Τὸ Πάσχα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς «βασικὲς», μποροῦμε νὰ ποῦμε, γιορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης. Βασικὴ ὄχι, μόνον γιατὶ ἀναφέρεται στὸ δραματικώτερο γεγονὸς τῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου, τὴν σταύρωση καὶ τὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ γιατὶ ἐκφράζει καὶ πιστοποιεῖ κατὰ τὸν πιὸ ἔντονο τρόπο τὴν οὐσία τῆς θρησκείας μας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας ὑπὲρ τοῦ πλησίον, καὶ τὴν πίστη στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἀκόμη μὲ πόση εὐχαρίστηση περιμέναμε τὸ Πάσχα τὴ χαρμόσυνη αὐτὴ μέρα ποὺ ἦταν πάντα ἡλιόλουστη σὰν νὰ γιόρταζε κι' αὐτὴ τὸ χαμόσυνο γεγονός.

Μὰ τὴν περιμέναμε αὐτὴ τὴ μέρα μὲ χαρὰ ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατὶ εἶχαν προηγηθῆ τόσα καὶ τόσα: Ἡ ἐκκλησία ὅλη τὴν Μ. Ἑβδομάδα, ὁ Ἐπιτάφιος ποὺ τὸν εἴχαμε ἀκολουθήσει μὲ κατάνυξη, ἡ «Ἀποκαθήλωσις». Ἔτσι μπαίναμε λιγάκι στὸ πνεῦμα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς, τότε ποὺ ὁ Χριστὸς σὰν ἄνθρωπος ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἶχε πονέσει ὅσο κανεὶς θνητὸς, εἶχε δώσει τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώση τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ παιδιὰ κι' ἀκόμη κι' οἱ μεγάλοι ἑτοίμαζαν φορέματα καινούργια γιὰ τὸ Πάσχα. Ὅλα τὰ ψαθάκια τότε πρωτόκαναν τὴν ἐμφάνισή τους κι' ὅλα αὐτὰ συντελοῦσαν στὸ νὰ περιμένουμε πῶς καὶ πῶς αὐτὴ τὴ μέρα.

Τώρα ἡ Μ. Ἑβδομὰς περνάει γιὰ πολλοὺς ἀπαρατήρητη ὄχι γιατὶ δὲν πιστεύουμε πιά, ὄχι γιατὶ εἴμαστε λιγώτερο εὐλαβεῖς, μὰ ἡ ζωή μας ἔχει καταντήση μαρτυρικὴ μ' αὐτὴ τὴν ἀέναη δράση, τὴν διηνεκῆ προσπάθεια σὲ κάθε βῆμα.

Πάνε τὰ παλιὰ ἤσεμα χρόνια, πάνε οἱ μικρὲς ἀπαιτήσεις, πάει ἡ ἀπλότης. Τώρα δὲν εἴμαστε ποτὲ εὐχαριστημένοι: ὅλο καὶ κάτι πάρα ποὺ ζητᾶμε καὶ κάνομε ὅλα τὰ ζητήματα πολύπλοκα. Ἀποτέλεσμα; Ἕνας διαρκὴς ἐκνευρισμὸς καὶ τελεία ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ ὡραῖο αἴσθημα ποὺ λέγεται γαλήνη.

Κι' ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀφνιόμαστε στὸ σάλο γιατὶ θὰ καταντήσουμε νὰ μηγανοποιηθοῦμε καὶ τότε δὲν θᾶχουμε πιὰ καμμιὰ ἀπόλαυση.

Πάσχα! Ἂς ἀφίσουμε κάθε σκέψη ποὺ μᾶς βασανίζει, ἂς στιμαστήσουμε γιὰ λίγο κάθε δόσι κι' ἂς γιορτάσουμε σὰν ἄλλοτε τὴ μεγάλη γιορτή, ἂς ἀφίσουμε τὴν ψυχή μας νὰ πλημμυρίση ἀπὸ τοὺς χαμόσυνους ἤχους τῆς καμπάνας!

Ε.

Μόδα

Περιμένοντας τὶς καλοκαιρινὲς μεταβολὲς ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάση ἡ μόδα ἂς κάμωμε μιὰ μικρὴ ἀνασκόπηση ὅσων ἀφορᾶ τὰ πρῶτα «ἀξεσουάρ» ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ ἀναβιβάστικη σαιζόν.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα—πρῶτα εἶναι τὰ γάντια ποὺ μᾶς παρουσιάζονται ἀπὸ ὕφασμα, ἀλλὰ ὕφασμα διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι εἴχαμε συνηθίσει ὡς τώρα. Δηλαδὴ ἀπὸ ὕφασμα τοιοῦτο—κατέ, καὶ ἄλλα μοδέρνα ποὺ ἐπινοεῖ ἡ βιομηχανία.

Τὰ περισσότερα γάντια ἐμφανίζονται μὲ μανικέτια ποὺ εἶναι πλατυὰ καὶ σκεπάζουν τὶς μανσέττες τῶν φορεμάτων. Ἀλλὰ τὰ μανικέτια κεντημένα, σταυρωμένα, μὲ θελονιές, μὲ νεκρίκια κλπ. Κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπινοήση μηχανία ἐτοποθετήθηκε στὰ μανικέτια ἀνοιξιάτικων γαντιῶν. Τὰ κουμπιὰ παίζουν μεγάλο ρόλο στὸ στολισμὸ τῶν γαντιῶν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν γαντιῶν ἀπὸ ὕφασμα παίζουν μεγάλο ρόλο καὶ τὰ γαντ-

Καπελλάκια, κάπως ἐξωφρενικὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φορέσ ἡ κάθε μία.

κάτορι πολὺ λεπτό, τόσο λεπτὸ ὅσο μοιάζει μὲ ὕφασμα. Τὰ κασκόλ φορίζονται σὲ ἀνοικτοὺς γρωματισμοὺς.

—Τὰ ὑποδήματα, ἀπαραίτητο μέρος τῶν «ἀξεσουάρ» παρουσιάζονται ἀνάμεσα συνδυασμοὺς μὲ τὴν ταφτὰ ποὺ εἶναι μάτιανη, εἶδος ταφτᾶ ἢ σάτιν, ἀλλὰ καὶ γιὰ πιὸ ἀμιμεγέ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ «ἀξεσουάρ» ποὺ ἀπαρτίζουν τὴ μόδα ἀπὸ ὅλα τὰ ὑφάσματα ἐπρέπει νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασή σας.

Ἔπειτα ἔρχονται τὰ ἐπανωφόρια ἐσάντες, καὶ κατόπιν τὰ ὡραῖα φορέματα.

Τελευταιοτρόπως σιγὰ—σιγὰ ἀπαρατήρητα ἀνοιξη γωσὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβουμε νὰ φορέσουμε τὰ καλοκαιρινά.

Γιὰ ὁράδυα θὰ φορεθοῦν τουαλέττες ἐγγυασμένες καὶ ντεκολτέ μανιάτα.

Ἐλάτε, ὅμως τὰ καπελλάκια τῆς Σᾶς τὰ παρουσιάζουμε μὲ τὸ σταυρὸ τσο μὰς καὶ καθώς θὰ ἰδῆτε δὲν ἐπρέπουν διόλου ἀπὸ τὰ καυκηλάκια ποὺ φοροῦν οἱ Ρίζαοῖτες. Μποροῦν καλλιστα νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν ὅτι ἡ Μόδα ποὺ ἐπινοεῖ

ΣΕΛΙΔΕΣ

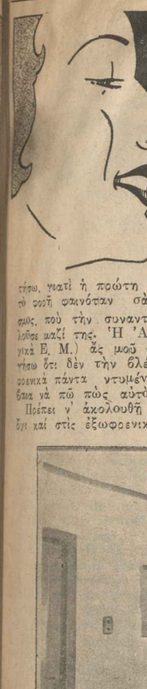

τέρω, γιατὶ ἡ πρώτη Ἀθηναία ποὺ εἶδα νὰ τὸ φορῆ φανόταν σὰν παλαβὴ καὶ ὁ κόσμος, ποὺ τὴν συναντοῦσε στὸν δρόμο γελοῦσε μαζί της. Ἡ Ἀθηναία ποὺ εἶδα (ἀγγικὰ Ε. Μ.) ἄς μοῦ συγχωρήση νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν τὴν βλέπω πιὰ μόνον ἐξωφρενικὰ πάντα ντυμένη καὶ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ πῶ πὼς αὐτὸ τὴν κολακεύει.

Πρέπει ν' ἀκολουθῆ κανεὶς τὴ μόδα μὰ ὄχι καὶ στὶς ἐξωφρενικότητες ἐκτὸς ἂν τὸ θὰ μὲ ρωτήσετε: Εἶναι ὄμορφη αὐτὴ ἡ μόδα; — Καλὰ καλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀκολουθῆ ὅλες τὶς ἐξωφρενικότητες, γιατὶ καὶ σιλουέττα κατάλληλη ἔχει καὶ τύπο ποὺ τῆς ἐπιτρέπει τὸ κάθε τι. Μὰ πάλι ὅλα αὐτὰ ἐπειδὴ ὑπερβάλλει δὲν ἀποφεύγει κάποτε τὴ γελοιοποίηση.

Καὶ τώρα κλείνω τὴν παρένθεση καὶ συνεχίζω τὴν ὁμιλία μου γιὰ τὰ καπέλλα.

Ἐκτὸς αὐτῶν ποὺ σᾶς δείχνουν τὰ σχέδια ἀπὸ θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μακιὰ κανονικὰ ἀπὸ ψάθα πορολαὶν ποὺ τὸ πλέξιμό της μοιάζει τὸ σκωτσέζικο. Τὰ κανονικὰ αὐτὰ γίνονται συνήθως τρία χρώματα: μαῦρο, πράσινο καὶ λευκό, ἢ μαῦρο, κίτρινο καὶ λευκό, μπλὲ, κίτρινο καὶ μαῦρο καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς.

Πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης οἱ μικρὲς μαῦρες καλόττες ποὺ χαρίζονται μὲ σκωτσέζικο γραφὶ καὶ οἱ τόκες.

Τὸ σκωτσέζικο καθὼς εἴπαμε καὶ τὴν ἄλλη φορὰ εἶναι πολὺ στὴ μόδα.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ παίζει μεγαλύτερο ρόλο τὸ σκωτσέζικο εἶναι οἱ ἀμπλοῦζες καὶ τὰ γιλέκα. Τὰ ζιλὲ γίνονται ἐφαρμοστά, σταυρωτὰ, ἀφοῖς ὅμως ν' ἀποκλείωνται καὶ τὰ κουμπιὰ, σὰν γωριάτικα τζεπουνάκια.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐπανωφόρια σπουδὴ θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα.

Γιὰ τὸ νοικοκυριό σας

Ἡ τραπεζαρία ἑνὸς σπιτιοῦ πρέπει νὰ εἶναι μὲ τέτοιο τρόπο τοποθετημένη ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται διόλου αὐτοὶ ποὺ τρώγουν ἂν ἔλθῃ κανεὶς ἐπισκέπτης τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Στὴν τραπεζαρία του κανεὶς ὅπως καὶ στὴν κοσεβατοκαμαρά του πρέπει νὰ θεωρεῖται ἐντελῶς σπίτι του καὶ νὰ μὴν αἰσθανθῆ νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ τίποτε ἐκτὸς ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ θέλη.

Ἡ τραπεζαρία ἔχει κοντὰ τὸ καπνιστήριο, ἂν τὸ σπίτι διαθέτη πολλὰ δωμάτια, ἢ ἕνα γραφεῖο καὶ συνέχεται ἐπίσης μὲ τὸ σαλόνι.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἐπιπλώσεις, ἀλλὰ ἡ ὡραιότερη εἶναι ἡ ἀγγλικὴ ποὺ δείχνει τὸ σκίτσο μας, ἀπὸ τὴν ὁποία καθὼς βλέπετε δὲν λείπει τὸ συμπαθητικώτατο τζάκι.

Ἡ τραπεζαρία πρέπει νὰ εἶναι κοντὰ στὴν κουζίνα γιὰ νὰ μὴ δυσκολεύεται ἡ ὑπηρεσία καὶ πρέπει νὰ εἶναι εὐάερο δωμάτιο γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ὑπηρέτες νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα.

Ἡ νέα ἐπίπλωση ἐπιβάλλει νὰ εἶναι πολὺ φωτεινὸ δωμάτιο ἡ τραπεζαρία γι' αὐτὸ καὶ τὰ παράθυρα, ὅπως δείχνει τὸ σκίτσο μας, γίνονται πλατιά.

Στὴν τραπεζαρία δὲν χρειάζονται παραγεμίσματα. Εἶναι δωμάτιο ποὺ δὲν ἐπιβάλλεται περιττὰ πράγματα: ἕνα τραπέζι, μπουφέ, σερβάντ καὶ μερικὰ καμπλὸ, μετοπημένα καὶ ἀξίας εἰδ' ἄλλως ἂς λείπουν. Ἕνα—δυὸ πιάτα ἐπίσης μποροῦν νὰ κρεμασθοῦν στοὺς τοίχους, τίποτε ἄλλο.

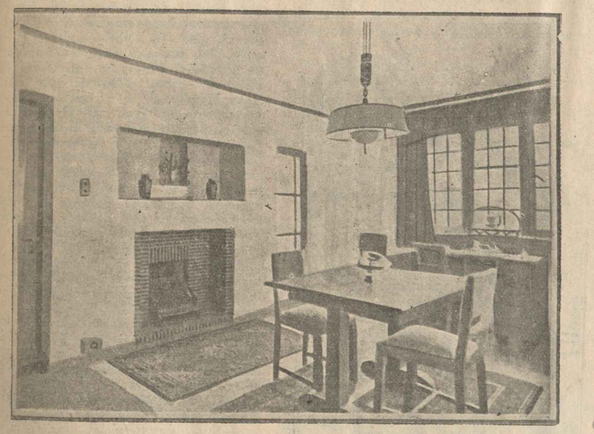

Τραπεζαρία ἐπιπλωμένη κατὰ τὸ ἀγγλικὸ στύλ.

Κουζίνα

Κρεατόπηττα.—Γιὰ νὰ γίνη χρειάζεται: ψαγνὸ ἀνὰ 1/2 ὀκά, 25 δρ. τυρὶ φέτα, μιὰ πατάτα, μιὰ κουταλιὰ γραμμάτα πελτές, 2 κουταλιὲς βούτυρο, 2 κουταλιὲς λάδι, 1 κρεμμυδάκι, 2 αὐγὰ βρασμένα σφικτά, λίγο μαϊντανό, 10 φύλλα τοῦ μπαλκλαβᾶ καὶ ἀνάλογο ἀλατοπίπερο.

Ἀφοῦ βγάλουμε ὅλα τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ κρέας τὸ βάζουμε νὰ βράση μὲ ἀνάλογο νερὸ γιὰ νὰ γίνη ζουμί. Παίρνουμε ὕστερα τὸ κρέας τὸ κόβουμε σὲ μέγεθος φουντουκιοῦ καὶ τὸ βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα εἴδη ἐκτὸς τῶν αὐγῶν καὶ τῶν φύλλων. Ἀνακατεύομε καλὰ καὶ βάζομε λίγο μιὰ μάζα ρίγνομε καὶ ἀνάλογο ζουμί, τόσο ὥστε νὰ μὴν ἀρκιώση πολύ.

Ὕστερα στρώνομε ἕνα ταψὶ μὲ φύλλα τὰ βουτυρώνομε καὶ τοποθετοῦμε ἀπάνω τὴ μάζα καὶ ἀπὸ πάνω τὰ αὐγὰ κομμένα φέτες πολὺ ψιλές. Σκεπάζομε μὲ τὰ ὑπόλοιπα φύλλα καὶ στέλνομε στὸν φοῦρνο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἡλέκτραν Β. Ξάνθην.— Μὴ φοβᾶσθε νὰ ψαλιδίζετε τὰ ματοτσίνουσά σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνετε καὶ πολὺ συχνὰ 2—3 φορὲς τὸν χρόνο σβάνον. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε μπορῶ νὰ σᾶς τὸ στείλω. Θὰ στοιχίση 40 δρχ.— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς προηγοῦνται πάντα γωρὶς νὰ περιμένουν νὰ τοὺς ποῦν «περάστε». Τὸ μίγμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε στὸ πρόσωπο εἶναι καταστρεπτικό, γιατὶ λεμόνι καὶ ὀξυζὲν εἶναι δύο καυστικά· γωρὶ, λίγη γλυκερίνη ξηραίνουν πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὸ ὀντουλάρισμα δὲν κρατεῖ περισσότερο ἀπὸ 12 μέρες.

Ν. Π. Ἀμαλιάδα.— Μετὰ μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ πλύσιμο τοῦ γάλατος πλύνεσθε μὲ νερὸ γλυαρὸ καὶ κοιμᾶσθε γωρὶς τίποτε. Ἡ περμανάντ πότε πετυγαίνει καὶ πότε δὲν πετυγαίνει, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ γιὰ τίποτε. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τεγνίτη καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς τρίχας.

Γαρδένιαν Κάρυστον.— Ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου στέλλω μόνον σὲ ὅσους μοῦ στέλλουν τὴν διεύθυνσί τους μὲ 6δρχ. διὰ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς.

Κ. Δ. Μ. Κρήτην.— Περμένω τὴ διεύθυνσι γιὰ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς. Ὄχι πολλὰ πράγματα, μὰ μπορεῖ κάτι νὰ μοῦ παρουσιασθῆ καὶ πρέπει νὰ ξέρω ποῦ νὰ σᾶς γράψω.

Ἀμυγδαλιά.— Εἶναι μερικὰ δέματα ποὺ δὲν δέγονται τίποτε. Εἶναι καλλίτερο ν' ἀρίσετε τὸ πρόσωπό σας νὰ ἀναπαυθῆ.

Τὸ βάψιμο δὲν τὸ συνιστῶ στὴν ἀδελφή σας, ἀλλὰ ἂν ἐπιμένετε μπορῶ μὲ ἰδιαίτερο γράμμα νὰ σᾶς γράψω τὴ γρῆσι τοῦ Κινᾶ.

Εὐπατοίδην, Τρίπολιν.— Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατὶ ἀλλαγὴ τοῦ σχήματος τῆς μύτης σας δὲν μπορῶ νὰ ἐπιφέρω. Μόνον ἐγγείρησι θὰ μποροῦσε νὰ γίνη. Φαίνεται ὅτι τὸ Ἰνστιτοῦτον κ. Ἰωακειμίδου ἐδῶ ἀναλαμβάνει. Γιὰ τὰ ματοτσίνουσα ψαλίδισμα μιὰ φορὰ στοὺς δυὸ μῆνες καὶ γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι λίγο νερὸ μὲ στύψι πλύσεις μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα.

Σὰν Σουσί. Καλλιθέα.— Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς συμβουλεύσω ν' ἀσπασθῆτε τὸν μοναχικὸν βίον ὅταν ἡ ζωὴ ἀπλώνεται μπροστά σας καὶ γουναντίον σᾶς ἀποτρέπω. Τὸ μέλλον σᾶς ἐπιφυλάσσει πολλὰ εὐφάρεστα ἂν κρίνω ἀπ' ὅ,τι δείχνει τὸ γράψιμό σας. Κόψον γιατὶ νὰ τὸ φοβᾶσθε; Θάρρος! Στὴν ἡλικία σας δὲν ἐπιτρέπονται τέτοιοι φόβοι.

Ἐλ. Κιρ. Κοζάνην.— Ἐβγαίνουν θὰ σᾶς προσηφεύσω τὰ ἀγκάνθια Σίγγερ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Μόνον μοῦ στέλνετε 15 δρχ. γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἀγκαθιῶν καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς.

Σπυρωστίς. Γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ ἀπαιτοῦν πολλὰς ἐξηγήσεις στέλνω ἰδιαίτερο γράμματα. Ὡς μόνον ὅταν λυθοῦν τὰ ταχυδρομικὰ καὶ ἔξοδα γραμμάτων καὶ φακέλλου, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν αὔξησιν τῶν ταχυδρομικῶν ἀρχίζω εἰς 6 δρχ.

Τ.Β. Θεσσαλονίκη.— Βεβαίως τὸ βερνίκωμα καταστρέφει τὰ νύχια καὶ αὐτὸ ποὺ κάνετε στὰ μάτια σας θὰ ἔχετε τὴν βραστ.

Μιὰ ὡραιότατη τουαλέττα ὅλο ἀπὸ βολάν.

Ξένα άριστουργήματα

Ὁ μυστηριώδης Κλὼντ

Πιέρ-Ζίλ Βεμπέρ

ΕΙΝΑΙ ἕνας θλάκας, εἶπεν ἡ Σολάνζ. Διαχώς κομαρώνει τὶς γναθάτες του, καὶ τὸ ὄμορφο προφίλ του. Τὸ ξέρει πολὺ καλὰ πὼς εἶναι ὡραῖος, καὶ τὴν ἰδέα του αὐτὴ θέλει νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ σ' ὅλον τὸν κόσμο!

—Εἶναι ἕνας συγαμένος ἐγωϊστής, ἐπεκύρωσε ἡ Ἀνέτα. Ζεῖ μονάχος του, γιατὶ φοβᾶται τὰ μπλεξίματα, τὶς εὐθύνες. Δηλαδὴ ἐγὼ φαντάζομαι πὼς τὸ κάνει μᾶλλον ἀπὸ τσιγκουνιά...

—Εἶναι κακός, συνεπλήρωσε ἡ Ζοζυάν, κακὸς σὰν τίγρις. Δὲν βλέπετε πόσο ἔκανε τὴν Μαοσὲλ νὰ ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας του. Ντροπή του! Τέτοιος ἄντρας σὰν κι' αὐτὸν πρέπει νὰ τοὺς κρεμνάνε ἀοῦ πρῶτα τοὺς θγάζουν τὰ μάτια! Ναί, θέθαια, τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ ἔγουν φέρει τόσες συμφορές...

Καὶ ὅλα αὐτὰ γινόντουσαν, γιατὶ ὁ Κλὼντ Σιστρεὸν δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία στὰ τοῖα μικρὰ πλασμάτακια τὴ Σολάνζ, τὴν Ἀνέττα καὶ τὴ Ζοζυάν, οἱ ὁποῖες εἶχαν συναιτεισιθῆ γιὰ νὰ τὸν κάνουν κομμάτια μὲ τὰ ὄμορφα δοντάκιά τους. Ὅμως ἄν, κατὰ τύχην, ἔδινε τὴν ποοτιμησή του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς κοπέλλες, αὐτὴ θὰ ἐπρόδιδε ἀμέσως κι' ἄλλες τὶ ἄλλες γιὰ τὸ γαστῆρι αὐτοῦ τοῦ Δὸν Ζουάν, ποὺ τὶς ἀπέφευγε καὶ ποὺ ὀνειροπολοῦσαν ὅλες μεόνυγτα νὰ πέσουν στὴν ἀγκαλιά τοῦ.

—Παραστοῆστε, εἶπεν ἡ Σολάνζ, ὅτι δὲν ξέρει κανεὶς ἀκριθῶς ἀπὸ τὶ ζεῖ...

—Ἴσως ζεῖ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, εἶπεν ἡ Ζοζυάν.

—Ὄγι! δά, μὴ τὰ παραλέτε πιά, ἔθαλε τὶς φωνὲς ἡ Ἀννέτα. Τὸ ξέοτε πολὺ καλὰ πὼς ὁ πατέρας τοῦ Σιστεοὸν, ἤταν ἐογοστασιάρχης μετάλλων—καὶ θαθύπλουτος ἄνθοωπος. Ὁ γιός του ἔγει κι' αὐτὸς ἕνα ἐογοστάσιο, καὶ κατὰ συνέπεια εἶναι καλὰ γεμᾶτο τὸ πουγγί του.

—Ἐν πάσῃ ποειπτώσει, ἐπανέλαθε ἡ Σολάνζ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τέννις καὶ τὸ γκόλφ δὲν τὸν βλέπω νὰ κάνῃ μεγάλα πράγματα, καὶ περνάει μιὰ ζωὴ ἀσκετὰ μυστηριώδη. Δὲν ἐπιγειοῆτε νὰ τὸν κατήσετε μιὰ Τοίτη, λόγου γάοιν... Αὐτὸ εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον. Ἡ ἐκλαμποότής του ἐξαφανίζεται πόδς ἀγνώστους διευθύνσεις...

—Θᾶχε καμιὰ παλιὰ σχέσῃ ἴσως... εἶπαν συγχρόνως ἡ Ἀννέτα καὶ ἡ Ζοζυάν.

—Κολοχύθια. Αὐτὸ θὰ μαθευόταν.

—Ἔ, λοιπόν! ἐγώ, εἶπεν ἡ Ζοζυάν, θέλω νᾶγω ἡσυχη τὴν ψυχή μου. Θὰ τὸν παακολουθῆσω.

—Αὐτὸ εἶναι καλὴ ἰδέα... εἶπεν καὶ ἡ Ἀνέττα.

—Μὰ κοείτσια, αὐτὸ δὲν εἶναι δυοφο πεᾶγμα... συνεπλήοωσε ἡ Σολάνζ. Ὡστόσο εἶναι πολὺ ἐκνευοιστικὸ νὰ μείνωμε πάλι στὴν ἀμφιβολία. Ἂς διοργανώσωμε, λοιπόν, μιὰ συνωμοσία.

Τὰ κοείτσια ἀπεφάσισαν νὰ μὴ συναντηθοῦν, παοὰ μόνον στὴν πεοίπτωση ποὺ θ' ἀνεκάλυπταν κάτι τὸ σοβαοό. Ἡ Ἀνέττα ἔποεπε νὰ τὸν παακολουθήσῃ τὴν ποώτη Τοίτη, ἡ Σολάνζ τὴν δευτέοα, καὶ τέλος ἡ Ζοζυάν τὴν τοίτη· δυω- καὶ οἱ τοεῖς τους ἤσαν θέθαιες πὼς θὰ ἀνεκάλυπταν τὸ μυστικὸ ποὶν ἔοθῃ ἡ τοίτη ἑθδομάς.

Ἡ ὁδὸς ὅπου καθόταν ὁ Κλὼντ Σιστεοὸν εἶχε μιὰ εὐνοϊκὴ ἀδιέξοδο γωνία, ὅπου ἡ Ἀνέττα εἶχε τοποθετήσῃ τὸν ἀμαξάκι της. Τὸ ποωϊνὸ τὸ εἶχε πεοάσει τοώγοντας φιστίκια, ποὺ εἶναι θέθαια κάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν γοοαίνει κανείς. Ὁ νέος φαίνεται πὼς τοῦ ἄοεσε νὰ ξυπνᾷ νωρίς. Τὸ ἀπόγευμα ἡ Ἀνέττα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀγοίσῃ νὰ θαλαντώνῃ στὴν σκοπιά της, διέκοινε τὸν Κλὼντ, ντυμένο τοῦ κουτιοῦ νὰ φωνάζῃ ἕνα πόρσυγο ταξί. Τὸ πῆοσε ἀμέσως τὸ κατόπι, θυμς, ἀλλοίμονο! κάποιο γιαπὶ ἤοθε καὶ ἔοοαξε τὴν θέα τοῦ ταξί ἀπὸ τὰ μάτια τῆς «φοασιτέγνιθος νεανέκτιθ». Τὴν ἑποιμένη Τοίτη ἡ Σολάνζ στάθηκε πιὸ τυχεοή. Ἔπειτα ἀπὸ ἀπέλειωτους μαιάνδοους, ἡ παοακολούθησις τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα μικοὸ καὶ ἥσυχο ζαχαοοπλαστεῖο, ποὺ ἐμόριζε ἀπὸ μακοὰ πλήξη καὶ ἀνία.

«Πεοίεογο μέοος γιὰ νὰ δίγῃ κανεὶς ἕνα ραντεβοῦ». συλλογίστηκε ἡ νέα κοπέλλα...

Κάθησε σ' ἕνα ἀπόμεοο τοαπεζάκι καὶ παοάγγειλε κάτι. Ἀνοπομονοῦσε γιὰ τὴν ἔκβαση ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως τὴν ὁποία εἶχε δημιουογήσει μόνη της, ἀπὸ μιὰ ἀκαταμάγητη πεοιέοεγεια.

Μετὰ παοέλευσι ἡμισείας ὥοας, ἡ Σολάνζ εἶδε τὸν Κλὼντ νὰ θγαίνῃ στὸ δοόμο. Κατοῦσε στὸ μπράτσο του μιὰ κυοία ἀκαθοίστου ἡλικίας, ἀσήμαντη καὶ μαοαμένη, μᾶλλον κακοντυμένη καὶ γαντοφοοεμένη. Ἡ Σολάνζ ἐσυλλογίστηκε τότε:

«Τὶ ἀνόητες ποὺ εἴμαστε! Ἡ Τοίτη εἶναι μιὰ ἡμέοα ποὺ τὴν ἀφιεοώνει φαίνεται στὴν οἰκογένειά του. Ὁ φουκαρᾶς ὁ Κλὼντ θγάζει πεοίπατο τὴν θεία του ποὺ πόκειται νὰ κληοονομήσῃ. τῆς ποοσφέοει ζεστὸ τσαγάκι μὲ μπισκοτάκια καὶ γλυκίσματα».

Ὁ Κλὼντ καθόταν στὸ καφενεῖο συντροφευμένος ἀπὸ μιὰ γεροντοκόρη...

Ὅμως τὴν ἑποιμένη Τοίτη, ὅταν καὶ ἡ Ζοζυάν τῆς ἀνήγγειλε πὼς εἶχε παακολουθήσῃ τὸν Κλὼντ σ' ἕνα ἄλλο μικοὸ ζαχαοοπλαστεῖο, πλάϊ στὴν Ὄπεοα, ὅπου μαζεύοντας γηοαλέες Ἀμεοικανίδες, τὸ τοίο εἶχε μείνει ἀναυδο ἀπὸ τὴν ἔκπληξη. Ὁ γιὸς Σιστεοὸν εἶχε λοιπὸν τόσο πολυπληθῆ οἰκογένεια; Ἀλλὰ κατόπιν πολλῶν πληοοοοιῶν ἔμαθαν πὼς οὔτε ὁ πατέοας του, οὔτε ἡ μητέοα του εἶχεν ἀδέοια. Ἡ ὑπόθεσις ἄοχισε νὰ γίνεται μυοστηοιώδης. Ἡ Σολάνζ ἡ ὁποία ἦταν τῆς ὑπηοεσίας ἐκείνη τὴν ἡμέοα, κατώοθωσε νὰ τουπώσῃ στὸ λαῖκὸ καφενεῖο, ὅπου εἶχε μπῆ προηγουμένως ὁ Δὸν Ζουάν συντροφευμένος ἀπὸ μιὰ γεοοντοκόοη σὰ γελοιογοαφία μὲ φουστάνα θαμμένη, ὀζυζεναοισμένη, ποὺ φαίνεται ὅτι ἔπασχε ἀπὸ ἄσθμα. Μὲ παασνάδα τὴν ἔκουθε ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἄκουσε τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ κατάπλακτη. Ὁ Κλὼντ εἶγε, πιάσῃ τὸ νέοι τῆς μούμας, καὶ τῆς ἔλεγε:

—Μὰ τὶ ὄμοοφη ποὺ εἴσαστε σήμεοα.

—Ἀγάπη μου... ἀπήντησε μὲ ὑποτὸ ἀσγημογίνωικο.

—Γλυκεία μου... ἐπανέλαθε ὁ νέος τοεῖς αὐτὲς ἑθδομάδες ποὺ ἐπιοοσπαγκάνε ἕνας ἀίωνας... Ὅλες τὶς συλλογιζόμουνα τὰ πανόοια σου αὐτοί.

Ἡ Σολάνζ λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀλέα. Ἡ γονδοοειδὴς αὐτὴ κοαμάζα κανε καταπληκτικὴν ἐντύπωσι, καὶ ἡ ἰδέα της γι' αὐτὸν τὸ νέοι τῆς ἀδικολογημένη. Χωρὶς ἄλλο ἡ ἐλκυστεοὸν, βουτηγμένος στὰ γοέι. Ἀφοῦ ἀπὸ μεοικὲς ὡοοσοιθὲς ἀστοὶς ὁποῖες παοαγοωοοῦσε μὲ τὴν φωνὴ Τοίτες τοῦ, Ἡ Σολάνζ ὡοαία σκοφωνο, καὶ ἐσώνταξε ἐπιγόντος τὴν καὶ τὴν Ζοζυάν...Τοῦτη τὴ φοοὰ ἀξίζει τὸν κόπο: Ἔπεπε γοοὶς ἐξεσκεπάσουν καὶ νὰ ἐξετελέσαν τὴ διώκτη αὐτόν. ποὺ τὶς εἶγε παοεκαὶ τὶς τοεῖς καὶ ποὺ ἔκανε γοαοιλειὲς μ' αὐτὰ τὰ ἀνθοώπινα ἀοκάοια.

Καὶ ὅταν ὁ Κλὼντ, ποὺ δὲν ὑποψιαζόταν τίποτα, εἶγε συνοδέψει τὴν γεοντάμα του κι' ἔθγαινε ἀπὸ τὴν ἀκοοπαγκίνο ποὺ πῆγαν θοέθηκε ἔξαφνα μὲ πόοσωπο μὲ τὴν Σολάνζ, τὴν Ἀνέττα, ποὺ κοατοῦσαν τὰ τοῦς ἀπὸ τὰ γάγαια...

—Ἀ! νὰ σας, ἐπὶ τέλους, ἀκοοσφωνάξανε καὶ οἱ τοεῖς. Συνγαοιτοῦν Καζανόθα. ἔγεις ποοτίμηση στὶς ποφίες... θλέπετε!...

—Ἂς ποογωοήσωμε λιγάκι, ἀπάντησε ὁ Κλὼντ. μὲ σοιγιμένα τὰ δόντια ἀθοοῦ ὅτι ἡ κυοία θᾶχαν κοιμμένη. ὅπως πίσω ἀπὸ τὸ παοάθυοο τῆς. καὶ θὰ θλέπε ποὺ ἔοευνε μὲ τὰ κοείτσια.

—Ὥστε ζηλεύει κύοια! Ἀθεῖ θὰ καὶ ἂν εἶναι! δουγήθηκε ἡ Σολάνζ.

—Σᾶς ἀπαγοεύω... ἔκανε κι ἡ Κλὼντ.

—Ἀλήθεια; Σκοτίσθηκα!— Ἀλλὰ λα- ὅλο τὸ Παοίσι θὰ μάθῃ τὴν ἀποσας.

Ὁ Κλὼντ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἂν θέλετε πιστέψτε με, ἢ μὴ μὲ πιστεύετε.. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. στε πάσα πολὺ δυοοσες καὶ πάοα πιπόλιασες γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε. τὶ σημαίνει μιὰ ἄγνωστη γυναίκα δὲν εἶν' ἔτσι: Εἶναι ἕνα σπυοὶ γαοο καὶ δυσπυγιαμένο ποὺ δὲν θὰ στὴ ποτὲ τὸν ἔοωτα.

—Καλὲ ἄντες, εἶπε κοοσδεύοντας ἡ λάνζ.

—Κοοσίδευέτε ὅσο θέλετε. Αὐτὸ τοῦς δὲν ἔνοιωσαν τὴν τοομοκοατία κουπλιμένου, τὴν γλῶσα ἐνὸς γοαμμᾶς εὐγάοιστης οοάσεως...

—Μοῦ τὸ 1932 εἰσήχθησαν στὴν Ἰαπωνία 235 ξένες ταινίες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 206 ἦσαν ἀμεοικανικές. Στὴν Ἰαπωνία λειτουοοοῦν σήμεοα 1.350 κινηματογράφοι.

—Ἕνα νέο Τουοκακὸ φίλμ τελείωσε στὸ στοαοῦιο Ἰπεκτσὴ τῆς Πόλης, μὲ τὸν τίτλο: «Ἂν ἡ γυναίκα μου μὲ ἀπατοῦσε». Τὸ σενάοιό του ἔχει γοαφῆ ἀπὸ ἀπὸ τὸν γνωστόταο Τοῦρκο ποιητὴ Ναζίμ Χικμέτ. Τὴν σκηνοθεσία ἔχει ἀναλάθει ὁ διευθυντὴς τοῦ Τουοκικοῦ ἐθνικοῦ θεάτοου Ἐοτογοοὺλ Μουγιάοης, ὁ σκηνοθέτης καὶ τῆς ταινίας. «Ὁ ἀγὼν ὁοόμου» ποὺ προεβλήθη τελευταίως στὴν Ἀθήνα. Στὸ φίλμ οοωταγωνιστεῖ καὶ ἡ κ. Τοιφκία 1929, Φεοιχὰ Τεβφίκ.

—Ἕνα πολὺ ἐνδιαφέοον φίλμ γυοίζεται σήμεοα στὴν Βιέννη «Τὸ μυοσήοιο τοῦ φύσεως. Πρόκειται γιὰ μιὰ ταινία τῆς ὁποίας ὁ σκηνοθέτης πλέκεται γύοω ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀοθοοὺς τοῦ Βοζονώφ.

Τὸ παγκόσμιο Χόλλυγουντ

Ἕνα στοίχημα τῆς Νταμιτά

Ἡ ζωηοὴ Λιλὴ Νταμιτά,—γιὰ τὴν ὁποία πολὺ μηνῶν ἔγινε τόσος θόουθος ἐξ ἀφοομῆς ἑνὸς ἐπεισοδίου της στὴν Κούβα, μὲ μιὰ θεοσωμαμη ἀντίζηλό της,—δημιοοργησε τελευταίως ἄλλον νέο θόουθο γύοω ἀπ' τ' ὄνομά της μ' ἕνα ποωτοτυπώτατο στοίχημά της.

Βοαοώτας ποὸ ἡμεοῶν σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντοο τοῦ Πάλμ Μπήτς, ὅταν εἶδε μὲ φανεοὴ κατάπληξη νὰ μπαίνῃ ὁ κόμης Βάοθυκ, γνωστότεοο μέλο. τῆς ἀγγλικῆς ἀοιστοκοατίας, μ' ἕνα. ἀοεμάνο μύστακα, ποᾶγμα ποὺ ἀποκαλοῦσε σωστὴ παοαφωνία στὴν ἐπικοατοῦσα ἀνθοωπικὴ μόδα.

Ἡ Λιλὴ σωστὸ πειοαχτοὴ, μπῆκε ἀμέσως σὲ πειοασμόν, καὶ ποότεινε στὸν παοαπονημένο της γαοτοό Χόλντεν, ποὺ τὴν συνόδευε, ἕνα ἐξωφοενικὸ στοίχημα: Νὰ ἐξαοανισῃ τὸ μουστάκι τοῦ κομψευομένου κόμητος Βάοθυκ μέσα σὲ μιὰν ὁοισμένη προθεσμία!

Ὁ γαοτοὸς Χόλντεν χαμογέλασε μὲ τὴν ποοκλησή της καὶ δέχθηκε τὸ στοίχημα: εἰκοσάντε δολλάοια.

Ὁι μέοες πεονοῦσαν ὡστόσο καὶ ἡ Λιλὴ δὲν ἐκοιλοῦσε τὴν ὑπόσχεσή της.

Ὁ γαοτοὸς Χόλντεν δὲν ἄφνε εὐκαοία νὰ μὴν τὴν παοάξῃ πὼς τὸ στοίχημα τῶχε πιὰ χαμένο.

Ἕνα θοάδυ ὅμως ὁ Χόλντεν ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό: Ἀντίκου του ἀκοιθῶς—ἐπίτηδες ἄοαγε ;— ἦοθε καὶ κάθησε ὁ κόμης Βάοθυκ με... ξυοισμένο τὸ μουστάκι!

Ἡ Λιλὴ ἐπιμένει ἀκόμη νὰ κοατῇ μυστακὸ τὸν τοόπο μὲ τὸν ὁποῖο κατώοθωσε νὰ κεοδίσῃ τὸ στοίχημά της...

= □ =

Μικοὰ μυστικὰ

=Οἱ ἀστέοες τιμωοοῦνται κόλαις! Ἡ Οὐάϊν Ἐμπτσον, ἡ ξανθὴ οοωταγωνίστοια τῆς γνωστῆς ταινίας «Ἂν εἶχα ἕνα ἑκατομμύριο»— γοᾷ τὴν ὁποία γοάψαμε ἐκτενῶς στὸ ὑπ' ἀοιθ. 283 φύλλο μας—τιμοοῆθηκε ἀπὸ τὴν ἑταιοία Παοαμάουντ μὲ ἀογία ἑνὸς μηνὸς καὶ πεοικοπὴ τοῦ μισθοῦ της, γιατὶ ἀονήθηκε νὰ παῖξῃ στὴν νέα ταινία «Κακὸς ὑπολογισμός».

=Ὁ Ζὼρζ Ράφτ, ὁ ὁποῖος κεοδίζει 750 δολλάοια τὴν ἑθδομάδα ἐδήλωσε στὴν ἑταιοία του ὅτι ἀονεῖται νὰ συνεχίσῃ τὴν συνεογασία του ἂν δὲν τοῦ αὐξήσουν τὸ ἑθδομαδιαῖο του σὲ 2.500 δολλάοια!

=Μιὰ ἀγγλικὴ ἀποστολὴ ἀνεχώοησε γιὰ τὴν ἀνηλιοτέοια κοουφὴ τοῦ κόσμου, τὸ ὄοος Ἔβεοεστ ὅπου πόκειται νὰ γυοίσῃ μιὰ φωτογοαφικὴ ταινία τῶν ἐκεῖ ἐπικοατουσῶν χιονοθελλῶν.

=Ἡ Ἰοβανδικὴ ἀρχιεπισκοπὴ ἀπηγόοευσε τὴν προβολὴ τῆς ταινίας «Ἰκβάντ Ὀτέλ».

=Κατὰ τὸ 1932 εἰσήχθησαν στὴν Ἰαπωνία 235 ξένες ταινίες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 206 ἦσαν ἀμεοικανικές. Στὴν Ἰαπωνία λειτουοοοῦν σήμεοα 1.350 κινηματογράφοι.

=Ἕνα νέο Τουοκακὸ φίλμ τελείωσε στὸ στοαοῦιο Ἰπεκτσὴ τῆς Πόλης, μὲ τὸν τίτλο: «Ἂν ἡ γυναίκα μου μὲ ἀπατοῦσε». Τὸ σενάοιό του ἔχει γοαφῆ ἀπὸ ἀπὸ τὸν γνωστόταο Τοῦρκο ποιητὴ Ναζίμ Χικμέτ. Τὴν σκηνοθεσία ἔχει ἀναλάθει ὁ διευθυντὴς τοῦ Τουοκικοῦ ἐθνικοῦ θεάτοου Ἐοτογοοὺλ Μουγιάοης, ὁ σκηνοθέτης καὶ τῆς ταινία. «Ὁ ἀγὼν ὁοόμου» ποὺ προεβλήθη τελευταίως στὴν Ἀθήνα. Στὸ φίλμ οοωταγωνιστεῖ καὶ ἡ κ. Τοιφκία 1929, Φεοιχὰ Τεβφίκ.

=Ἕνα πολὺ ἐνδιαφέοον φίλμ γυοίζεται σήμεοα στὴν Βιέννη «Τὸ μυοσήοιο τοῦ φύσεως. Πρόκειται γιὰ μιὰ ταινία τῆς ὁποίας ὁ σκηνοθέτης πλέκεται γύοω ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀοθοοὺς τοῦ Βοζονώφ.

=Γιὰ τοὺς θαυμαστὰς τῆς χαοιτωμένης Ἐστὲο Ράλστεν ἀποκαλύπτομε τὴν ἡλικία της: Γεννήθηκε τὸ 1902. Κάνετε τὸν ὑπολογισμό...

=Ἴδιοὺ καὶ μεοικὰ διακοσμητικὰ ἐπίθετα μὲ τὰ ὁποῖα συνήθισε πιὰ ὁ κόσμος νὰ... στολίζῃ τοὺς ἀγαπημένους του ἀστέοας. Ἔτσι, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι γνωστὴ ὡς μυστηριώδης, ἡ Τζόαν Κράουφοοντ ὡς σαγηνευτική, ἡ Μάριον Νταῖβις ὡς εὔθυμη, ἡ Ἔθελ Μπάρρυμορ ὡς χαοιτωμένη, ἡ Μαοὶ Ντρέσλεο ὡς σιωπηλή, ἡ Ἔλεν Ἄλες ὡς παράξενη καὶ ἡ Τζόαν Χάρλου ὡς γοητευτική.

=Ξέοετε τί ἐπάγγελμα ἔκαμε ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ ποοτοῦ γίνει κινηματογοαφικὸς ἀστήρ; Δὲν ἔκανε ἕνα ἄλλλ πολλά, πάρα πολλά. Μεταξὺ ἄλλων ἦταν... νυχτοφύλακας σ' ἕνα ἐργοστάσιο κουτσούκ, πυροσβέστης καὶ παραγγελιοδόχος! Αὐτὰ τὰ τοῖα μᾶς ἀπεκάλυψε πρὸς τὸ παοόν, ὁ ἴδιος...

=Ἡ «Παραμάουντ» τελείωσε τὸ γύοισμα ὅλων τῶν ταινιῶν τῆς παοαγωγῆς της 1933—34. Μεταξὺ τῶν ταινιῶν αὐτῶν ὑπάοχουν καὶ μεοικὲς ἀοιστουογηματικές, ὅπως τὸ «Μαντάμ Μπάττεοφλαῦ—ὅπου οοωταγωνιστοῦν ἡ Σιλβία Σίντνεῦ, ὁ Γκάρυ Γκράντ καὶ ὁ Τσάρλυ Ρούγκλ—τὸ «Ἂν εἶχα ἕνα ἑκατομμύριο», τὸ «Ὁ διάβολος μᾶς ὁδηγεῖ»—ὅπου παίζει ἡ γνωστή μας Οὐάλι Γκίμπσον καὶ ὁ μικοὸς Ντίκυ Μοῦρ ποὺ ἔκανε τὸ νεμεποῦτο του στὴν ταινία «Ξανθὴ Ἀφοοδίτη» καὶ τέλος τὸ πεοίφημο «Σημεῖο τοῦ Σταυοοῦ» ὅπου λαμβάνουν μέοος 7.500 φιγκυοὰν καὶ τὸ ὁποῖο στοίχισε 800.000 δολλάοια, ἤτοι 120. ἑκατομμύοια πεοίπου δοαχμές!

=Ἡ Γκάμπυ Μοολαὶ εἶναι ἡ μόνη στᾶο ποὺ κοῦθει τὴν πραγματική τη. ἡλικία.

=Τὰ μαλλιὰ τῆς Λίλιαν Χάοβεῦ δὲν εἶναι φυσικὰ ἀλλά... ὀντυλαοισμένα.

Θεατρίνα

Χάοια φιλιά, κέφι σκοοπᾶ
σ' ὅποια καοδιὰ κοντά τὰς τοέξῃ.
Ἡ θεατοίνα, δὲν ἀγαπᾷ...
ἡ θεατοίνα μόνον... Θὰ ΠΑΙΞΗ...

Αὐτὸς τὴν γνώοισε κοείτσα
σ' ἕνα μπουλοῦσι θεατοίνων
κ' ἂν ἔγιν' ἔπειτα ἀοτίστα
αὐτὸ ὀφείλεται σ' ἐκεῖνον

Γιὰ τὰ τοαγοούδια ποὺ στὸ πάνω,
ἔγοαφ' αὐτὸς, ἐνῶ πόνοῦσε
ἐκεῖνη στὴν σκηνὴ ἀπάνω
κάθε θοάδυὰ μεσουοανοῦσε.

Σὲ κάθε της τοελλὸ «ντεμποῦτο»
ἐγέμιζ' ἡ σκηνὴ λουλούδια
γνώοισε δόξες, εἶδε πλοῦτο.
Κι' αὐτὸς τῆς ἔγοαφε τοαγούδια.

Καὶ μιὰ θοαδυὰ—σοῦ χοόνο ἀπάνω—
αὕτη εἶχε δοῆ, ἕναν ἐοαμένο
κ' αὐτὸς τὸν δοῆκαν σκοτωμένο
μ' ἕνα τοαγοούδι—πλάϊ στὸ πάνω

Μιὰ ξεχασμένη ἱστοοία
μέσ' τῆς ζωῆ- μας τὴν φουτίνα.
Ἐδῶ τελειώνει ἡ κωμωδία
ποὺ εἶγε παῖξῃ... ἡ θεατοίνα..

ΜΙΜΗΣ Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱστοριοῦλα

Θά...

Ἀνάβει τὴ λάμπα μὲ τὸ πολύγοωμο ἀμπαζοὺς. Τὸ σκοτωμένο φῶς τοῦ φουμπινοῦ ποὺ οίγκει τῆ δείγνει γλυκύτεοη. Καὶ πεοιμένει.

Ἀπ' τὸ ποωΐ, ξημέοωμα Μ. Σαββάτου ἔγει ξυπνήσει μ' αὐτὴ τὴ λαγτάοα.

Ἔγει στολίσει τὴν καμαοοῦλα μὲ ὅ,τι ἐκείνος ἀγαποῦσε: κάποια μικοοῦλικα μαξιλαοάκια, στὸ ντιβάνι, μεοικὰ λιλὰ ζουμποῦλια στὰ βάζα, λίγα καντφάκια μὲ μοοφὲς μικοῶν παιδιῶν στὸν τοίχο καὶ στὸ γοαμμόφωνο ἔτοιμη τὴν ἀγαπημένη του πλάκα.

Τὸ τοαπεζάκι τῶχει στολίσει μὲ λινὸ ὁλόασποο κέντημα καὶ πάνω του στέκει ἕνα σεοβίτσιο γιὰ δυό. Σ' ἕνα πιάτο δυὸ κόκκινα αὐγά, ὁμένα μὲ μιὰ γαλάζια κοφδέλλα.

"Οπου νάναι θ' ἀνοίξῃ ἡ πόοτα καὶ κεῖνος θὰ μπῆ.

Θάναι ὡοαῖος, ἐξαιοετικὰ ὡοαῖος γιατὶ ἔγει νὰ τὸν δῆ ὁλόκληοο ἕνα χοόνο. Καὶ πόσο θάγῃ ἀλλάξει!

Ἐκείνη θὰ κάνῃ ἀκόμη τὴν θυμωμένη- "Ἕνα χοόνο τῶοα δίγως νέα του, δίγως καμμιὰν εἴδησῃ. "Ἕνα χοόνο τῶοα μακουὰ τῆς ὕοσεο ἀπὸ τόσο πάθος ἀγάπης καὶ τόσην θέρμη λατοείας.

Αὐτὸς θάναι δοοῦδος. Δὲν θὰ μποοῆ νὰ μιλήσῃ γιατὶ δὲ θὰ βοίσκῃ λόγια δικαιολογίας.

"Ὁμως αὐτὴ δὲν θὰ μποοέσῃ γιὰ πολὺ νὰ βαστάξῃ τὸν θυμωμένο οόλο τῆς.

Θὰ οιχτῆ μὲ τὰ γέοια ἀνοιγτὰ γύοω στὸ λαιμό του. θὰ σφιχτῆ μὲ θέρμη ἐπάνω του καὶ θ' ἀναλυθῆ σὲ δάκουα χαοᾶς.

Ἐκεῖνος θὰ σκύδῆ τὸ κεφαλὶ. Ἐκείνη θὰ τοῦ γαίδεύῃ τὰ μαλλιά, τὸ οοδαλὸ σβέκο ποὺ θὰ οοοδάλλῃ ἀσφυκτικὰ μέσ' ἀπ' τὸν ἄσποο σφιχτὸ γκαοὰ. θὰ τοῦ φιλᾷ τὰ μάτια. θὰ ἀκουμπᾷ ἁπαλὰ τὰ δακτυλάκιά της πάνω στὰ γοαμμένα γείλια του καὶ θὰ νοιώθῃ τὶς καμπύλες των. "Ὑστεοα θὰ κολνᾷ τὸ δυῆασμένο στόμα τῆς πάνω τους. Καὶ θ' ἀσίνεται νὰ μεθυστῆ ἀπ' τὸ φεοναλέο ἄοωμα τῆς ἀνάσας του.

Τελευταία, θ' ἀσίνῃ τὴν ψυχή της νὰ λεκνιστῆ μέσ' στὴ δική του.

Κι' ὕστεοα... ὕστεοα θὰ τοουγκείσουν σ' αὐγά. Θὰ τοῦ σπάσῃ τὸ δικό του. θ' ἀφίσῃ ἕνα ἠχηοὸ γελάκι καὶ θὰ τὸν μπατσίσῃ γοαδιάκια γιὰ τὴν τόσῃ μὰ τόσῃ ἀγουοσία του. Ἕνας χοόνος! Ἀπὸ τότε ποὺ ἀγτάμωσαν ἕνα θειλινὸ Μ. Σαββάτου στὴν ἄκοῃ ἑνὸς δοόμου καὶ γνωοίστηκαν μὲ τὴν εὐκολία ποὺ δίνουν οἱ τέτοιες μέοες.

Καὶ κάποτε.

Μιὰ γελοία παοεξήγησῃ: ἕνα δοάδυ αὐτὴ ἀγοιοῦσε καὶ δὲν θέλησε νὰ τοῦ ἀκουστῆ.

Κι' ἔπειτα, ὁ γοωοίσοῦς Ἀπότομος, βαοὺς, θλιεοός.

Αὐτὴ ποὺ γονάτιζε ὑποταγοικὰ σὰ ζωῆ μποος στὴν παοαμικότεοη δύναμη καὶ ποὺ ζητοῦσε ἕνα γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὴν ψυχή της, ἀπὸ ἕνα καποίτσικο ποὺ γοωίσε κάποτε ἀνωγκαῖο γιὰ νὰ τοῦωσῃ τὴν ἀγάπη τοῦς, ἔγινε αἴτια μιᾶς δυστυχίας τέτοιας.

"Ὁμως σήμεοα ὅλα θὰ διοοθωνοῦνταν.

Ἀπὸ τὴν πόοτα στὸ παοάθυοο κι' ἀπ' τὸ παοάθυοο στὴν πόοτα δοκιμάζει ,θυμαίζοντας τὴν πικοὴ ἡδονὴ τῆς ἀνωμονῆς.

Τὸ σοδοοῦτο ἀγοποέστει μουνὸ, πλημμοιίζοντας τὴν καμαοοῦλα μὲ διάφανες σκιὲς καὶ παγεοὴ σιωπή.

Κι' ὁ ἐοχομὸς τῆς νύγτας ὁλόενα προλαθαίνει τὸν δικό του ἐοχομό.

Τίποτε πιὰ δὲν τὴν θεθαιώνει πὼς θὰ δῆ.

"Ὁμως, ἡ ψυχή της εἶναι πολὺ ἄθεια καὶ ἡ ἀνάγκη μιᾶς Ἀγάπης ποὺ ἐπιθάλλει ἀπόψε ἡ μέοα ποὺ ξημεοώνει πολὺ δυνατή.

Ἡ μουσικὴ τῶν λυγιῶν τῆς γοαμίζει τώοα τὴν σιωπηλὴ καμαοοῦλα...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ.

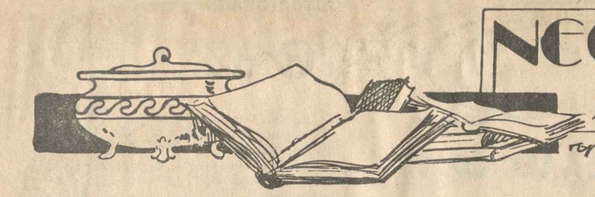

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τό πσληό βιολί

Κι' εἶχε πιὰ ραγίσει τὸ παληὸ βιολί κι' εἶχε
πιὰ χαλάσει
κ' ἦταν βουτηγμένο χρόνια στὴ σιωπὴ
κ' οἱ γλυκὲς φωνές του ποΰχαν τόσα πεῖ
εἶχανε σωπάσει.

Νύχτιες σερενάτες πάνω του πολλὲς εἶχανε
περάσει
κ' ἔμαθε νὰ κλαίῃ κ' ἄλλους νὰ λυπῇ
μὰ βαρειὰ σπασμένο κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ
τὄχουνε κρεμάσει.

Πῶς ποθεῖ γιὰ λίγο πάνω του νὰ γείρουν
χέρια ἀγαπημένα
ὁ παληὸς σκοπός του πάλι ν' ἀκουσθῇ
κ' ὡς θλιμμένο κλάμμα γύρω ν' ἀπλωθῇ...

Δὲν θρηνεῖ μονάχο τὸ φτωχὸ βιολὶ γιὰ τὰ περασμένα.
Ἔχει συντροφιά του στὴν πικρὴ βραδυὰ
μιὰ καρδιὰ σπασμένη, μιὰ φτωχὴ καρδιά...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

= □ =

Δυό λόγια σ' ἕνα παληάτσο

Μὲ μιὰν εὐθυμότατη, μὲ μιὰ πολὺ πεταχτὴ προεισαγωγὴ τζάζ, ξεφύτρωσες, θλιβερὲ παληάτσε, σ' αὐτὸ τὸ πρόχειρο πάλκο τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐσπερίδας, γιὰ νὰ χαρίσῃς λίγες στιγμὲς θεατρικῆς ἡδονῆς σ' ἀβρὲς καὶ ἄνοστες κυρίες, σὲ προκλητικὰ μακιγιαρισμένες δεσποινίδες καὶ σὲ κυρίους ἀνούσιους, σὰν τὰ μονόκλ τους... Οἱ ἀκροβατικές, οἱ χορευτικές σου ἐπιδεξιότητες, ἀποτέλεσμα μακροχρόνιων καὶ σκληρῶν δοκιμασιῶν, οἱ γελοῖες γκριμάτσες τῆς προσωπίδας σου, σαρκασμοὶ πικρότατοι τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου σου, τὸ ἐπικίνδυνο λύγισμα, τὸ τρελλὸ στριφογύρισμα τοῦ ἰσχνοῦ σου κορμιοῦ μέσα στὴ μικροῦλα σκηνή, πλουσιώτατα στόλισμα τὰ δῶρα τῆς πληρωμένης διασκέδασης στοὺς ἐκστατικοὺς θεατές σου...

Ἡ κομψὴ οἰκοδέσποινα, λαμποκοπώντας ἀπὸ χαρά, μεγαλειώδης μὲς στὴ δαρτῦπιμη τουαλέττα της, ἔσκυψε ἐλαφρὰ καὶ ψιθύρισε κάτι σὲ μιὰ διπλανή τη, γιὰ σένα.. γιὰ σένα, ταπεινό καὶ ἄθλιο πλάσμα, γεμάτο κομπετινισμό, γιὰ σένα, ἀσήμαντε κ' ἄδοξε ἥρωα τῆς ἀποψινῆς ἀτραξιὸν τῶν προσκαλεσμένων της..

Θάπρεπε, βέβαια νὰ τῆς ἔλεγε πὼς οἱ ξετρελλαμένοι χοροί σου, τ' ἀστεῖα σου πηδήματα, οἱ ἐλεεινοὶ μορφασμοί σου καὶ τἀγριά σου ξεφωνητὰ δὲν γίνονται παρὰ γιὰ νὰ ξεγελίσῃ, σὰν δομητικὸς ἀφρὸς τῆς ἀψύτερης σαμπάνιας, ἡ ἀγαλλίαση τῶν θεατῶν σου... Θάπρεπε νὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἐσὺ δὲν ἔχεις καρδιά, δὲν ἔχεις ψυχή, δὲν ἔχεις νεῦρα, δὲν ἔχεις αἴσθημα... Πὼς ἔτσια ἔχουνε μόνον οἱ θεατές σου.... Πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι παρὰ ἕνα ἄψυχο ἔνα κουτὸ μηχάνημα χαρᾶς, ἕνα δοχεῖο τῶν ἐπιδοριῶν... Θάπρεπε νὰ τῆς ἔλεγε πὼς εἶσαι κ' ἐσὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς πειναλέους καὶ κακόμοιρους ἐκείνους ἀνθρωπάκους, ποὺ ἡ ἀνεμοζάλη τῆς φριχτῆς σημερινῆς ζωῆς τοὺς ἔρριξε σ' ἕνα πανάθλιο ἐπάγγελμα, τοὺς ἔκαμε δειλὰ καὶ καταφρονεμένα ζῶα, ποὺ παίρνουν γι' ἀντάλλαγμα τῶν φτωχικῶν ὑπηρεσιῶν τους λίγα ἀπομεινάρια τροφῆς... Θάπρεπε νὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἐσύ, ταλαίπωρε παληάτσε, δὲν ὑπάρχεις, δὲ ζεῖς, δὲν κινεῖσα, παρὰ γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ ἄλλοι μαζύ σου... Κι' ὅμως, ἀξιολύπητε γελωτοποιέ, ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτά, τῆς εἶπε σαχλὰ κ' ἀκατανόητα :

— Vraiment, cherie : Ce clown est très amusant!...

ΝΙΚΟΣ ΤΡΕΧΑΣ

'Ο ἐπιλοχίας μου...

Καὶ ποιὸς δὲν τὸν θυμᾶται!

Πέρασαν ἀπὸ τότε δεκατέσσερες ὁλάκαιροι μῆνες—κ' ὅμως καὶ σήμερα ἀκόμα ἀκέρωρος ζωγραφίζεται στὴ θύμησί μου...

= □ =

—...Πυροβολαρχία... Προσοχέ... έ. 'Ανάπαυσι... ις! Προσοχέ... έ..

'Ο ἐπιλοχίας μου σοβαρὸς—ἀρρενωπὸς ἔπαιρνε τὴν «ἀναφορά» του στὸ πρωϊνὸ προσκλητήριο. 'Ἡ φωνή του βαρειά—βαρειὰ ἤθελε ν' ἀντιχήσῃ κάθε πρωΐ καὶ νὰ ταράξῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο τὴν ἀπέραντη σιωπή, ποὺ ἁπλώνεται γύρω σὰν ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ...

—...Πυροβολαρχία.. Προσοχέ... έ..

Ἡμουν ὁ βοηθός του, κ' ἔτσι σιγὰ—σιγὰ ἀπόχτησα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Γίναμε φίλοι—δυὸ ἀδελφοί. Κι' ὁλομόναχοι οἱ δυό μας—τόσα βράδυα—σκυμμένοι πάνω σ' ἐγγραφα καὶ σὲ τετράδια μιλούσαμε.. καὶ γιὰ πόσα—Θεέ μου—δὲ λέγαμε... 'Ακόμα καὶ γιὰ τὴ ζωή του. 'Ἦταν ἄτυχος! Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς πιότερους ἀπ' τοὺς συναδέλφους του, ποὺ τόσο καλὰ τοὺς στέκει νὰ τοὺ. λένε:.. «οἱ καραβαγάδες». 'Ὀχι! Αὐτὸς ἦταν διαλεχτός! Θυμᾶμαι—σὰν τώρα ἀκόμα—τὰ λόγια του, σὰν ἤθελε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ πὼς θάχαμε πάλι νυχτερινὴ—γραφικὴ δουλειά.

'—...«Λιάγκα, ἀπόψε θἄχουμε νυχτέρι...» Δίχω. ἀπάντησι τὸν κυττοῦσα—κάτι πάλι θἄχε νὰ μοῦ πῇ. Κι' ἐκεῖνος χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος.

...'Ἕνα βράδυ μοῦ μίλησε γιὰ τὶς ἀγάπες του: 'Ὑστερα ἀπ' τοὺς δικούς του δυὸ πράγματα στὸν κόσμο τὸν κρατοῦσαν σκλάβο τους. Τάβολογα—ἦταν ἄξιος καβαλλάρης—κ' ἡ μικροῦλα του... Μοῦδειξε καὶ τὴ φωτογραφία της—ἕνα τσαχπίνικο μουτράκα κ' ἕνα φίνο σωματάκι τυλιγμένο σ' ἕνα γουνένιο μαντό.

Τὴν ἀγαποῦσε καὶ μὲ τὴ συγκατάθεση τῶν διδῶν του θὰ τὴν ἔπαρνε μιὰ μέρα...

—...«Μὰ κεῖνο ποὺ μὲ σφεναχαρεῖ, συνέχισε, εἶναι ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν παίρνω γράμμα τους... Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νἆμαι μιὰ δαύτου, ἕνας γυιὸς ποὺ δείλιασε μπροστὰ στὴ ζωή κ' ἕνας τεμτέλης ποὺ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς δώσῃ λίγη χαρὰ στὰ γεράτειά τους... Διάλεξα βλέπεις τὸ στρατό! Μὰ δὲν πειράζει! Τὸ δέβεαο εἶναι πὼς ἡ ζωή μας ἔχει γίνει μονότονη ἐδῶ τόσο, ποὺ ἔρχονται στιγμὲς καὶ κατανταῖ ἀφόρητη. Καὶ μονάχα ἕνας πόλεμος θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσουμε.. 'Ο πόλεμος!

Καὶ καθώ. μὲ ἀντίκρυσε ὡχρὸ καὶ φοβισμένο:

—Μπᾶ! σὲ τρομάζει ὁ πόλεμος; Καὶ ποὺ νὰ ἤσουν καὶ στὴ Μικρασία!! 'Αχ! μικρέ μου, εἶναι μεγάλο παηγύρι κ' ἂν τύχῃ καὶ πᾶς κομμὰ φορ. στὸν πόλεμο, θἄχῃς πολλὰ νὰ ὠφεληθῇς.. Κι' ἀκόμα θὰ δῇς πὼς κ' ἐκεῖνοι οἱ δειλοί... ξέρουν τόσο ὡραῖα νὰ πεθαίνουν!

Καὶ πόσα δὲ μοῦπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.. Κ' ἐγὼ μὲ βαθειὰ συγκίνηση τὸν ἄκουγα—κ' ἡ διχή μου ἡ σκέψη πετοῦσε πέρα—μακριὰ σὲ κῆπους καὶ σὲ πεδιάδες σπαρμένες μ' ἀνθρώπινα κόκκαλα, κ' ἔνοιωθε ἀνατριχίλα στὸ κορμί...

'Αλήθεια! Θἄταν μεγάλο παηγύρι ὁ πόλεμος!

...'Ἕνα πρωΐ—στὰ καθημερινὰ γυμνάσια—ὁ ἐπιλοχίας μου σκοτώθηκε!.. Σ' ἕνα ὁρμητικὸ καλπασμὸ μὲ ὑπεροτήδηση ἐμπροδίων, ὅπου ἔτρεχε ἐκεῖνος πρῶτος γιὰ παραδείγμα, ἕνα ἀπότομο ξάφνισμα τοῦ ἵππου του τὸν ἔρριξε χάμω ἀναλσθητο μὲ μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ κρανίο. Καὶ σὲ λίγες ὧρες ἦταν νεκρὸς μὲ μιὰ ἀπαίσια γκριμάτσα στὸ χλομασμένο του πρόσωπο... Νᾶταν δυσαρέσκεια γι' αὐτὸ τὸ τέλος;

N.

Μ' ἂν τύχῃ...

Τὰ πιὸ δροσάτα λουλουδιὰ, τὰ σταφύλια
καὶ σοΰχτισα πανώμορφα κ' ἀπάντησι σου
στὶς πιὸ βαθειὲς κι' ἀπόμερες ἀγκαλιὲς
τὰ στόλισα· καὶ θρόνιασα τὰ δῶρα γιὰ σένα.

Καὶ μὲς σ' αὐτὰ τ' ἀνθόσπαρτα, τ' ἀ
βασίλισσά μου σ' ἔβαλα νὰ κοιτοῦν
νὰ μ' ἔχουν πάντα σκλάβο τους, τὰ
νᾶσαι στὴ σκέψη ρήγισσα κ' ἀ

Μ' ἂν τύχῃ καὶ σὺ διάβα τους, τὰ
τὰ λουλουδένια, ποΰχτισα γιὰ χάρη σου
τότε, καφάρα σοΰδωσα, μαζί τους τὰ
καὶ τὰ γλυκά, τὰ δόλιμυρα, τὰ πλάσματ

ΣΤ. ΡΟΓΙΑΝΗΣ

=□=

'Ἡ ἀνεμώνη...

Μιὰν ἀνεμώνη μοῦ ἔχει ἀπομείνῃ
στὸ κίτρινο βάζο τὸ γοτθικὸ
μιὰν ἀνεμώνη καὶ λίγοι κρίνοι
στοῦ σαλονιοῦ μας τὸ πορτ—μαντό.

Μιὰν ἀνεμώνη κατρωιασμένη
—πρόσωρα ποΰχε κοπῇ—
καὶ γύρω τρίγυρα κρίνοι γυμνοὶ
οἱ νιοὶ γι' αὐτὴνε ποΰχαν σβοΰτ[illegible]

ΡΕΜΟΣ ΠΟΠ[illegible]

= □ =

Προσευχὴ στὴ φύση

...'Ολόλευκα ἀθέρια συννεφάκια,
ξειδα καραβάκια, ποὺ καλὲς νὰ
ἀγκαλιὰ τ' οὐρανοΰ, πάτε καὶ μ
σας, νὰ γνωρίσω τοὺς ξωτικοὺς
νοὺς κόσμους σας, τὶς ἀνεμελιὲς
κοσμες χῶρες σας.... Βελοΰδινο
γοιλο φεγγάρι, κάνε με, μιὰ λιλ
σου, γιὰ ν' ἀσημώνω, τὰ σκοτεινὰ
τὶς δαντελλωτὲς κορφὲς τῶν πεύκων,
λέγια ἐπιφάνεια τῆς λιμνοΰλας.
πάνω της ἕνα ἀτλαξένιο μονοπάτι
γοκυλοΰν τὰ ξημερώματα μὲ τὶς
βαρκοΰλες τους οἱ νεράϊδες τοῦ
δάσους.,, 'Ολόγυρα ἀνθάκια τῶν
χαϊδεύεστε διαρκῶς ἀπὸ τὸ μαρμαρ
κι, καὶ λοΰζεσθε ἀπ' τὸ χρυσοφέγγ
ἥλιου, πάρτε με δίπλα σας. κ
ἕνα πράσινο κοτσανάκι σας, γιὰ νὰ
κάθε πρωΐ τὸ λάλο πτιβιάρμα τῶν
νὰ αἰσθανθῶ τὶς δροσιστικὲς ἀπ
λες τῆς πρωϊνῆ- δροσιᾶς. 'Ολόγυρα
μοΰλκα νεχολοΰλουδα πάρτε με γιὰ
κα σας, νὰ νανουρζίσμαι καὶ γιὰ
ἀπὸ τὸ τραγουδιστὸ ποτάμάκι, ἐκεῖ
ποὺ κάνουν ἕνα γύρο του οἱ κ
να τραγουδίστρα λεύκα, κάνε με
μόφυλλό σου, γιὰ παΐζω τρελλὰ
σοῦ φύλλα, σὲ κάθε ἀγγίγμα τοῦ
Κιματάνια μικρὴ λιμνοΰλα, πάρε
στὴν ὀγθῆ σου, κάμνοντάς με ἕνα
τό σου, γιὰ καθρεφτίζομαι στὰ
σου νερά... Λυπηθῆτε.. καὶ ἐλᾶτε
ρετε, γιατὶ εἶναι τόσο μονότονη
μένη, ἡ ἀνθρώπινη ζωή μου...

ΛΕΣΧΗ

Μεταξύ μας

Ἀπὸ τὸ σύλλο αὐτὸ ἀοχίζουν νὰ δημοσιεΰονται οἱ ἀπαντήσεις σὲ ὅ,τι ἐλήφθη ἀπὸ τὶς 20 Μαρτίου.

Οἱ ἀπαντήσεις δημοσιεΰονται κατὰ σειρὰν λήψεως, ἐπομένως οἱ ἀναγνῶστες μας δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχοῦν ὅταν δὲν βλέπουν σύντομα ἀπάντηση στὶς ἐπιστολές τους.

Ἡ συνεργασία πολὺ θὰ ἐγκρίνεται· θὰ δημοσιεΰεται κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της, ὅταν τελειώσῃ ἡ ὑπόλοιπη ἐγκεκριμένη. στὴ σελίδα τῆς 'Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας. 'Ὅσοι ὅμως μᾶς στέλνουν λογοτεχνήματα των ποέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους μερικὰ πράγματα:

Α'. Νὰ γράφουν καθαρὰ κι' ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Β'. Νὰ σημειώνουν πάντοτε τὸ ὄνομά τους καὶ τὴν διεΰθυνσή τους εὐανάγνωστα κοντὰ στὴν ὑπογραφή τους.

Γ'. Ὅσοι γράφουν μὲ ψευδώνυμο νὰ ἀναφέρουν κάθε φορὰ καὶ τὸ ἀληθινό τους ὄνομα.

Δ'. Νὰ μὴ στέλνουν πολλὰ κάθε φορά.

Ε'. Νὰ μὴν ζαναστέλνουν προτοῦ λάβουν ἀπάντηση σ' αὐτὰ ποὺ ἔστειλαν.

ΣΤ'. Νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι οἱ ἀπαντήσεις καὶ ἡ κριτικὴ εἶναι ἄσχετη με ὁτιδήποτε προηγούμενο ὑπερ ἢ ἐναντίον τοῦ ἀποστολέως.

Γενικὴ συμβουλὴ γιὰ τὴν ποιότητα:

'Ἀποφεΰγετε, ὅσο τὸ δυνατό, τὶς αἰώνιες κλαῖες καὶ τοὺς ἀνύπαρκτους, τὶς περισσότερες φορές, πόνους καὶ ὀδυρμοὺς! Διαλέγετε θέματα ζωντανὰ ἐνδιαφέροντα. Δῶστε σ' αὐτὰ ποὺ γράφετε λίγο ἀπὸ τὰ νεᾶτα ποὺ σᾶς πλημμυρίζουν.

***

Μικρὴ Κυρία. Αὐτὸ ποὺ μᾶς γράφετε εἶναι σωστὸ καὶ περιλαμβάνεται καλὰ θὰ δῆτε στὸ πρόγραμμά μας. Θὰ πρέπῃ ὅμως νὰ εἶναι πολὺ καλά. Τὸ «Μονολογο» πολὺ κοινὸ καὶ σχολαστικό. Στεῖλτε κάποιο ἄλλο. Μ. Α. Δὲν εἶναι κακὰ τὰ λογοτεχνήματά σας. Προσέχετε νὰ δίνετε περισσότερο περιεχόμενο καὶ ν' ἀποφεΰγετε τὶς γυπτὲς λέξεις ποὺ δὲν φανερώνουν καμὰ τὴν προσπάθεια ἐντυπώσεων γωρὶς ὅμως. Τὰ δυὸ τραγοΰδια ἐγκρίνονται. Τὸ πρῶτο καλΰτερα νὰ τὸ ξαναγυττάξετε. Γεο. Τσολλου. Γραμμένο ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς δὲν διαβάστηκε. Ξαναστεῖλτε το συντομαρωμένο κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν καὶ μὲ καθαρὰ γράμματα. 'Ἀνδριώτην. Προσέχετε τὸ θέμα ποὺ παίρνετε νὰ εἶναι ἀκόμα καὶ τὶς ἀξιώσεις ἑνὸς πεζοτράγουδου. Ὁ «Ἀλήτης» πρὸ' ὅλα τὰ μικροελαττώματά του θὰ δημοσιευθῆ. Λορελαΰ. Διαβάστε τὶς ὁδηγίες. Ἐπ. Βαδίλην. Ἀν κάτι ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι δικά σας πρωτότυπα, ἔγετε ταλέντο ποὺ ποέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Ἡ «Ὥρα τοῦ γωρισμοῦ» ἀπαρέσκει μέ.. πᾶσαν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὴν πρωτότυπα, ὄχι γιατὶ εἶναι ἀπόλυτα καλὸ ἀλλὰ γιατὶ φανερώνει πεῖρα ποὺ εἶναι δύσκολο νἄγστε ἀρρῦ εἴσαστε ἀκόμα μαθητής τοῦ Γυμνασίου. Γ. Μπακανάκην. Τὰ τραγοΰδια σας δὲν εἶναι κακά. Ἔγουν καλὴ φαση κι' ἀπλότητα. Θὰ δημοσιεΰσωμε τὸ «Ποιαίνεστ». Ἂν ἡ «Γιαγιὰ» ἦταν λιγότερο φλύαρο καὶ μὲ διαφορετικὸ τὸ τελευταῖο τετράστιγο θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ κι αὐτό. Νώντα Παπαγιαννόπουλο. Τὸ «Τραγοΰδι τοῦ ἀλήτη» εἶναι ἕνα ἀπάλιασμα φράσεων γωρὶς συνοχή. Πόγνα, θεατρίνες, Πεβθενῶνες, Μανόνες κλπ. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ λέτε: Πλάνα, ὄνειρα, πυγιὰ καὶ δουλικὲς γιορτάδες.

Ἐπιθυμῶν στὸ μυαλό.
Μαΰρον καλάθια ἀσήκωτα ποὺ φέρνουν οἱ ψυχάδες
κι πάγκια ἀγνό, καλό.

Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ εἰκόνα; Δὲν μᾶς φαίνεται καὶ πολὺ πιθανό. Συστικῶς ὑποφεστὸ τὸ τελευταῖο τετράστιγο:

(Τὴν ἄλλη μέρα στὴν αὐγή. στὸ ρημωμένο κάστρο
τὸν βοήκανε γυοτό.
'Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα ἕνα σμαράγδι ἄστρο
τὸν φύλαγε πιστό).

Λόρια. Τὸ «Πελευταῖο Γράμμα» καλὸ ἴσως γιά.. γράμμα πραγματικό. Ὡς λογοτέγνημα δὲν λέει τίποτα. Στεῖλτε τίποτα ἄλλο. Μαρία Κιπουῆ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς γιὰ τό: «Θάρθῃς ἀγγά». Τὸ «Τελευταῖο Ταγκό» μιὰ κοινὴ ἐντύπωση μετριότατα, γραμμένη λέξη «ἡδονοπάθεια» δὲν ὑπάρχει. Πανωγρέπα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ταγοΰδια σας δὲν εἶναι ὡρμα γιὰ δημοσίευση. Προσπαθῆστε καὶ θὰ γράψετε. Πόρρον Κατσούλη. Καὶ τὰ δυὸ λογοτεγνήματά σας ἔγουν κοινότατη ὑπόθεση. Τὸ γράψιμό τους πάλι δὲν εἶνε τέτοιο ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴν δημοσίευση. Ἄτυγον. Τὸ πεζό σας πολὺ μέτριο. Ἂν ξαναστείλετε ἔγετε ὑπ' ὄψει σας τὶς ὁδηγίες. Αἴνα Ἀποσπερίτη. Τὸ ταγοΰδι σας δὲν εἶναι δημοσιεΰσιμο. Προσέξτε περισσότερο αὐτὰ ποὺ γράφετε. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο καλλίτερο. Σπόρον Γιαννάτον. Τὸ «Βραδυνὸ τραγοΰδι» δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ. Ἔγουμε τὴν γνώμη πὼς μποροῦτε νὰ γράψετε καλλίτερα πράγματα.

'Ο Διαγωνισμὸς ἐπαγγελμάτων

Τὰ βραβεῖα

Εἰς τὰ ὑπ' ἀρ. 287 καὶ 288 φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος» ἐδημοσιεΰθησαν οἱ κατάλογοι τῶν ὀνομάτων τῶν συμμετασγόντων εἰς τὸν «διαγωνισμὸν τῶν ἐπαγγελμάτων». Πλάϊ σὲ κάθε ὄνομα. ἐδημοσιεΰετο καὶ ἕνας ἀριθμός, ὁ ὁποῖος ἐδήλου τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀρθῶν λύσεων. Αἱ ὀρθαὶ αὐταὶ λύσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:

1. 'Εμποροραράπτης. 2. 'Αστυνομικός. 3. Δικηγόρος. 4. Πυγμάχος. 5. Τραπεζιτικός. 6. Μεγαλοβιομήχανος. 7. Καθηγητὴς Φυσικῶν. 8. Σωφερ. 9. Ἰδιοκτήτης Ἀρτοποιείου. 10 Καλλιτέχνης. 11 Συμβολαιογράφος 12. Ἰδιοκτήτης Ξενοδοχείου.

Ὅπως ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς δημοσιευθέντας καταλόγους κανεὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ βρῇ τὰς ὀρθὰς λύσεις.

Τρεῖς ἀναγνῶσται μας ἠδυναντο 10 ὀρθὰς λύσεις ἡ δὶς 'Ὀλγα Μπουζάκι, Χανιὰ Κρήτης, ἡ δὶς 'Αγγελικὴ Πετρίδου, 'Αθῆναι καὶ ὁ κ. Στεφ. 'Αντωνόπουλος. Θεσσαλονίκη. ('Ὁ κ. Σπ. Παπαλιάγκος., Θεσσαλονίκη. ἀνεγράφη ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ὡς εὑρὼν 10 ὀρθὰς λύσεις ἀντὶ 1). Οὗτοι δικαιοῦνται τῶν τριῶν πρώτων βραβείων. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παραπόνων ἐξομοιοῦμεν καὶ τὰ τρία πρὸς τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ ἀπονέμομεν εἰς αὐτοὺς ἀνὰ ἕν ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.

Τρεῖς ἐπίσης ἀναγνῶσται μας ἡ δὶς Κικὴ Παπαπέτου, Πειραιεύς, ἡ δὶς Στέλλα Σταρίδου. 'Αθῆναι καὶ ὁ κ. Γιάννης Μηγαλίδης, 'Αθῆναι, ἠδναν 9 ὀρθὰς λύσεις. Θὰ ἐδικαιοῦντο τοῦ 4ου, καὶ 5ου βραβείου ἐτησίας συνδρομὴ) καὶ 6ου. (ἑκατὸν συνδρομή). Πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων ἐξομοιοῦμεν καὶ τὰ τρία βραβεῖα εἰς ἑτησίας συνδρομάς.

Τὸ 7ον (ἑκατὸν συνδρομή). 8ον. 9ον καὶ 10ον βραβεῖα (ἑκατὸν συνδρομὴ) δικαιοῦνται 10 ἀναγνῶσται μας, εὑρόντες 8 ὀρθὰς λύσεις, ὁ κ. Χρ. Πολίτης, Πειραιεύς, ὁ κ. Κώστας Καλυβίτης, Κόρινθος, δὶς Πόπη 'Ιωάννου 'Αθῆναι, δὶς Σωτὼ 'Ιωάννου 'Αθῆναι. κ. 'Ιωσὴφ Σιακκῆς 'Αθῆναι, δὶς Τζένη Παρασκευοπούλου, Κων)πολις, κ. 'Αντ. Ζερβογιάννης, Πάτραι, κ. Νικ. Κολοκοτσᾶς, Πειραιεύς, δὶς Χαρίκλεια Κοντώση, 'Αμαρουσίον, δὶς Λέλα Μαυρίδου, 'Αθῆναι. Καὶ εἰς ὅλους αὐτοὺς, πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, ἀπονέμομεν τιμήνους συνδρομάς.

SPRUDEL

"Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ,,

ΤΟΥ KARLSBAD

Χιλιάδες ἀσθενῶν θεραπεΰονται κάθε χρόνον εἰς τὸ KARLSBAD κατὰ τὴν παροΰσαν ἐποχήν.

Ἡ μετάβασις ὅμως σήμερον εἰς τὸ KARLSBAD λόγῳ τῶν ἀντιξόων περιστάσεων, εἶνε προβληματική.

ΔΥΝΑΣΘΕ ὅθεν διά:

ΚΑΤΑΡΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΝΤΕΡΩΝ, ΥΠΕΡΕΚΚΡΙΣΕΙΣ καὶ ΕΛΚΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ,

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ, ΕΝΤΕΡΟΚΟΛΙΤΙΔΑΣ καὶ ΧΡΟΝΙΟΥΣ ΟΓΚΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

νὰ ἐφαρμόσητε τὴν κατ' οἶκον θεραπείαν, χρησιμοποιοῦντες πρὸς τοῦτο τὰ ΓΝΗΣΙΑ Νερὰ καὶ Ἅλατα KARLSBAD.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΑΑΕΕ ΘΕΟΧΑΡΗΣ, — Ρόμβης 18
Τηλέφωνον 25-920.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ βασιλέως

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 853)

πει νὰ πεθάνῃ γιατὶ ἀποκάλεσε τὸν ἑαυτό του υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Πιλάτος, τὸν ἔστειλε στὸ Σταυρὸ γιατὶ ὠνόμασε τὸν ἑαυτό του Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων.

Χτύπησε μὲ ταραχὴ ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀρταβάν καὶ εἶπε:

—Οἱ τρόποι τοῦ Ὑψίστου εἶναι παραδοξότεροι ἀπὸ τὶς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων. Πολὺ πιθανὸ νὰ ἀγέφρω τὸν Κύριο καὶ νὰ προσφέρω τὸ μαργαριτάρι γιὰ λύτρα καὶ νὰ τὸν σώσω.

Καὶ μὲ βήματα ἀργὰ ἠκολούθησε τὸ πλῆθος ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν Πύλη τῆς Δαμασκοῦ. Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σταθμό, κατέβαιναν στρατιῶτες Μακεδόνες κ' ἔσερναν μιὰ κόρη μὲ σχισμένα φορέματα καὶ λυτὰ μαλλιά. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀρταβὰν τὴν ἀτένιζε μὲ πόνο, ἐκείνη μόλις εἶδε τοὺς λευκοὺς κύκλους τοῦ στήθους του, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν, ἔτρεξε, ἀγκάλιασε τὰ γόνατά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Λυτήσου με καὶ σῶσε με στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγνότητος. Εἶμαι καὶ ἐγὼ κόρη τῆς θρησκείας ποὺ διδάσκουν οἱ Μάγοι. Ὁ πατέρας μου, ἔμπορος τῆς Παρθίας, πέθανε καὶ τώρα θὰ πουληθῶ δούλη γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ χρέη του. Σῶσε με ἀπὸ κάτι πούναι χειρότερο κ' ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ὁ Ἀρταβὰν ἔτρεμε.

Δυὸ φορὲς τὸ δῶρο ποὺ προόριζε γιὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ξέφευγε ἀπὸ τὰ χέρια του γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ἀνθρωπότητος.

Μήπως τάχα καὶ τὸ ἀναπόφευκτο τοῦτο δὲν ἦταν σταλμένο ἀπ' τὸ Θεό; Στὰ σκότη τῆς ψυχῆς του στὸ διχασμὸ τῶν σκέψεών του, ἕνα μόνο πρᾶγμα ἤτανε καθαρό.. Νὰ σώσῃ τὴν ἀπροστάτευτη κόρη, θὰ ἦταν ἀληθινὴ πρᾶξις ἀγάπης. Καὶ μὴ δὲν εἶναι ἀγάπη τὸ φῶς τῆς ψυχῆς; Ἔβγαλε τὸ μαργαριτάρι ἀπὸ τὰ στήθη του· ποτὲ δὲν ἤτανε τόσον ἀκτινοβόλο· τὸ ἔβαλε στὸ χέρι τῆς κόρης καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι τὰ λύτρα σου, κόρη μου. Εἶναι τὸ τελευταῖο ἀπομεινάρι τῶν θησαυρῶν μου ποὺ ἐφύλαγα γιὰ τὸν Βασιλέα.

Καὶ ἐνῷ μιλοῦσε τὸ σκότος τοῦ οὐρανοῦ πυκνώθηκε. Ἡ γῆ σείστηκε σπασμωδικὰ ὅπως τὸ στῆθος ποὺ τὸ πιέζει τὸ βαθύτερο ἄλγος. Σὲ λίγο τοῖχοι γκρεμίστηκαν, πέτρες ἀναπνάχτηκαν καὶ γέμισε μὲ σκόνη ἡ ἀτμόσφαιρα. Οἱ στρατιῶτες ἔφυγαν σὰν μεθυσμένοι. Ὁ Ἀρταβὰν καὶ ἡ κόρη ἐστάθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Πρατωρίου. Τί εἶχε πλέον ἐκεῖνος νὰ φοβηθῇ; Ἕνας ἀκόμη τρόμος σεισμοῦ ἐτάραξε τὸ ἔδαφος καὶ μιὰ πέτρα χτύπησε τὸν γέροντα στὸ κεφάλι. Τὸ λευκὸ κεφάλι του στηρίχτηκε στὸν ὄμο τῆς κόρης καὶ τὸ αἷμα ἐσάλαξε ἀπὸ τὴν πληγή. Καὶ ἐνῷ ἐκείνη ἐσκιβε νὰ τὸν περιποιηθῇ, ἀκούστηκε μέσα στὸ λυκόφως μιὰ ἠρεμη καὶ γλυκειὰ φωνὴ σὰν μουσική. Ἐγύρισε ἡ κόρη νὰ ἰδῇ ποιὸς μίλησε, μὰ πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζῶσα. Τότε τὰ χείλη τοῦ γέροντα κινήθηκαν σὰν νὰ ἀπαντοῦσαν σὲ κάποιον καὶ ἀκούστηκε νὰ λέγῃ στὴ γλῶσσα τῶν Παρθίων:

—Λέν, εἶνε ἔτσι Κυριέ μου! Γιατὶ πότε σὲ εἶδα νὰ πειγᾶς καὶ σὲ χόρτασα ἢ πότε σ' εἶδα διψασμένο καὶ σὲ πότισα; Πότε σὲ εἶδα ξένο καὶ σὲ φιλοξένησα; Πότε σὲ εἶδα ἄρρωστον ἢ στὴ φυλακὴ καὶ σ' ἐπεσκέφθηκα; Τριάντα τρία χρόνια σὲ ζήτησα ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό Σου οὔτε Σὲ ὑπηρέτησα Βασιλιᾶ!!

Σώπασε καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε πάλι ἡ ἴδια γλυκειὰ φωνὴ ὅπως καὶ πρίν:

«Ἀληθῶς σοὶ λέγω· καθ' ὅσον ἔπραξες τοῦτο εἰς ἕνα τῶν ἀδελφῶν μου, εἰς ἐμὲ τὸ ἔπραξες!»

Ἤρεμη ἀχτινοβολία θαυμασμοῦ καὶ χαρᾶς ἐφώτισε τὸ γλυκὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρταβὰν ὅπως φωτίζει ἡ πρώτη ἀχτίδα τῆς αὐγῆς τὶς χιονισμένες κορφὲς τῶν βουνῶν. Μιὰ ἀκόμη ἀναπνοή, ἡ τελευταία, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ στήθη του.

Τὸ ταξεῖδι του τελείωσε.

Οἱ θησαυροί του ἔγιναν δεκτοί. Ὁ Μάγος Ἀρταβὰν βρῆκε τὸν Βασιλέα του.

ΑΝΡΥ ΒΑΝ ΝΤΥΚΕ

MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΚΑΠΕΛΛΑ
Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατεί[illegible] ὅτι μετέφερα τὸ ἐργοστάσιόν μου εἰς τὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος 36 [illegible] συνεχίζω τὰς ἐργασίας μου μὲ τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ τελευταῖα σχέδια [illegible] ἐποχῆς. Ἐπίσης παραδίδω μαθήματα κοπτικῆς. Ἐκμάθησις πλ[illegible] ἐντὸς 3 μηνῶν. — Διδάκτρα Δογικά.
ΝΟΤΤΑ ΒΑΒΑΛΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 36

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
Σταδίου 9
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΟΥ
ΤΑΠΑΣΧΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΟΔΗΜΑΤΑ ΛΙΝΑ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ CRÉATIONS
ΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

ΕΦΕΤΟΣ
ἔχομεν νὰ ἐπιδεί
ξωμεν τὰ πλέον
σὶκ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
καὶ τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ὑλικῶν
ἤτοι
ΨΑΘΕΣ, ΓΑΛΟΝΙΑ, ΑΝΘΗ, ΜΟΤΙΦ,
ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ, ΑΠΡΙ κλπ.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
Κλειτίου 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ
ΝΑΙΚΕΙΕΣ
ΣΕΣΕΡ
ΟΥΣΣΕΣ
ΚΚΕΣ
ΧΑΡΤΟ-
ΛΑΚΙΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ & ΚΥΠΡΙΟΥ
ΒΟΥΛΗΣ 17
Ὅλα τὰ
δερμάτινα
ἀντικείμενα εἶναι
ἀρίστης ποιότητος
καὶ πολὺ περιποιημένα

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
Πρὶν παραγγείλετε
ΖΩΝΗ
ἢ ΚΟΡΣΕ
ἐπισκεφθῆτε τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ,,
ΣΤΑΔΙΟΥ 15
παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

ΑΙ ΣΥΝΕΧ

Σε ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ:

Ἡ Κυρία Φορνάρο ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταξεῖδι της στὸ Παρίσι καὶ ἔφερε μαζύ της τὰ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

τὰ ὁποῖα καλοῦν τὸν θαυμασμὸ ἐκείνων ποὺ ξεύρουν τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης.

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς νὰ θαυμάσετε καὶ θὰ γοητευθῆτε!

Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε τότε πῶς θὰ μπορέσετε καὶ σεῖς, χωρὶς νὰ φέρετε καμμιὰ ἀνωμαλία στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ σπητιοῦ σας, νὰ ραφτῆτε σύμφωνα μὲ τὴ τελευταία λέξι τῆς Παριζιάνικης Μόδας καὶ μὲ εὐκολίες πληρωμῆς

ΣΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-22

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι